

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VIII, Nr. 98, SEPTEMBRIE 2011 *Apare la sfârşitul lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: SUB OCUPAŢIE STRĂINĂ

În decursul istoriei noastre zbuciumate, cu mici excepţii care se pierd în oceanul neîmplinirilor şi durerilor acestui popor, totdeauna am fost la "mâna" cuiva.

Ocupaţi sau numai sub valul năvălirilor barbare, cu stăpânul mai mult sau mai puţin declarat, la Istanbul, la Moscova sau la centre de putere nedeclarate, <u>românii s-au împărţit în mai multe categorii</u>: *rezistenţi, "sub vremi", laşi şi vânduţi*. Toate aceste categorii au dat ca rezultat o anumită linie istorică, adică au determinat mersul istoriei noastre naţionale.

Bineînţeles că nu vreau "să mă pierd" în studii istorice. Mă voi ocupa de trecut doar în măsura în care acesta, trecutul, privit dintr-un anumit unghi, explică drama prezentului românesc.

O scurtă incursiune în trecut ne dezvăluie un lucru care acum s-ar putea să surprindă pe mulţi: existenţa diferitelor forme statale pe pământul României, începând de la apariţia lor şi până la introducerea serviciului militar obligatoriu, se datorează acelora pe care eu îi numesc ***"rezistenţi"***, şi voi explica acest lucru: mai marile sau mai micile războaie, câştigate sau pierdute în decursul istoriei, au fost susţinute de "armate" neprofesioniste (sau, dacă vreţi, chiar neinstruite) prin comparaţie, de exemplu, cu legiunile romane sau, mai târziu în istorie, cu puternicele armate ale Imperiului otoman, renumiţii ieniceri şi spahii, reprezentând în termeni moderni infanteria şi cavaleria turcă.

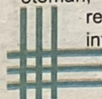

Iubirea de ţară şi creştinismul ortodox ca liant, ca factor comun şi sprijin moral, conştiinţa drepturilor de stăpâni din vremuri imemorabile şi - atenţie - faptul că duşmanul se afla dincolo de "o linie de demarcaţie" mai mult sau mai puţin imaginară, ridică masele de locuitori ai acestor pământuri la luptă.

Vreau să subliniez un lucru care mi se pare foarte important: reacţia de apărare a valorilor proprii poporului român şi a teritoriului naţional a fost totdeauna favorizată (nu aş exagera, spunând chiar "condiţionată") de acea linie de demarcaţie de care aminteam. Această postură de luptă "faţă în faţă" cu duşmani declaraţi, pe un spaţiu, pe un teren denumit în general "front" (sau, mai generalizat, "teatrul de lupte"), a fost specifică confruntărilor armate propriu-zise, situând luptătorii în spaţii separate cel puţin până la începerea ostilităţilor.

Nu putem stabili o dată precisă sau nici măcar o perioadă istorică în care a apărut un alt sistem de cucerire, în care **duşmanul se strecoară silenţios în organismul viu al unei ţări, exact ca boala în organismul unui om şi, în cele mai multe cazuri, îi cuprinde organe vitale sau sfârşeşte prin a se generaliza precum cancerul, provocând o moarte dureroasă.** (continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

SUB OCUPAȚIE STRĂINĂ (continuare din pag. 1)

Din anumite puncte de vedere comparația de mai înainte este exagerată, putând să trezească un sentiment de panică și de neputință, lucru care ar fi contrar intențiilor mele și chiar stării reale de lucruri.

Ceea ce nu este exagerat - și absolut vizibil pentru mulți oameni și în cazul de față pentru mulți români care nu se lasă "amețiți" de propagandă - este stadiul avansat în care ne aflăm, la discreția golemului mondial iudaic.

Să fie clar pentru noi, dar în special pentru "ei": **nu se mai poate pune problema de "invenții", de "interpretări", de "incitări împotriva minorității mozaice din România"! Lucrurile au devenit clare prin declarațiile de intenție ale oficialităților israeliene, prin comportamentul guvernanților noștri**, dar mai ales prin evidenta ajungere la situația în care măsurile antinaționale promovate de guvernările post-decembriste, culminând cu măsurile puse în practică de Băsescu și compania, sunt în curs de a provoca un nou genocid al românilor.

Să le luăm pe rând:

I.

Cităm "Lumea" nr. 7 din 2011, pag. 40. *"Pe 10 oct. 2007, la trei luni după ce a devenit **președinte al statului Israel, Shimon Peres** producea o afirmație năucitoare, la hotel Hilton din Tel-Aviv, în fața a sute de reprezentanți ai cercurilor diplomatice evreiești: **"Israel cumpără Manhattan, cumpără Ungaria, cumpără România, cumpără Polonia..."***

Comentând în câteva cuvinte această informație, pe drept cuvânt caracterizată în citatul de mai sus ca "năucitoare", ce mai subliniem: **"drăguții de ei" nu mai au treabă cu "disimulări", cu exprimări diplomatice, cu oarecare "finețuri"**. Nu, domniile lor își declară clar și răspicat intențiile. De aici mai departe, să nu mai vină "alde" Aurel Vainer să ne acuze că "promovăm o propagandă antievreiască"!

Domniile voastre v-ați declarat fățiș intențiile de a ne transforma în servitori: simplu, ne cumpărați ca pe niște vite care nu au "vorbire" ca să protesteze, care nu au dreptul la opinie, o turmă (în ochii voștri) de vânzare, de sacrificiu, de muls, de pus la jug.

Având în vedere "totuși" că "suntem oameni și noi", dacă nu vă supărați prea tare, suntem pe pământurile noastre dintotdeauna, avem o cultură proprie, un specific național și că nu ne-am idioțit de tot, nu mai umblați cu lozincile fabricate de iudeo-democrație, nu mai faceți pe victimele tuturor și oriunde, și acceptați că a te apăra, a-ți apăra viața și credințele, este în firea lucrurilor. Nu suntem noi criminali "că ne apărăm"; poate cei care ne atacă!

Declarația d-lui Shimon Peres nu poate fi trecută cu vederea, nu poate fi luată ca o expresie a unui entuziasm de moment; pentru poporul român, martor și în același timp victimă a ofensivei iudaice din perioada interbelică, când pierdusem de fapt controlul asupra economiei, a finanțelor, când se prefigura apropiata dispariție a clasei mijlocii românești, când s-a trecut la asasinarea tineretului naționalist, lucrurile sunt mai clare decât vă închipuiți.

Să amintim mereu inconștienților de genocidul populației creștine și asasinarea a 42.000 de militari români la retragerea, la cedarea Basarabiei în 1940.

Să amintim mereu de genocidul din prima perioadă post-belică; în primii 20 de ani, sub patronajul și la ordinele directe ale comandoului evreiesc instalat la conducerea României de o Rusie iudaizată care cucerise România, făcând 500.000 de victime.

Războiul acesta neîntrerupt practicat la diferite intensități, legate de oportunitățile de a omorî, nu mai poate fi o surpriză pentru noi.

Ceea ce se petrece în prezent are ca modificare esențială două lucruri:

1. domniile lor se cred prea puternici ca să se mai ascundă după piersic ca până acum;

2. nu mai practică intervenția directă cu topoare, cu pietre, cu arme furate sau livrate de ruși, cu tancurile rusești "în spate"; nu; acum, când totul este de vânzare, începând cu guvernanții noștri postdecembriști, fără excepție, totul se rezumă la bani! Și știm bine că îi au pe toți!

Ideea nătângă că există dușmani cu un statut preferențial care au dreptul să te facă, la care singurul tău răspuns ar fi un nechezat de satisfacție, **trebuie să înceteze de a ne mai bloca și de a vă mai bloca instinctul de conservare și eventual terfelita demnitate** de care am uitat și ați uitat socotind-o un lux nepermis.

Revenind la afirmația d-lui Shimon Peres, nu este exagerat să facem o **legătură între "promisiunea" domniei sale și dezlănțuirea crizei mondiale care începe "să-și arate colții" la mai puțin de un an distanță, criză care pune la dispoziția finanței mondiale cele mai vulnerabile economii - și nu numai.**

Când premierul israelian făcea respectiva afirmație totul era pregătit pentru ce avea să urmeze: când auzi lupii că urlă în preajma stânei, te gândești că ar putea să atace și iei măsurile de rigoare.

II.

În luna iulie premierul israelian Benjamin Netanyahu face o vizită în România, prima din ultimii 20 de ani, unde se întâlnește cu omologul domniei sale, tovarășul Boc. Au loc discuții **în vederea unor tratative** ce vor avea loc în luna noiembrie, cu privire la *"energie, infrastructură, apărare, turism, sănătate și cultură"* - declară în final primul ministru Boc.

Dacă stai să te gândești puțin, pentru toate cele enumerate mai sus vor exista relații bilaterale; cine își închipuie că această expresie de "bilateral" are vreo legătură cu echitatea sau cu echilibrul de valori sau avantaje, greșește grav: "bilateral", în cazul de față, ne arată că aparențele sunt salvate, că "vom avea și noi un cuvânt de spus", dar nimeni nu declară CARE va fi cuvântul acela.

Ca în poveștile cu radio Erevan, discuțiile vor fi foarte vii, dar simple pentru partea română: *"Da, să trăiți!"*

Tratativele, care îți dezvăluie aria vastă de preocupări ale Israelului față de România, vor legaliza invazia economică și controlul total asupra României.

Dl. Netanyahu chiar precizează care ar fi **participarea României la aceste "bilaterale":**

"Dacă ați fost în Israel în ultimele două săptămâni, ați observat că aproape toate discuțiile se focusează pe prețul brânzei proaspete"

Iată deci că ni se oferă o mare oportunitate de a ieși din criză și de a ne putea plăti datoriile de 70 de miliarde de dolari!!

Noi ne ocupăm cu "brânza proaspătă" în Israel, iar domniile lor "se ocupă" de agricultura românească, de energie, infrastructură, apărare, turism, cultură și sănătate.

Dl. Netanyahu face și o precizare care ar trebui să ne pună pe gânduri, nu să o înghițim pe "nemestecate", ca pe un compliment:

"Israel place România, este o relație unică pe care vom încerca să o extindem".

Citind această frază parcă îl vedeam pe dl. prim ministru israelian având o gură mare, salivând din belșug, iar România sub forma unei prăjituri care ajunge în prăpastia lăcomiei iudaice.

Veți spune, desigur: "nimic nou sub soare", sensul că România este de cel puțin 100 de ani "țintă" a intereselor iudaice.

Ce este nou?

Păi, în primul rând declarația d-lui Netanyahu care declară că "îi place România", că "este o relație unică" - deci **suntem pe o poziție absolut prioritară în preocupările domniilor lor**, și, nu în ultimul rând, că **nici un "organ de presă"** nu **comentează în nici un fel care sunt în mod REAL relațiile dintre cele două țări.**

Ca să vă sugerez direcția, întrebați-vă ce suprafețe de "pustiu" au cumpărat românii în Israel, câte fabrici, ce comerț facem noi acolo, câte zeci de mii de "oameni de afaceri" români s-au mutat, umplând hotelurile din Tel-Aviv și Ierusalim, ce manevre sau antrenamente militare face România în Israel, de ne lovim cu elicopterele de munți, etc., etc.

Dacă vă veți răspunde la aceste întrebări, veți observa că tratativele sunt bilaterale în sensul discuțiilor: dacă a venit dl. Netanyahu la București, nu a venit să vorbească singur; trebuie salvate aparențele, adică totul se desfășoară în urma unor negocieri; pe ce poziții se află cei doi negociatori, de fapt, este o cu toul altă poveste.

Să nu mai lungesc vorba; după toată această expunere de fapte, **subliniez că discutăm de lucruri consemnate, nu de presupuneri, bănuieli sau aprecieri după ureche. Putem trage concluzia că SUNTEM "SUB OCUPAȚIE STRĂINĂ".**

Pentru cei care au fost prezenți în precedenta tragedie a României - ocuparea de către o Rusie bolșevizată și iudaizată, dar în special pentru cei care au apucat numai parțial sau deloc acele timpuri infernale, **voi face o expunere a asemănărilor "la indigo" a perioadei postbelice iudeo-comuniste cu perioada actuală:**

Atunci a existat o suprastructură a populației, formată din cca. 300.000 de activiști de partid și securiști care trăiau bine și foarte bine, și restul de 20.000.000 de români care sufereau de foame, de frig, la cheremul "stăpânilor". Acum nu mai impune statul "cartele de alimente", fiecare din milioanele de amărâți își limitează singur cheltuielile, își drămuiește îmbucătura.

Și astăzi sunt cam tot atâția oameni fără griji, la care se adaugă o parte a minorității țigănești care declară automobilele de lux ca niște "obiecte depășite tehnic", folosind avioane și helicoptere. În plus, pe spinarea poporului român au mai apărut și 500.000 de tovarăși cu dublă cetățenie, și nici unul măcar, vorba tovarășului Băsescu (am scris "Ceaușescu" din cauza vitezei și m-am corectat), nu este ospătar, tinichigiu, constructor; nu; toți căpușe, intermediari.

"Războiul" față în față cu dușmanul, în care vitejia și dragostea de neam ne avantajau și ne salvau de la pieire, nu se mai poartă.

La ora actuală, inamicul, agresorul "ne taie" fără milă de unde nu te aștepți, infiltrat sub diferite înfățișări, "amețind" masele de români cu legi "democratice", de ei plăsmuite, de ei promovate, pentru interesele proprii, pentru controlul economic, social și politic al României.

Au reușit în felul acesta să intre în stăpânirea finanțelor României, au cumpărat "pe nimic" industrie și resurse naturale de orice fel, domină copios comerțul prin marile lanțuri de magazine, eliminând micul comerciant român.

Spuneam pe parcursul acestui articol că **au renunțat la ascunderea scopurilor finale, socotindu-se suficient de stăpâni pe situație.**

La ce nu au renunțat din obișnuitul comportament: continuă să țipe "ca din gură de șarpe" că sunt victimele tutror acelora care nu fac altceva decât să-și apere "sărăcia și nevoile și neamul".

(continuare în pag. 5)

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE – ŞTIRI LUNA SEPTEMBRIE

NOTĂ: Pentru a sărbători împlinirea a 8 ani de apariţie neîntreruptă a *"Cuvântului Legionar"* şi pentru a omagia elita legionară masacrată în noaptea de 21/22 sept. 1939, luna aceasta am editat un **"supliment"**.

***

Ni se pregătesc Statele Unite ale Europei (SUE). Prin "cedare de suveranitate"

Declaraţia lui BĂSESCU la tabăra de vară de la Sulina, organizată pentru tinerii români care trăiesc în diaspora: *"Şi subiectul este extrem de delicat şi dificil pentru că* ***trebuie asigurat un leadership formidabil la nivel european, care să convingă cele 27 de naţiuni*** *– 28, că intră şi Croaţia de îndată –* ***că numai prin cedarea masivă de suveranitate Europa mai poate rămâne o mare putere*** *economică şi o putere militară pe măsură, capabilă să asigure securitatea cetăţenilor ei".*

Lipsa de suveranitate (libertate) duce indubitabil la suzeranitate (robie). **"Graniţele unei ţări se câştigă cu sânge, dar se trasează cu cerneală".**

În acest context sunt extrem de edificatoare spusele masonului Eugen Ovidiu Chirovici: **referindu-se la criză, are concluzii foarte interesante - că putem asista la sfârşitul iluziilor democraţiei şi ale bunăstării.** Interesant, nu? Aceste idei circulă tot mai insistent. Într-un mod cinic se sugerează că oamenii sunt dispuşi să îşi cedeze din libertate (şi suveranitate, mai nou) în schimbul "securităţii"!

"...: trebuie să decidem ***repede, in următorii doi-trei ani****, dacă vom crea* ***Statele Unite ale Europei*** *sau nu."* (citat Băsescu)

Băsescu a mai precizat ca acesta este punctul său de vedere şi că nu e vorba de "decizii subterane" luate la nivelul UE. Dar minte, ca de obicei:

Preşedintele Băncii Centrale Europene (BCE), Jean-Claude Trichet, a declarat într-o conferinţă de presă, citat de Reuters, **exact acelaşi lucru:** *"Cred că, într-o zi, poporul european va avea o confederaţie. Ne putem imagina un guvern* ***federal*** *Dacă guvernele din zona euro nu adoptă politici şi măsuri adecvate, acestea ar trebui să poată fi hotărâte de o entitate centrală, spre exemplu de un guvern federal al uniunii monetare."*

De asemenea, fostul cancelar german Gerhard Schroeder vrea infiinţarea Statelor Unite ale Europei (conform HotNews.ro): ***"Va trebui să cedăm suveranitatea naţională.*** *Din cadrul Comisiei Europene va trebui să facem un guvern care va fi supervizat de Parlamentul European. Iar asta înseamnă* ***Statele Unite ale Europei"****.*

De fapt, e vorba de noua ordine mondială masonică (Novus Wordo Seclorum), despre asta vorbea Traian Băsescu, dar mulţi aud, puţini pricep. Republică planetară, asta înseamnă concentrarea întregii puteri într-o singură mână, iar pierderea suveranităţii este ultima etapă.

Iată şi reacţia "societăţii civile":

Cristian Pârvulescu, preşedintele Asociaţiei "Pro Democraţia": ***"M-aş bucura sincer să ştiu că e un neamţ la Bruxelles care administrează şi economia României!"****;* Radu Tudor: *"Un italian, un spaniol, ce vreţi dvs.,* ***numai să nu fie Boc şi Băsescu****, fiindcă mai prost decât administrează ei România n-o poate face nimeni".*

Exasperarea (întru totul justificată), generată de comportamentul şi abuzurile clasei politice actuale poate genera mitul salvatorului străin – chipurile, întruchiparea raţionalităţii şi a corectitudinii. Salvatorul străin va fi un oarecare oficial "european" şters, despre care nimeni nu ştie nimic, care vine la Bucureşti să mai dea indicaţii referitoare la numărul de paturi de spital care trebuie desfiinţate.

Unde văzură ăştia că USA a câştigat vreun război prin Irak, Afganistan şi Vietnam până acum? Şi tot unită şi constitutită din state nesuverane mai e! Şi ce brânză făcu: omorî milioane de oameni şi se cufuri pe ea economic de nu se văzu.

Ăştia de le EU o luară cu "strâns uniţi în jurul partidului", că în rest făcură o mâncare de porci din Europa asta, de nici suinele nu mai doresc decât dietă. **SUE reprezintă un nou experiment de tip URSS.**

Europa "salvatoare" nu ne-a salvat niciodată de la nimic, ci, dimpotrivă, ne-a condiţionat (de exemplu, recunoaşterea Independenţei de la 1878, de încetăţenirea evreilor), **ne-a vândut** (la Yalta), **ne impune** norme (discriminarea pozitivă a minorităţilor – evrei, ţigani), penalităţi etc., deci nu ne va "salva" nici acum! De altfel, într-un interviu acordat recent revistei Stern, ministrul german de Finanţe, Wolfgang Schaeuble, a declarat că **orice ţară care primeşte un pachet de asistenţă financiară după ce s-a îndatorat peste măsură trebuie să cedeze o parte din suveranitatea sa** blocului comunitar. **CLAR, nu?**

***

O telenovelă modificată genetic

Din fericire, de data aceasta vom scrie scurt despre subiectul OMG. Ni s-a făcut lehamite de el, ca şi de iresponsabilii răspunzători de perpetuarea şi agravarea acestei probleme.

Dacă nu vă place frumoasa figură de stil literar ***(oximoron) "iresponsabilii răspunzători"***, ea descrie, totuşi, fidel realitatea cotidiană, iar dacă pe aceasta nu o agreaţi, atunci este bine. Înseamnă că v-aţi deschis ochii, adică aţi făcut primul pas spre a schimba ceva.

Ministrul Agriculturii, dl. Tabără, comisionar cu acte în regulă al firmei americane *Monsanto*, face presiuni pentru legalizarea cât mai multor culturi modificate genetic în România... pentru binele ţării. Sau al lui, deşi ar fi o mare nedreptate a sorţii să nu-l vedem şi pe domnia sa îmbolnăvit de la toxinele periculoase pe care ni le bagă pe gât.

Decât să ne tot mintă interesat, mai bine ar testa singur marfa, pentru ca apoi să-şi schimbe portofoliul cu cel de ministru al canceroşilor, să-i cadă părul şi să ne rânjească scheletic la emisiunea TV *"Un zâmbet plin de citostatice pentru milioane de români"*.

Din rătăcirile verbale ale pacientului Tabără, vă propunem un "top 3", doar ca să fie clar cu ce fel de om avem de-a face:

Locul 3: *"Este inadmisibil să ţi se permită să consumi otravă, dar să nu ai dreptul să o produci"* (cu referire la importurile de soia modificată).

De ce trebuie să consumăm otravă?

România, ţara cu potenţialul ei agricol extraordinar, poate să producă industrial soia modificată - o recunoaşte şi ministrul. Dar soia naturală, non-patogenă, de ce nu poate să producă?

Animalele de crescătorie nu mor, este adevărat, dar sunt afectate, iar carnea lor este mai toxică, mai periculoasă pentru consumul uman! Unii s-ar putea să nu ştie că este toxică, însă circulă deja opinia generală că în ultima vreme a scăzut calitatea.

Locul 2: *"Prefer un porumb cu rezistenţă mai mare unuia peste care să dau cu pesticide."*

Dar cum se asigură rezistenţa, d-le ministru? **Dacă aţi fi citit măcar cum se numesc respectivele tipuri de porumb, aţi fi înţeles că ele însele secretă un pesticid, care ajunge fără probleme în alimentele noastre frumos ambalate.** Iată, de exemplu, pentru ce se ceartă francezii cu americanii de câţiva ani: "Insecticide-producing MON 810" şi "Roundup® herbicide-absorbing NK 603". Varianta 810 se cultivă în unele ţări din UE, iar consumatorii nu mor, însă doar pentru că nu sunt insecte...

Vă place aşa, sau nici nu aţi citit? Sunteţi analfabet! Sau aţi citit? Sunteţi criminal! Ce alegeţi?

Şi, în aplauzele dvs., **locul 1** cu coroniţă: ***"Românii mănâncă în fiecare zi un produs modificat genetic natural, respectiv grâul din care se produce pâinea."***

În acest caz, produsul **modificat genetic "natural"** nu este un oximoron, precum cel de la începutul articolului, ci doar **o absurditate**. Dacă revedeţi comentariul nostru pentru vorba de duh nr. 2, s-ar părea că, până la urmă, dl. Tabără nu este un criminal...

Dl. ministru nu este singurul (real sau pretins) ignorant. Ţara noastră nu duce lipsă de numeroase alte exemple: preşedintele Uniunii Naţionale a Patronatelor cu Capital Privat din România, Costel Olteanu, a declarat, tot cu privire la buruienile OMG: *"Nimeni acolo unde se cultivă de mai mulţi ani nu a putut demonstra influenţa unor astfel de culturi asupra sănătăţii animale, umane sau a mediului înconjurător".*

Nimeni unde, domnule, unde abia au ce mânca de pe azi pe mâine, încât ar mânca şi otravă declarată ca atare, cu cap de mort pe etichetă neagră?

Nimeni - şantajat cu falimentul şi mizeria?

Toată manipularea asta sinistră nu ar fi mers dacă nu am fi fost în mod intenţionat aduşi la sapă de lemn...

Cu toate acestea, în lumea largă, "nimenii" aceştia care pot demonstra ce este de demonstrat sunt destul de numeroşi. Şi nu ne referim la oameni ca noi, care pur şi simplu nu au încredere în dvs. Nicidecum. Vorbim de specialişti, de laboratoare unde s-au îmbolnăvit şi chinuit cine ştie câte mii de şobolani de experiment. Rezultatele în acest sens ale mai multor studii au fost publicate în reviste de prestigiu internaţional. Ele există şi (încă) pot fi consultate şi pe internet, indiferent dacă un nu-ştiu-care neinstruit de la UNPCPR nu binevoieşte să le citească. Noi le-am citit şi le-am rezumat în paginile noastre. Sau pe dvs. nu vă interesează decât experimentele pe oameni?

Ce ar mai fi nou în discuţie?

A, da, europarlamentarii au dat, în sfârşit, fiecărui "stat" membru UE dreptul de a hotărî ce cultivă şi ce interzic pe teritoriul lor.

În fine, este o formalitate, mai mult sau mai puţin.

Cum am mai spus, francezii nu au fost chiar atât de liberi să interzică unele sortimente de porumb modificat, pentru că SUA îi ameninţă cu un război economic. (Eventual, poate că vor fi iertaţi, pentru că au intrat în hora absurdă din Libia...).

Dar să revenim la europarlamentari şi OMG.

De mirare este totuşi că, în aceste dezbateri, motivele pentru care orice stat ar trebui să abandoneze imediat agricultura experimentală au fost cu insistenţă puse pe tapet.

După ce au votat ca oile adoptarea Codex Alimentarius, ne-am fi aşteptat să lase mai în umbră suspiciunile şi să voteze acum ca berbecii, cu copita în pământ şi coarnele la cer: "muuuuu!". Dar nu a fost chiar aşa, ci mult mai interesant.

Riscurile pe care Parlamentul European le recunoaşte ca motive legitime pentru refuzul unei ţări de a cultiva OMG sunt următoarele:

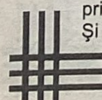
(1) *Dezvoltarea unei rezistenţe la pesticide a dăunătorilor*

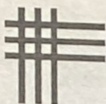
OMG secretă un fel de pesticid, fapt recunoscut oficial. **Dacă paraziţii se adaptează, vom avea din nou recolte mai mici. Preţurile vor creşte iarăşi, va fi tot foamete, luptă pentru alimente, acestea însă vor fi în continuare toxice pentru om.**

Omul nu este gândac de Colorado, nu se naşte o generaţie pe an, ca să dobândească imunitate în zece.

Sau poate că omul se va adapta, cu preţul a milioane de îmbolnăviri şi decese - aici ajungem, inevitabil, la tema "îndrăgită" a reducerii controlate a populaţiei planetei. (Acest lucru îl spunem noi, în Parlamentul European nu s-a făcut, bineînţeles, nici o aluzie la aşa ceva...) **(continuare în pag. 9)**

Redacţia

POLITICĂ NAȚIONALĂ IRESPONSABILĂ

8 septembrie, sărbătoarea "Sf. Maria Mică" **(Nașterea Maicii Domnului) a fost decretată de către țigani ziua lor internațională.**

Foarte bine ca idee, nu poate deranja pe nimeni; îmi vin în minte parăzile irlandezilor la New York, de ziua Saint Patrik, ziua națională a Irlandei: lume multă pe străzi, defilarea cu cimpoaie și costume tradiționale, decență, bună dispoziție, disciplină.

Observațiile mele în legătură cu evenimentul au două direcții: desfășurarea lucrurilor în sine și percepția noastră ca spectatori în fața micilor ecrane, cu obiectivitatea aprecierilor erodată de conviețuirea "de o viață".

Dacă ar trebui să caracterizez în câteva cuvinte tot ce am văzut, aș numi: o demonstrație de bogăție și putere, **o sfidare la adresa societății în care trăiesc,** o invitație impertinentă la declanșarea unor măsuri economice având ca revers forța electorală a minorității, bine reprezentată numeric, și în mediul urban, și în mediu rural.

Din punct de vedere al desfășurării, **grotescul** ar fi caracterizarea care îți vine prima în minte.

Domni în frac și cu joben alături de costumele tradiționale ale femeilor, care, în treacăt fie spus, au nota lor de autenticitate și de pitoresc; etalarea ostentativă a aurului sub toate formele imaginabile, începând de la "zâmbetul" larg dezvelind o dantură galben strălucitoare, continuând cu tradiționalele salbe din bani de aur, până la bijuterii executate primitiv, și cravate de aur.

Operatorii nu au filmat automobilele cu care au venit la locul adunării participanții, dar nu mă îndoiesc de faptul că și în acest domeniu etalarea bogăției nu a lipsit.

Cu toate că a fost decretată ziua internațională a țiganilor, au lipsit cu desăvârșire „delegațiile" din alte țări și totul s-a rezumat de fapt la o „ieșire" la un grătar și la o băutură altundeva decât în mod obișnuit, ca de exemplu în cimitirele bucureștene, unde călcatul pe morminte nu face parte din problemele unui comportament creștinesc; nu aș vrea să mă refer la faptul că niciodată nu am văzut coadă la closetul mobil amplasat în centrul cimitirului.

Nu am văzut vreo manifestare culturală, cum mă așteptam, ci am văzut „fanfara" de la Clejani: doar manele și dans spontan.

Toate aceste lucruri denotă ceva? Fără discuție că da: aruncă încă o dată o barieră între personalitățile intelectuale și politice prezente în societatea românească și nivelul general al etniei.

Sunt „țigani" care se declară ca atare, dar care o fac dintr-un fel de frondă, și al căror comportament se înscrie în normele obișnuite de bun simț și conviețuire. Țigan sută la sută care să ocupe un loc important în viața politică, culturală sau economică, nu există.

Dar să revenim la subiect: toată desfășurarea adunării a fost urmărită la mai multe posturi de televiziune, în cadrul unor emisiuni cu multe episoade de transmisie directă, și chiar s-a înfiripat o discuție între unul din „regii" țiganilor și dl. Striblea de la „Realitatea TV".

Prima întrebare care îți vine în minte: ***care ar fi explicația că într-o singură țară din lume există „regi" și „împărați" țigani?***

Nu mă interesează că este ridicolă pretenția fiecăruia în parte de a „ocupa" această funcție:

Avem în țară doi regi, pe Stănescu și Cioabă, și un împărat, pe Iulian; persoanele respective se declară regi și împărați, stârnind ironia oricui.

La întrebarea directă, ***de ce în România***, cazi pe gânduri și nu poți să îți explici decât că legile o permit, sau că toată problema este privită cu mare îngăduință, ca o joacă de copii cu regi și împărați.

Această îngăduință ascunde de fapt slăbiciuni de caracter ale românilor care, de altfel, au permis, și în cazul evreilor o evoluție a relațiilor inter-etnice în mod evident defavorabile majoritarilor.

Dar să revenim la percepția românului mediu așezat în fața televizorului; ce a înțeles el din ce a văzut, diferit de percepția ziariștilor-comentatori prezenți în studio: se etalează bogăția unei categorii de țigani care, din păcate sau din fericire, cum vreți să o luați, acoperă o mare parte din plaja societății românești, **stârnind nedumerirea sau lezând orice fel de logică.**

Ce zice „prostul" de român: *„Mă, ce minune, ce secret dețin oamenii ăștia, că de lucrat nu lucrează nicăieri, nu jefuiesc bănci, nu dau mari lovituri economice consemnate și țara este plină de castelele lor cu zeci de camere, cu sau fără turnulețe, colorate chici, posedă mașini scumpe, casele de jocuri de noroc sunt pline de ei, unde pierd relaxați mari sume de bani?"*

Se mai întreabă românul de ce nu îi întreabă nimeni "de sănătate", **unde sunt autorizațiile de construcții pentru zecile de mii de „castele",** ce „declarații de venituri" au depus la Fisc în ultimii 20 de ani și **ce impozite aferente au plătit?**

Se duc „în Apus" unde, în mod evident, nu se angajează nicăieri, și „câștigă" totuși mari sume de bani; să zicem că pe Statul Român nu îl interesează "ce face el" în Franța, dar pe mine mă interesează dacă vecinul meu este „om de încredere" sau nu.

Eu, ca privitor la televizor al sărbătorii de la Stoenești (sau cum s-o fi numind locul), am senzația - declarată sau nu - că oamenii ăștia „trăiesc pe spinarea mea", beneficiind de oportunitățile oferite cetățenilor în general, dar neparticipând cu partea lor obligatorie la acoperirea cheltuielilor. O fi așa, n-o fi așa, dar eu, ca „prost" de român, care „fac coadă" la Fisc pentru ca să îmi plătesc dările în primul trimestru, cam așa gândesc.

Faptul că fac spectacol la nivel național cu bogăția lor mai evidențiază un fapt: **sfidarea legilor și a convențiilor sociale.**

„Mă, Statule Român, eu pot să fac orice, că tu nu ai mijloace să mă controlezi, nu ai curajul să iei măsuri contra mea".

Oare așa să fie? Eu, omul de rând din spatele televizorului, așa îmi închipui; mă întreb cine este interesat să perpetueze o stare de lucruri să zicem confuză, și de ce? ***O fi „cineva" interesat să „întărească" și să permanentizeze un conflict care, chiar dacă nu este declarat și „exploziv", dăinuie undeva în șubconștient, creând certitudinea sau numai iluzia unui nou factor de amenințare la adresa dăinuirii Neamului Românesc?***

Atâta timp cât toate aceste lucruri „îmi bântuie" gândirea, voi privi suspicios pe vecinul care se lăfăește în bunăstare, la diverse „persoane" care sună la poartă și mă întreabă „dacă nu le dau lor covorul uzat" din magazia din fundul curții și cad pe gânduri întrebându-mă de unde dracu știe el de covor!

Nimic din ce am scris mai sus nu se evidențiază în preocupările presei românești; „nu dă bine", are iz de xenofobie, ca și când ar trebui să fiu xenofob ca să constat că „mai an" mi s-a furat bicicleta din curte! De atunci am făcut un gard mare de 2,5 metri și țin poarta încuiată. Cei patru câini, dintr-o grijă poate mai puțin justificată pentru liniștea vecinilor, îi țin noaptea în casă.

Dar să revenim la „presa" din România: așa cum spuneam, dacă pentru diverse „delicte" economice are spațiu și interes, dacă este hotărâtă să comenteze cazuri de evaziune fiscală selecționate, cazul de față pare „tabu".

La emisiunea d-lui Striblea din 8 septembrie, cu transmisiile în direct de la ***„sărbătoarea internațională a țiganilor",*** în afară de aspectele comentate, apare în discuția în direct cu „regele" parcă Stănescu; în afară de faptul că a avut presă foarte bună, „regele" a dovedit mult simț politic, știind să răspundă inteligent întrebărilor puse de moderator și de participanții la emisiunea TV.

Lipsa de inspirație și de perspicacitate - ca să nu supăr pe nimeni apreciind ca lipsă de inteligență - a aparținut unor „vestiți" ziariști care păreau că „se gudură" pe lângă „regele" Stănescu.

Au fost foarte mulțumiți manifestându-și încântarea prin bătăi din palme colective; vroiam să îi și numesc, dar știu că ar fi inutil, având în vedere că ei ar fi capabili oricând să îmi demonstreze că eu sunt un naționalist condamnabil !

"Regele", fiind întrebat de proveniența bogățiilor etalate, a răspuns ceva de genul *„Hai să fim serioși, că țiganii mai fură o găină sau un portofel, dar marile lovituri le-au dat românii".*

Singur dl. Mugur Ciuvică, președintele „Grupului de Investigații Sociale" a îndrăznit să replice, mai puțin hotărât decât de obicei: ***"Oare cât de români au fost autorii marilor lovituri financiare post-decembriste...?"***

Regele arunca vina dezastrului economic pe români, lucru în parte real, dar cum de nu „le-a venit în cap" ilustrelor persoane prezente „pe sticlă" să pună problema simplu și fără echivoc: marile averi țigănești s-au făcut din găini și portofele furate?

La ce sume astronomice de bani s-ar ajunge dacă „cineva" ar lăsa dracului deoparte lozincile iudeo-democratice și ar face socoteala banilor care ar fi trebuit să ajungă în visteria statului de 20 de ani, dacă percepeau corect impozitele pe venit ale țiganilor?!

Am zis impozite pe venit? M-am prostit și eu: de unde „declarații anuale de venit"?

Am mai scris acum vreun an despre impozitarea tuturor, și a românilor, care mulți au lipsit și de la filmul ăsta.

Pentru bunurile evidente: case, mașini și tot restul, nu am propus decât să li se dea un termen rezonabil de a-și pune în ordine relația cu organele fiscale; nu are rost să mai expun modalitățile.

Citeam într-un articol din revista „22" despre cauzele revoltelor de luna trecută din Anglia: concluzia este neașteptată: autoritățile și-au pierdut „autoritatea", intoxicate cu lozinci iudeo-democratice care au transformat pe minoritari în beneficiarii indiscutabili ai discriminării pozitive.

Să aibă asta legătură cu politica dusă la nivel mondial de „veșnicii minoritari" - i-am numit aici pe evrei - care „bagă la înaintare" tot felul de nemulțumiți social: în comunism „lupta de clasă" și în capitalism „egalitatea de drepturi"; în fond, discriminarea pozitivă a minoritarilor, printre care și făuritorii „democrației" moderne ?

Sigur că o parte din adevăr are o legătură strânsă cu diversele modalități de luptă ale iudaismului pentru penetrare și consolidarea pozițiilor în interiorul societăților unde își fac simțită prezența.

Dacă de la țigani am ajuns iarăși la evrei, știu că voi stârni nemulțumirea - sau, mai precis, furia unor tovarăși - mai repede a evreilor decât a țiganilor care, poate, din anumite puncte de vedere, se vor simți onorați.

De fapt nu vreau să jignesc pe nimeni, dar **nici să fac pe „mortul în păpușoi" nu sunt dispus.**

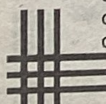
Dramul de judecată cu care m-a înzestrat Dumnezeu mă obligă să văd lucrurile clar și să le fac publice măcar „cât ne ține plapuma".

Dacă văd asemănări între cele două etnii?

Mai ușor mi-ar fi să consemnez deosebirile, fiind mai puține!

M-am lungit destul; poate altă dată!

Nicador Zelea-Codreanu

Aniversare Corneliu Zelea-Codreanu

CĂPITANUL ÎN MEMORIA LEGIONARILOR

ŞTEFAN PALAGHIŢĂ - ”GARDA DE FIER SPRE REÎNVIEREA ROMÂNIEI”

Ce va însemna, în viitor Căpitanul pentru Legiune şi neamul nostru?

Răspund: Cel mai mare **îndreptar** şi maestru **al vieţii neamului.^**

Ne cheamă Căpitanul din mormânt, ne cheamă duhul Lui; strigă la noi toţi morţii de dincolo: ***«Ce faceţi?»***

Da, Tu eşti, Căpitane, chipul celui mai mare erou al nostru.

Istoria noastră n-a avut norocul să fie scrisă cu cerneală ca a altor popoare, ci ea a fost scrisă cu lacrimi şi sânge, iar peste toate acestea, Tu ai pus, Căpitane, pecetea jertfei Tale, ca un sigiliu domnesc de trăire veşnică.

Tu eşti tulpina din care se vor hrăni de-a pururi mlădiţele acestui neam.

u eşti izvorul din care vor bea toate generaţiile viitoare.

Tu eşti învierea României Creştine, aşa cum Te-ai rugat prin închisori, indicându-ţi Tu însuţi marea misiune şi aceasta este mi se pare cuvântul care Ţi se potriveşte cel mai bine, fiindcă este cel mai cuprinzător. Pe acesta să-l scriem astăzi pe crucea de la căpătâiul Tău, pentru ca pe acest drum să meargă generaţiile viitoare, adică pe drumul învierii României Creştine Legionare.

Spre mormântul Tău se vor îndrepta de-a pururi fiii neamului nostru. În florile pe care ei Ţi le vor duce la mormânt Te vor căuta şi Te vor simţi pe Tine, Căpitane. În coroniţele verzi-albastre de cicoare vor vedea ochii Tăi vera-albaştri, aprinşi de văpaia tainică cu care îi vei vrăji de-a pururi.

În gingaşele petale de *nu-mă-uita* vor vedea îndemnul de a trăi linia spiritualităţii trasată de tine.

Nu ne părăsi, Căpitane, şi nu uita Neamul şi Moldova Ta dragă.

Ridică-te din mormânt cu Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul şi vino la noi!

Dă-ne putere să Te înţelegem şi să urmăm calea trasată de Tine.

Dă-ne dragoste, camaraderie şi uneşte-ne pe toţi în duhul înalt al spiritualităţii şi înţelegerii Tale.

Aşează-Te iarăşi în fruntea noastră să-Ţi simţim comanda Ta cea luminată şi iubirea Ta; să ne simţim camarazi şi să pornim la luptă pentru Cruce şi Neam, cum ai zis Tu. Atunci vom avea şi noi credinţa că vom birui. Vor crede chiar duşmanii că victoria este a noastră şi vor dispărea îngroziţi.

Facă Dumnezeu ca mormântul Tău să rodească astăzi minunea cimentării noastre sufleteşti, într-o Legiune puternică pentru salvarea Neamului, întru slava lui Dumnezeu.

Noi ştim că Tu nu poţi dormi liniştit, fiindcă Dacul n-are linişte când îi este patria răşluită. Tu ne cauţi pe noi şi îţi cauţi neamul.

Răspundem azi cu toţii la chemarea Ta.

ŞERBAN MILCOVEANU - ”CE-AM ÎNŢELES DE LA CORNELIU ZELEA-CODREANU”

Corneliu Z. Codreanu a fost din toate punctele de vedere un om cu totul aparte şi chiar **imposibil de imitat** sau de copiat.

Fiecare cuvânt pronunţat avea justificare, scop şi oportunitate şi absolut nimeni nu poate spune a-l fi auzit vorbind la întâmplare sau fără utilitate. Fiecare gest al său avea semnificaţie, simpla sa prezenţă constituia eveniment şi chiar prin tăcere reuşea discurs cu efect sau acţiune cu consecinţe.

În cei 20 ani (1919-1938) de viaţă publică şi de activitate politică a lăsat în amintirea contemporanilor o imensitate - poate un milion - de informaţii, imagini, relatări şi sentimente. Nu toate aceste valori de politică devenind istorie au putut fi exterminate o dată cu neîncetatele percheziţii, asasinate şi masacre din 10 februarie 1938 până la 22 decembrie 1989.

Corneliu Z. Codreanu: fără încetare şi fără ezitare în fruntea legionarilor. **Fără încetare şi fără ezitare pe câmpul de luptă.** Fără încetare şi fără ezitare, **indiferent de victorie sau înfrângere.**

După inevitabilul conflict sângeros cu prefectul de poliţie C. Manciu, singur s-a prezentat la procurorul de serviciu pentru arestare.

La marele proces legionar din aprilie 1934 singur, din proprie iniţiativă, s-a prezentat spre judecare la Tribunalul Militar Bucureşti.

În viziunea noastră, a celor mulţi şi mici, Corneliu Z. Codreanu ni se arată Căpitan asemenea lui Tudor Vladimirescu şi Avram Iancu şi asemenea bradului din Munţii Carpaţi şi stejarului din Câmpia Română.

Unealta de muncă şi producţie a lui Corneliu Z. Codreanu a fost **idealizarea României astfel încât spontan şi total să-i oferim toate resursele noastre de activitate şi de sacrificiu.**

În deceniul premergător celui de al doilea război mondial, sintagma lui Ionel I. Moţa „Să faci, Căpitane, o Ţară ca Soarele sfânt de pe cer" a fost o trăire pasionată a viitorului. La fel ca imaginea Transilvaniei la 15 august 1916 când Armata Vechiului Regat a escaladat Carpaţii s-o elibereze din milenara robie.

Corneliu Z. Codreanu a conceput Mişcarea Legionară ca o şcoală de educaţie a calităţilor de intelect şi a virtuţilor de caracter. Frăţiile de cruce, corpurile studenţeşti legionare, cuiburile, taberele de muncă voluntară şi misiunile de îndeplinit sunt treptele scării de ridicare cât mai aproape de perfecţiune.

Cu ajutorul iubirii şi cu ajutorul încrederii, Corneliu Z. Codreanu ne aducea la Şcoala Educaţiei Eroice şi ca nimeni altul reuşea să ne facă să găsim în noi şi să dăm din noi tot ce e mai bun, mai valabil şi mai util.

Educaţia eroică a fost o realitate poate unică în istoria de 2000 ani a poporului Român şi dovadă sunt ofertele voluntare de jertfă a libertăţii şi chiar a vieţii. Dacă nu toţi legionarii au avut destin de martiri, zeci de mii de legionari pe front sau în închisori au ştiut şi au putut accepta cu demnitate moartea. Importanţa social-politică a Revoluţiei Morale e confirmată de istorie întrucât nu caracterele se adună în jurul Inteligenţei, ci **inteligenţele se adună în jurul Caracterului.**

***

SUB OCUPAŢIE STRĂINĂ (continuare din pag. 2)

Se ascund în spatele unor firme şi corporaţii transnaţionale pentru a nu alerta opinia piblică, după sistemul bine cunoscut care începe cu schimbarea numelui.

V-aţi pus vreodată întrebarea de ce se ascund în spatele unor nume de împrumut?

Încearcă să îşi "piardă urma" din motive simple şi verificate: de ce "se îmbracă lupul în piei de oaie"? Nici un om cinstit nu îşi schimbă numele ca să se "ascundă", când nu are nimic de ascuns, iar când fenomenul este "de mase", sunt clare intenţiile acestor oameni.

Constatări, constatări, constatări!

SOLUŢII?

Există una singură şi anume: **românul să se scuture de vălul de minciună** care în mod absolut evident acoperă realitatea tragică a momentului şi să observe că toate manevrele de anihilare a instinctelor de supravieţuire au la bază nişte legi care favorizează fără dubii forţele antinaţionale, punând la dispoziţia lor toate pârghiile puterii.

MIŞCAREA LEGIONARĂ se zbate de zeci de ani într-un relativ anonimat ca urmare a unor legi ce se practică doar în România, aceasta dintr-un anumit punct de vedere.

Nu vă puneţi întrebarea logică şi de bun simţ: ***de ce marii duşmani deja dovediţi ai României consideră că noi suntem cel mai mare duşman al lor?***

Care este cel mai mare duşman al răului? Binele!

Care este cel mai mare duşman al minciunii? Adevărul!

Care este cel mai mare duşman al acţiunii? "Lenea", indiferenţa, dezertarea!

Mişcării Legionare a ajuns să i se reproşeze, de către mulţi care iau contact cu noi, lipsa de eficienţă a acţiunii noastre, fără să le treacă prin cap că pentru a pretinde ceva, mai înainte de orice, trebuie să investeşti ceva!

Abia după ce te-ai implicat în luptă şi ***această implicare are o dimensiune în sens numeric*** (sau, dacă vreţi, atunci când sub un steag se strâng destui luptători), ***poţi să te întrebi*** - sau să ne întrebi - dacă suntem pe linia justă şi ***dacă suntem eficienţi.***

Deocamdată noi suntem "un pluton" care reuşeşte "să ţină sus" drapelul tricolor al năzuintelor româneşti, ***iar cei care ne întreabă de rezultatele luptei noastre, cei care aşteaptă "pe margini" chiar cu pretenţii la adresa noastră, nu fac decât jocul duşmanului;*** conform gândirii "25 la fundul altuia", *cel mai uşor este să aştepţi totul de la alţii!*

Dacă v-aţi împăcat cu ideea că veţi fi mereu servitorii intereselor antinaţionale şi anticreştine, sunteţi pe poziţia potrivită.

Dacă mai există într-un fund de suflet un dram de demnitate, ieşiţi din indiferenţă - sau poate din deznădejde!

Niciodată nu este prea târziu: **atâta timp cât există încă un drapel al năzuintelor naţionale, strângeţi-vă în jurul lui!**

"FĂ, ÎL SPĂLĂM SAU FACEM ALTUL?" SE ÎNTOARCE

Iubim astfel de momente; pur şi simplu, le adorăm! Tot mai rar mai spune cineva adevărul în faţă, din cauza ameninţării implicite a sancţiunilor pentru încălcarea corectitudinii politice.

Un lucru pe care îl ştia toată lumea (eventual cei complet orbiţi de mass media doar îl bănuiau), iese la suprafaţă în toată splendoarea şi, mai ales, într-un document oficial: Copiii de ***ţigan**** sunt înspăimântător de numeroşi în toate orfelinatele din Europa Centrală şi de Est, iar în câteva ţări din acestă zonă ei deţin majoritatea absolută.

Filiala bulgărească a *Comitetului Helsinki*** a dat publicităţii un studiu efectuat în perioada mai - septembrie 2010, ale cărui rezultate contrazic statisticile oficiale sau completează lacunele intenţionat lăsate în acestea.

* Dacă tot s-a anunţat că şi **cuvântul *"ţigan"*** va fi trecut în viitoarea ediţie a DEX, alături de "jidan", printre peiorativele "nerecomandate", atunci mai avem câţiva ani în care ne putem bucura de libertatea de a le spune cum vrem. Deci ţiganii sunt Ţ-I-G-A-N-I, iar când acest adevăr simplu nu va mai sta în picioare, ne temem că vom fi obligaţi să facem aluzii la zburătoare cu penajul închis la culoare. Cuvântul "rom" ne ofensează pe noi, majoritarii din această ţară, pentru că seamănă prea mult cu "român", în timp ce noi nu semănăm deloc cu ei. Şi cu asta, basta!

** Hai să lămurim un lucru de la bun început: **acest *"Comitet Helsinki"*** nu este o organizaţie de "extremă dreapta", care să spumege de ură rasială, un fel de bau-bau cu care vă tot sperie propagandiştii non-discriminării. Dimpotrivă, este un grup sponsorizat de Centrul European pentru Drepturile Romilor, un instrument important în slujba discriminării pozitive (nicidecum a "egalităţii de şanse"). Aşadar, membrii săi fac parte dintre acei care ar fi în stare să plângă pentru un ţigan aruncat după gratii, chiar dacă legea prevede pedeapsa cu închisoarea pentru delictul săvârşit.

Faptul că şi ei încep să crâcnească înseamnă, pur şi simplu, că situaţia devine tot mai gravă şi imposibil de ascuns.

Să revenim. **Cifrele referitoare la proporţia de copii abandonaţi,** oferite de Comitetul Helsinki - Bulgaria - pentru statele din E.C.E., coroborate cu proporţiile etniei ţigăneşti din respectivele state, arată "în halul următor": în Slovacia, 82,5% din copiii instituţionalizaţi sunt ţigani, faţă de o pondere a minorităţii ţigăneşti de 9% din totalul populaţiei. Mai departe: Ungaria - 65,9%, faţă de 7%, Bulgaria - 63%, faţă de 10%, Cehia - 40,6%, faţă de 3%, respectiv România - 28%, faţă de 9%.

Ce înseamnă cifrele de mai sus?

(1) **De exemplu, pentru Slovacia**, 82,5 împărţit la 9 egal 9,17, adică **şansa ca un ţigan să-şi abandoneze un copil** pe stradă sau în vreun spital este **de 9,17 ori mai mare decât ca un slovac să facă acelaşi lucru.**

(2) În Slovacia, Ungaria şi Bulgaria, autorităţile rup de la gura propriilor orfani şi abandonaţi, ca să crească pui de ţigan.

Practic, "ţigano-cultura" ar putea fi trecută la loc de cinste printre ramurile economice din aceste ţări.

(3) Trebuie să recunoaştem că datele privind ţara noastră se prezintă cât de cât mai "uman", deşi demonstrează, în orice caz, o inferioritate netă a ţiganilor din punct de vedere al nivelului de civilizaţie. Pentru România, acelaşi raport studiat mai sus, cu privire la şansa ca un copil să fie abandonat, este de numai 3,1, deci la fiecare 3.100 de copii ţigani lăsaţi de capul lor să facă trotuarul***, şi 1.000 de copii români păţesc acelaşi lucru.

*** Cât se poate de sincer, vă spunem că între a creşte la orfelinat şi a fi copil al străzii nu este o mare diferenţă. Eventual, aceasta constă într-o amânare, cei din orfelinate ajungând la nivelul trotuarului puţin mai târziu. Aşadar, în oricare dintre situaţii, abandonul unui copil este biletul cel mai sigur către totala ratare pe care acesta îl poate primi. Puţine lucruri mai rele i se pot face unui om!

De ce spuneam că studiul Comitetului Helsinki - Bulgaria nu se potriveşte cu statisticile oficiale?

Păi, oficialităţile, din dorinţa de a ţine sub control reacţiile fireşti (hai să le spunem pe nume: furie şi disperare) ale naţiunilor pe care le conduc către extincţie, fie nu publică datele pe care le au, fie pur şi simplu le falsifică. De pildă, **procentajul "en-titre" pentru Bulgaria era de "aproape 50%" din copiii abandonaţi, în timp ce la numărătoare şi împărţire au ieşit 63%!** Iar **în alte ţări statisticienii au tăcut mâlc,** legaţi la gură. Pe căluşul lor scria cu litere mari, tremurate: "suntem împotriva discriminării"...

Slavka Kukova, reprezentantă a Comitetului Helsinki - Bulgaria, a declarat că "*o astfel de abordare nu este în interesul romilor, ponderea copiilor romi abandonaţi este foarte mare, ceea ce necesită o politică specifică faţă de ei*". (Da, ei le pot spune "romi" fără nici o problemă, dar ia să le fi căşunat să se numească "bălegari", ca să-i confunde toată lumea cu bulgarii...).

Fireşte că nu este în interesul lor. Totuşi, dacă mergem până la rădăcina acestei "abordări" la care se referă, destul de enigmatic, d-na Kukova, ajungem la discriminarea pozitivă a elementului ţigănesc în paguba naţiunii-gazdă.

Iar această discriminare se manifestă şi în ceea ce priveşte **infracţiunea gravă a abandonării unui copil. Aceasta, când este vorba de români** (şi, mai mult ca sigur, de slovaci, unguri, bulgari sau cehi), se pedepseşte. **Dar dacă se tinde ca ţiganii să nu mai fie pedepsiţi pentru nimic, ei ajung să arunce hoarde întregi de copii, sânge din sângele lor, în mizerie!**

Predispoziţia multiseculară spre nomadism ar fi, să zicem, o tradiţie, o latură normală a firii lor, dar tendinţa de a-şi abandona progeniturile este o incontestabilă monstruozitate. Dacă nu vă daţi seama de diferenţă, atunci să o explicăm: şi popoarele migratoare, indiferent cât de barbare şi crude ar fi fost, tot îşi creşteau copiii!

Pe de altă parte, această "abordare" este şi mai puţin în interesul **naţiunilor-gazdă, care trebuie să suporte permanenta roire a unor mase de taraţi sufleteşte şi degeneraţi fizic,** cu un efect tot mai distrugător.

Demografia expansivă a ţiganilor care se înmulţesc mai repede decât orice altă rasă din Europa, nu reprezintă decât triumful zdrobitor al cantităţii asupra calităţii. **Nu noi am inventat anecdota aceea care se termina cu "*Fă, îl spălăm sau facem altul?*" !!**

Se tot bate apa în piuă că din cauza sărăciei, ţiganii fură, că îşi aruncă copiii în stradă pentru că nu au cu ce să-i hrănească şi să-i îmbrace etc. Foarte înduioşător!

Dar de ce pe români aceeaşi nenorocită de sărăcie (treziţi-vă, nu suntem mai bogaţi decât ţiganii!) îi obligă să se abţină de la a face copii?

De ce noi ne sinucidem ca rasă, într-un declin demografic alarmant, în timp ce ei proliferează pe seama milei noastre?

Dacă noi, românii, vom ajunge o minoritate în România, la mila cui se vor mai înmulţi ei ca lăcustele?

Nu sunt copiii de ţigan astfel? Suntem toţi egali din naştere, spuneţi?

Foarte bine, doamnelor şi domnilor corecţi politic, atunci nu faceţi discriminare şi adoptaţi **numai ţigani.** Să vedeţi, după aceea, ce mai oameni o să scoateţi din ei, cum o să vă fericească la bătrâneţe! **Asta în timp ce copii români, cu un real potenţial să ajungă oameni, pe care i-aţi fi putut salva din orfelinate, au rămas acolo, îngroşând apoi rândurile delincvenţilor fără căpătâi...**

(Sursa: www.9am.ro, 20 sept. 2011 - "*Majoritatea copiilor abandonaţi în Europa Centrală şi de Est sunt romi*")

Ştefan Hâncu

Un proiect legislativ al guvernului slovac a provocat **un adevărat scandal în presa internaţională, cu acuzaţii de rasism.**

De ce?

Pentru că Ministerul Muncii din **Slovacia** are în lucru un pachet de legi în sprijinul comunităţilor sărace care nu îşi pot permite mulţi copii, şi care prevede **acordarea de contraceptive** persoanelor de sex feminin şi chiar **sterilizarea** gratuită, **dacă acestea sunt de acord.**

Sociologii spun că noua lege vizează în special ţiganii, care trăiesc în comunităţi izolate şi care fac mulţi copii - pe care nu îi pot creşte. (In Slovacia trăiesc, oficial, 400.000 de ţigani, la o populatie de aprox. 5 milioane.)

Criticii acestei măsuri au amintit şi de sterilizarile forţate ale romilor, efectuate în Slovacia, în timpul regimului comunist. Care este legătura?! Atunci erau sterilizări forţate, acum nu, sunt la libera alegere! Conform regulilor democratice! Singura asemănare e că sunt gratuite.

Oare să nu ia nimeni în Slovacia contraceptive?! Fiţi siguri că da. Atunci de ce nu se supără nimeni şi nu comentează asta? Spun că e vorba de **"planificare familială"**, că au acest **drept "câştigat" etc. *Şi când e vorba despre ţigani, nu e acelaşi lucru?!*** Nu?! De ce?!

Oare dacă şi slovacele sărace vor opta pentru sterilizare, domnii aceştia vor fi tot atât de revoltaţi, vor face scandal internaţional?

Dar de avorturi de ce nu se scandalizează domnii umanitarişti?

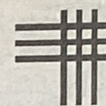
Dar de sterilizarea prin vaccin (faimosul "Gardasil"), cică împotriva cancerului, de ce n-au făcut caz? De ce soţia lui Bill Gates, implicată serios în acest program de vaccinări, prin firma sa, nu a fost acuzată de rasism?

Vă rugăm gândiţi-vă serios la aceste probleme.

Când nepoţii lui Goering au anunţat că s-au sterilizat *"pentru a nu transmite genele unui monstru"*, **toată presa internaţională a aplaudat**, nu s-a scandalizat. (Nepoata lui Himler a simţit nevoia "să îmbunătăţească genele urmaşilor" – textual - făcând copii cu un evreu, nepoata altui neamţ n-a făcut nici ea copii, fiind torturată de ideea că seamănă cu tatăl ei nazist etc.). Lăsând la o parte mirarea că s-a reuşit atât de bine "spălarea de creiere", se impune ***concluzia "măreaţă" (conform presei): genele nemţilor nu trebuie transmise*** *(sau, în cel mai bun caz, îmbunătăţite cu gene evreieşti), pentru că... au colaborat cu Hitler!* ***Dar cele ţigăneşti, da, în cât mai multe exemplare!***

EVREI ÎMPOTRIVA "HOLOCAU$TULUI"?

Compania care administrează site-ul Facebook, cu toate că, în esenţă, nu oferă decât memorie virtuală pe internet, a devenit un factor incredibil de important în societatea actuală.

Patrimoniul ei material şi financiar continuă să crească astronomic, dar această speculă reprezintă un fapt minor prin comparaţie cu dezastrul social la care Facebook îşi aduce o generoasă contribuţie.

Nu ne vom referi, în cele ce urmează, la masiva spălare de creiere operată pe această cale, la abolirea vieţii sociale şi înlocuirea ei cu un surogat jalnic etc.

Toate acestea sunt fie o banalitate despre care nu mai merită scris, pentru cei cu capul pe umeri, fie lucruri de neconceput, pentru cei care au prins deja gustul (dependenţa) drogului.

Ar fi de ajuns să menţionăm că titulatura de "site de socializare", dincolo de stupiditatea inerentă expresiei, este greşită dintr-un motiv obiectiv, recunoscut de toţi. Este un domeniu virtual foarte vizitat, iar singurele beneficii obţinute de proprietari constau în încasările pentru difuzarea de reclame. Cât de subtil sau "pe faţă" se prezintă aceste reclame nu are importanţă - faptul rămâne.

Aşadar, prostimea intră pe Facebook ca să "stea de vorbă" cu "prietenii", să le mai vadă "feţele" (Facebook = "cartea de feţe"), dar de fapt intră sub tirul încrucişat al manipulării mediatice şi al agresiunii publicitare.

Este ca şi cum, în chip monstruos, s-ar încetăţeni moda de a "socializa" (urâm cu patimă acest cuvânt găunos!) numai în secţii de neurochirurgie, unde "prietenii" se aşează pe mese alăturate, sunt anesteziaţi, li se deschide craniul şi li se fac operaţii pe creier. Ce operaţii? Nu se ştie, după inspiraţia medicului...

Sau poate că mai nimerit ar fi să ne imaginăm toate acestea petrecându-se nu într-un salon de spital, ci într-o hală industrială, pentru că fenomenul are toate atributele unei industrii:

(1) Lucrul cu cantităţi mari.

Conform unor surse de ultimă oră, creierele ce servesc drept materie primă întreprinderii Facebook sunt în număr de aproximativ 750 de milioane.

(2) Înaltul grad de standardizare.

Postările clienţilor Facebook sunt, în marea lor majoritate, dezolant de similare, indiferent de ţară sau provenienţa socială - acest tip de "socializare" funcţionează impecabil ca mijloc de uniformizare mentală.

(3) Controlul desăvârşit al "defecţiunilor".

Cât de uşor se pot depista şi apoi "corecta" deviaţiile indezirabile de opinie manifestate de unii utilizatori?

Despre acest lucru veţi citi în continuare - de aceea scriem acest material.

Dar, până atunci... ia spuneţi, copii, *ce alte ramuri ale industriei mai cunoaşteţi?*

Industria Holocau$tului

Consideraţii generale, încă permise de legile României

Pentru a ne ţine de cuvânt, hai să nu facem, în acest articol, nici o referire la evenimente petrecute în prima jumătate a secolului de tristă amintire, al XX-lea. Ne interesează doar ce se întâmplă acum: există o uriaşă întreprindere evreiască, o industrie, dacă doriţi, pe care o vom numi în mod convenţional "Holocau$t Industries Inc." (dacă ar fi fost germană, ar fi fost GmbH...).

Domeniul de activitate al acestei industrii îl constituie promovarea, eufemistic vorbind, agresivă, a unui punct de vedere asupra respectivelor evenimente istorice care, după cum spuneam, nu fac subiectul acestei discuţii.

Mobilul întreprinderii îl constituie trei categorii de beneficii vizate:

(1) Banii încasaţi cu titlul de despăgubiri, probabil până la a şaptezeci şi şaptea generaţie de după respectivele evenimente.

Aceste sume reprezintă un venit deloc neglijabil, dar afirmăm fără griji că patronii întreprinderii au şi venituri mai importante, provenite din alte activităţi, cum ar fi speculaţiile bancare.

(2) Demoralizarea unor naţiuni superioare, prin subminarea respectului faţă de propria lor istorie.

Undeva, în tărtăcuţa sucită a "Înţelepţilor", trebuie să-şi fi făcut loc şi un paradoxal complex de inferioritate: or fi ei "aleşii" dumnezeului lor nebulos, dar au înţeles, de cel puţin un secol, că atât neamurile germanice, cât şi cele latine devansează străvechiul popor evreu din orice punct de vedere - cu excepţia aptitudinilor distructive... Prin urmare, ei le folosesc predilect pe acestea, capitol la care intră şi degradarea prin culpabilizare colectivă. Chiar şi după ce acest procedeu va fi demascat şi abolit (nădăjduim să trăim suficient cât să apucăm acel moment!), tarele acumulate pe circumvoluţiunile a trei sau patru generaţii se vor perpetua, într-o formă sau alta, vreme de secole.

(3) Întreţinerea unui conflict mocnit între evrei şi ceilalţi oameni.

Evreii sunt instigaţi la ură, reamintindu-li-se la nesfârşit prin ce coşmar au trecut "inocenţii" lor bunici şi străbunici, iar restul lumii este, desigur, revoltată de metodele odioase practicate de mai sus numita Holocau$t Industries Inc., ceea ce George Orwell numea "Poliţia Gândirii".

Pe scurt, acestea ar fi liniile de acţiune ale industriei holocau$tului. Totuşi, pentru o întreprindere 100% iudaică, abordarea industrială (strict productivă, non-speculativă) nu ni se pare de ajuns... Patronii ar putea să listeze Holocau$t Industries Inc. la bursă, pentru un binevenit aport de venituri virtuale de tipul "alba-neagra". Ar putea, de asemenea, să-şi creeze şi o instituţie financiară specializată în dirijarea eficientă a fondurilor obţinute către înarmarea Israelului, Holocau$t Bank. În fine, pentru eventualitatea unei redresări imprevizibile a nivelului general de inteligenţă al umanităţii, evreii ar putea să-şi asigure holocau$tul la o firmă de asigurări, tot a lor...

Holocau$t Industries Inc. bate cu pumnul în masă pentru exclusivitate publicitară

Să revenim la mirificul site de "socializare" cu care ne-a binecuvântat evreul Mark Zuckerberg.

Practic, astăzi, în anul de graţie 2011, faptul ca o firmă să nu vizeze Facebook în campaniile sale de promovare este considerat un act sinucigaş.

Industria holocau$tului, după cum este şi firesc, nu neglijează acest lucru. Dar ceea ce constituie o particularitate a marketing-ului lor, cu care încă nu ne-am putut obişnui, este pretenţia sistematică de a se interzice publicitatea şi chiar produsele firmei concurente, "*S.C. Libertatea de Exprimare S.R.L.*". I-am dat o poreclă atât de jalnică tocmai ca să înţelegeţi cât mai corect raportul de forţe.

Scandalul cu privire la negarea holocau$tului pe Facebook a fost declanşat în noiembrie 2009 decătre un avocat evreu, Brian Cuban. Acesta a protestat împotriva permiterii "discuţiilor deschise", mai ales că acestea cunoscuseră un reviriment important cu ocazia achitării în Marea Britanie a unui negaţionist australian care trebuia să fie judecat în Germania. Dacă tot veni vorba, vă daţi seama cât de mizerabilă a ajuns legislaţia internaţională? Cam cât de normal vi se pare ca un cetăţean al unei ţări să fie extrădat în altă ţară şi judecat acolo? Sensul iniţial al termenului "extrădare" era cel de repatriere silită. Cu alte cuvinte numai ţara al cărei cetăţean eşti ar avea dreptul, în anumite circumstanţe, să te culeagă cu forţa din străinătate şi să te judece pentru ce ai făcut acolo! În fine, circul de atunci se mai potolise, dar...

De curând, pe 16 august a.c., pesemne că din prea multă plictiseală, doi evrei au mai pus paie pe foc, revoltaţi de refuzul unui reprezentant Facebook de a li se supune necondiţionat. Acesta le-a reamintit că politica Facebook interzice postarea de mesaje instigatoare la ură împotriva evreilor, dar că simpla negare a holocau$tului nu este considerată un astfel de mesaj.

"Australianul" Andre Oboler şi "canadianul" David Matas, co-preşedinţi ai Global Forum's Online Anti-Semitism Working Group, i-au adresat o scrisoare deschisă "americanului" Mark Zuckerberg, fondatorul şi şeful executiv al Facebook.

De fapt, dacă din plictiseală au acţionat, atunci nu au reuşit să o combată, ci doar să o amplifice, cel puţin dacă ne referim la plictiseala noastră. Şi a dvs., dacă citiţi următoarele rânduri, pe care, din acest motiv, le reducem la un minim necesar: *"Facem apel ca Facebook să renunţe la insistenţa cu care tratează negarea Holocaustului într-o manieră scoasă din context. [...] Contextul demonstrează limpede că nu există nici o diferenţă semnificativă între negarea Holocaustului şi incitarea la ură împotriva evreilor. [...] Cerem ca Facebook să recunoască negarea Holocaustului ca incitare la ură, să facă o declaraţie oficială în acest sens şi să facă tot ce este posibil pentru a scoate negarea Holocaustului de pe platforma Facebook."*

Totuşi, administratorii Facebook se menţin, deocamdată, pe linia iniţială (veţi vedea puţin mai jos care este aceasta). Şi astfel, **rămânem impresionaţi până la lacrimi de "demnitatea" cu care evreul Zuckerberg le ţine piept turbulenţilor (tot evrei, desigur) din Australia şi Canada... Sau nu.**

Facebook, apărător eroic al libertăţii de exprimare?

Recentele refuzuri ale administratorilor Facebook de a "limita libertatea de exprimare" pe site-ul lor fac parte dintr-un film prost şi ieftin, care nu se mai termină odată! În acest scenariu jalnic argumentele pro şi contra par scrise de acelaşi regizor care o face pe prostul cu bună ştiinţă, încercând să simuleze o polemică între reduşi mintali, despre un subiect pe care aceştia nici nu reuşesc să-l atingă.

Deborah Lauter, directoare pentru drepturile civile şi şefa grupului de combatere a urii pe internet, de la Anti-Defamation League, a spus următoarele lucruri nu tocmai inteligente: ***"Negarea Holocaustului** este în mod esenţial o formă de **antisemitism clasic**. [...] Este antisemitism în sine pentru că **alimentează o puternică conspiraţie care afirmă** că evreii au manipulat istoria pentru a-şi impune propria viziune asupra lumii, ca să producă simpatie sau să domine omenirea. Cu alte cuvinte, am fabricat acest monstruos eveniment al istoriei pentru a ne promova planurile secrete".*

"Antisemitismul clasic", în viziunea acestei doamne, angajată probabil la plata cu ora sau cu metrul, **datează din 1945!** Nu mai comentăm în legătură cu stupiditatea termenului "antisemitism" - cine are ceva cu Sem, patriarhul biblic, sau cu urmaşii lui semiţi, printre care şi arabii... ?! **Dar ce fel de "antisemitism" se vehicula pe vremea publicării "*Protocoalelor Înţelepţilor Sionului*" în 1903?** Preclasic? Primitiv, în stadiu larvar, cum să-i spunem?

Dar regii Spaniei, când expulzau evrei, cu atâtea secole în urmă, ca să scape de trădarea şi josnicia lor, **ce fel de "antisemitism" practicau?** Preistoric?

Hai să fim serioşi, evreii au avut întotdeauna modul lor inegalabil de a-şi atrage duşmănia oricui, oriunde! Că doar nu au devenit antipatici taman în a doua jumătate a sec. XX, cu insistenţa lor că au fost asasinaţi 6.000.000 de-ai lor şi că trebuie bociţi mai abitir decât oricare alte victime din orice război, fie ele şi părinţi sau fraţi de-ai noştri!

De ce mai credem noi că Deborah Lauter nu este foarte pricepută la ceea ce i se cere să facă?

Păi, pentru că şi un cimpanzeu mai răsărit, dacă ar avea o traducere corespunzătoare a expresiei ***"o conspiraţie care afirmă..."***, ar izbucni în râs! A afirma în public un lucru, a-l nega sau a-l pune la îndoială reprezintă un act incompatibil cu ideea de conspiraţie. **O conspiraţie nu îa cuvântul pentru a-şi susţine punctul de vedere, ea acţionează în umbră, nu la lumina zilei.** Şi chiar dacă multe din aceste luări de poziţie sunt sub acoperirea anonimatului (că nu sunt mulţi care să se expună de bunăvoie la suferinţe ca ale lui David Irving, Ernst Zundel şi Fred Leuchter), tot nu constituie acte conspirative. Tocmai un evreu să nu ştie atâta lucru?! Mai deschideţi un dicţionar, tovarăşa!

(continuare în pag. 9)

Ştefan Hâncu

VIP-URI EVREIEŞTI ANTISEMITE?

Miopia politică a vârfurilor politice evreieşti din întreaga lume este în prezent atât de vizibilă încât o pot sesiza cu uşurinţă chiar şi cei care nu au meditat niciodată asupra destinului istoric al acestei etnii şi naţiuni (în cazul statului Israel).

Niciodată nu a părut mai pregnantă şi mai jenantă în acelaşi timp diferenţa de preocupări dintre milioanele de evrei din Israel sau din alte ţări, şi aşa-zişii lor „tribuni" care au monopolizat managementul relaţiei dintre coreligionarii lor şi restul lumii.

În urmă cu sute de ani când, fie cazarii din răsărit trecuţi la mozaism, fie evreii adevăraţi (Sabra) din Palestina, erau populaţii vulnerabile, supuse pogromurilor, aceşti şefi luminaţi (în majoritate rabini) au avut un rol pozitiv: veghind dogmatic şi aspru asupra respectării legilor iudaice au reuşit să evite desnaţionalizarea, să păstreze tradiţiile şi cultura - într-un cuvânt, să promoveze poporul evreu în posteritate.

Deoarece alte popoare vechi n-au reuşit această performanţă, în ciuda faptului că au creat o civilizaţie şi o cultură net superioare, **opera dogmatismului rabinic**, chiar dacă a creat **un sclavaj intelectual rar întâlnit**, ar trebui apreciată ca metodă de persistenţă în istorie.

Din păcate, a promovat în subsidiar şi conştiinţa că ei reprezintă un grup populaţional aparte, cu rădăcini adânc înfipte în pământul genezei biblice, *cu convingerea că Adam nu numai că fusese tăiat împrejur, dar că purtase probabil şi steaua lui David la reverul blănii de leopard pe care o purta la recepţiile din Eden şi prin nisipurile pământului, după ce a fost dat la munca de jos.*

Când ţi se insuflă de la grădiniţă că aparţii unui *popor ales* *(din păcate nu în sens biblic, ci social, politic şi al drepturilor de a lua partea leului din bogăţiile Terrei),* **ajungi cu adevărat să te sminteşti şi să crezi că dominaţia ţi se potriveşte ca o mănuşă.**

Cu alte cuvinte, în orice loc te-ai afla pe glob, orice uşă trebuie să ţi se deschidă, chit că posezi, ori numai te prefaci că posezi, cheia potrivită, orice pungă trebuie să-şi sloboadă gologanii în buzunarul tău, orice goi trebuie să-ţi accepte superioritatea şi, plătit cu câţiva firfirei, să-ţi devină slugă (aşa cum la noi se întâmplă la orice nivel datorită faptului că aşa-numita „conştiinţă a românului" care include şi demnitatea, somnolează, chiar dacă nu una, ci zece fanfare i-ar bubui la ureche „Deşteaptă-te, române!").

Constatând, aşadar, întreţinerea prin orice mijloace a unui naţionalism evreiesc exclusivist şi îngâmfat, a conceptului demonetizat de *rasă pură (ce ironie a sorţii!)*, ne întrebăm dacă o asemenea orientare politică este inteligent aleasă ori „pătimaş" aleasă?

Celor care s-ar apuca să conteste faptul ca liderii evrei nu au intenţii ofensive, că nu urmăresc aservirea celorlalte popoare, le-aş da un singur exemplu: **monopolizarea presei scrise, audio şi a TV-ului din majoritatea ţărilor civilizate.**

Exclud din argumentaţia mea USA, unde acest fapt este atât de evident încât îl sesizează şi un copil din clasele primare. Toată industria cinematografică de la Hollywood este în subordinea „băieţilor superdeştepţi", cum i-ar caracteriza un fost marinar naufragiat la Cotroceni, aflat într-o excelentă colaborare cu „d'alde lor".

Mă refer, de exemplu, la **Franţa**, fostă ţară „ocoşă", care altădată clocotea de un naţionalism ce mi s-a părut a avea chiar tente şovine. Ne aflăm în apropierea alegerilor prezidenţiale şi, **din peste 60 de milioane de francezi, candidaţii principali aparţin numai „poporului ce trebuie musai ales".** Francezi pur sânge nu mai există. Au dispărut.

Solidaritatea etnică evreiască, principala armă de cucerire a altor ţări, funcţionează ireproşabil la Paris. Peste tot, la toate nivelele de conducere, **VIP-urile mozaice** sunt nu numai prezente, dar **deţin pâinea şi cuţitul** oricărei decizii.

Fiica unui bun prieten, Alexandru Popa, a fost o „ Sorboniană" strălucită; diplomă în engleză magna cum laude, talent literar gârlă, superstudii ziaristice şi de TV în USA. A găsit un loc de realizator TV la postul particular, dar foarte cunoscut, M6. Din păcate, mereu şi mereu ţinută pe tuşă.

La o recepţie, dl. Alexandru Popa, cetăţean francez vechi, decorat cu „legion d'honeur" pentru merite ştiinţifice, îl cunoaşte pe redactorul şef de la M6.

Plângându-se că fata lui este a zecea roată la căruţă, primeşte următorul răspuns: ***"Ah, da! O fată de excepţie. Talent şi pricepere excepţionale. Dar... ce păcat că nu e de-a noastră!"***

În urmă cu câţiva ani, când la Congresul Mondial de Diabet de la Paris s-a hotărât să se recunoască oficial prioritatea lui Paulescu în descoperirea insulinei, o simplă notiţă apărută în "Le Monde", în care se spunea că acesta ar fi fost antisemit, l-a determinat pe Decanul Facultăţii de Medicină să smulgă înspăimântat din perete placa de bronz dedicată savantului român.

Nici un participant la congresul care reunea somităţile medicale ale mapamondului n-a îndrăznit să scoată un cuvinţel de protest, iar când prof.dr. C. Ionescu-Târgovişte l-a întrebat pe "şeful ştiinţific" care smulsese placa ce urma să fie dezvelită oficial a doua zi: ***"Cine ar putea să dea ordin ca să se reaşeze placa cu chipul lui Paulescu la locul iniţial?"***, a primit un răspuns aiuritor: **"Rabinul şef al Parisului"! Nu preşedintele acelui moment, Jacques Chirac, nu rectorul universităţii pariziene,** nu comitetul internaţional al congresului, ci rabinul şef al Parisului.

***

La noi, VIP-urile comunităţii evreieşti (care se sfâşie între ei pentru putere şi bani) clamează un "holocaust" despre care nu ai voie să spui că n-a existat. A existat discriminare legiferată impusă de alianţa cu Reichul, dar neacceptată sufleteşte de români, fiindcă noi am dovedit de-a lungul întregii noastre istorii o reală toleranţă creştină faţă de toate etniile care şi-au căutat aici o pâine şi o viaţă ocrotită de violenţe şi pogromuri.

Tonul acuzaţiilor a început încă din anii '90, pe când Comunitatea era condusă de acad. N. Cajal şi din umbră de rabinul Moses Rosen, o slugă a Moscovei, ajuns academician român pe baza câtorva predici rabinice. Acest individ fără scrupule care l-a „mâncat" pe raţionalul său antecesor, rabinul Şafran, este cel care a contribuit din plin la persecuţia, arestarea şi nimicirea în închisorile de la Sighet şi Gherla a acelor evrei care îşi doreau o patrie a lor (sionişti). În dorinţa sa furibundă de parvenire, Moses Rosen, antisemit în tot ce a întreprins, este cel care a subminat şi a obţinut desfiinţarea şcolii evreieşti de agricultură de la Băneasa în care se creau cadre de specialitate pentru viitorul stat israelian.

Acuzaţiile de pogromuri anti-evreieşti şi în final asocierea românilor la "holocaust", începute prin anii 1992-1993, au avut un net scop de îmbogăţire a VIP-urilor Comunităţii (am fost un apropiat al prof. Cajal şi ştiu bine că aşa a fost).

Se pare că asociaţiile evreişti de peste hotare vărsau bani în două condiţii: să existe în ţara respectivă un număr mai mărişor de evrei (ceea ce la noi nu mai era cazul, sute de mii de evrei, între care şi mari criminali securişti ai anilor '49-55, emigrând în Israel după 1955) sau să fi fost „grav persecutaţi".

Acad. N. Cajal şi Moses Rosen au ales această ultimă versiune, imposibil de controlat (cine s-o controleze când mamelucii noştri de istorici dorm în cizme, de la academicieni la opincă, sau sunt cumpăraţi cu funcţii şi titluri pe care nu le merită – cazul Adrian Cioroianu - mâine, nu m-aş mira, academician).

Aşa a apărut şi aşa-numitul monument din curtea Templului Coral *(imaginea alăturată)*, unde se spune că au pierit câteva zeci de mii de evrei din cauza „fasciştilor germani şi români" (supercultii de acolo nu au aflat că fascismul a fost o mişcare pur italiană, şi culmea, Mussolini nu i-a persecutat pe evreii din ţara lui – a se vedea numeroase scrieri evreieşti în acest sens).

În schimb, ca să se laude, VIP-urile comunităţii bucureştene au plantat la intrarea Teatrului Evreiesc o placă în engleză, ebraică şi română, prin care se arată turiştilor că acel lăcaş de cultură nu şi-a întrerupt spectacolele şi că a ţinut aprinsă **tot timpul** flacăra culturii iudaice!!

Pe internet, acolo unde citesc cei ce dau paralele, se afirmă **exact contrariul:** că arta evreiască a fost persecutată în România anilor '40-44!!

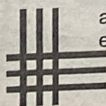
Cine nu-şi aduce aminte de stăruitoarea reclamă de la radio: „Unde te duci diseară?" „La Baraşeum" (numele teatrului evreiesc din acea vreme). La Baraşeum, frecventat şi de ofiţerii germani ca să asculte texte dramatice în dialectul idiş, în fond o copie a limbii germane.

Ideea mişculaţiilor interesate de parale şi putere ale VIP-urilor comunităţii evreieşti la Bucureşti mi-a fost dată de un bun prieten evreu, ing. Lică Rachmuth care a lucrat, ca pensionar, acolo, şi care nu contenea să spună: „Habar n-ai ce matrapazlâcuri se fac acolo" sau „Oamenii cinstiţi nu au ce căuta acolo".

În ultimul timp (după 2000), **atacurile împotriva vârfurilor culturii şi ştiinţei româneşti** s-au înteţit vizibil. După încercările de terfelire şi minimalizare a unor literaţi ca Eminescu, Goga, Rebreanu, ş.a., a venit rândul oamenilor de ştiinţă: N. Paulescu, de pildă, care, în ciuda faptului că a descoperit insulina, *„nu are voie să intre în posteritatea ştiinţifică fiindcă a scris urât despre evrei"*.

Vârful de lance este un oarecare profesor doctor Peter Manu (care i-o fi numele adevărat?) de la New York, acceptat drept colaborator permanent al săptămânalului "Viaţa Medicală". Este cel care a publicat o carte contestară despre Paulescu, la care, şmechereşte, a asociat şi un june istoric român, Horia Bozdoghină, plătit, desigur, regeşte, ca să facă spume la gură împotriva lui A.C. Cuza, Corneliu Zelea-Codreanu, Octavian Goga şi alţi naţionalişti intraţi definitiv în istoria României.

Am publicat de curând în săptămânalul "Viaţa Medicală" un articol intitulat *„Şcoala superioară de medicină pentru evrei, o rara avis în Europa cotropită de nazişti"*. Acest articol era ce vreţi, numai „o scriere antisemită" nu. Dimpotrivă, făceam elogiul unor medici evrei valoroşi, precum Iacob Felix, Al. Radovici, O. Sager, M. Goldstein şi alţii, arătând contribuţia lor la îmbogăţirea ştiinţelor medicale româneşti. Aduceam însă şi ***informaţii*** pe care medicii români le ignoraseră până atunci, din care reieşea, pe bază de documente, că **pe vremea**

Istoria necenzurată

ADEVĂRAȚII RESPONSABILI PENTRU RĂZBOAIELE MONDIALE

- Discursul lui Benjamin Freedman -

Benjamin H. Freedman a fost una dintre cele mai contradictorii personalități ale secolului trecut.

Născut în 1890, acesta a fost un **om de afaceri evreu** de succes în **New York**, fiind principalul acționar al companiei "*Woodbury Soap*".

A fost consilierul președintelui Woodrow Wilson și a lucrat alături de Bernard Baruch (consilier prezidențial), Samuel Untermeyer, Franklin Roosevelt, Joseph Kennedy, John F. Kennedy și multe alte personalități ale societății americane.

După cel de-al doilea război mondial **a întrerupt contactul cu organizațiile evreiești** și și-a petrecut restul vieții cheltuind o mare parte din averea sa, evaluată la cel puțin 2,5 milioane dolari, pentru a prezenta opiniei publice structurile de putere ale evreilor care dominau Statele Unite.

Mărturiile sale sunt extrem de valoroase deoarece provin chiar din interiorul celor mai înalte nivele ale organizațiilor evreiești.

Discursul a fost ținut în 1961 la Hotelul "Willard" din Washington DC, și publicat la acea vreme de "Commori Sense"

Aici, în Statele Unite, sioniștii și coreligionarii lor dețin un control total asupra guvernului nostru. Din foarte multe motive (prea multe și prea complexe pentru a le analiza acum), sioniștii și coreligionarii lor conduc aceste State Unite, precum niște monarhi absoluți ai acestei țări.

Veți putea, evident, considera că este o afirmație foarte vagă, dar **permiteți-mi să vă descriu ce s-a petrecut în timp ce noi dormeam.**

Ce s-a petrecut? **Întâi s-a petrecut primul război mondial**, care a izbucnit în 1914.

Mai sunt puțini oameni de vârsta mea care-și amintesc lucrul acesta. Acest război a fost purtat **într-o tabără de către Marea Britanie, Franța și Rusia, și, în cealaltă tabără, de către Germania, Austro-Ungaria și Turcia.**

În doar doi ani, Germania practic câștigase acel război: nu doar „de iure", ci chiar „de facto". Submarinele germane, care au fost o surpriză pentru întreaga lume, nimiciseră toate convoaiele din Atlantic. Marea Britanie rămăsese fără muniții pentru soldații ei, cu alimente doar pentru o săptămână, după care a urmat foametea. În aceeași perioadă armata franceză era zguduită de rebeliuni. Francezii pierduseră 600 000 de tineri pe Somme, în timpul defensivei de la Verdun. Armata rusească înregistra dezertări masive, oamenii își luau jucăriile și plecau acasă; rușii nu-l iubeau pe Țar. Armata italiană era și ea pe cale de a se prăbuși.

Nu se trăsese un singur foc pe teritoriul Germaniei. Nici un singur soldat inamic nu trecuse frontiera în Germania. **Și, cu toate acestea, Germania era cea care oferea Angliei condițiile păcii.** Germania oferea Angliei o pace negociabilă pe care juriștii o numesc „status quo ante basis". Aceasta înseamnă „să dăm războiul deoparte și să considerăm totul așa cum a fost înainte ca războiul să înceapă".

Deci Anglia, în vara lui 1916, începuse să analizeze aceste propuneri și încă în mod serios. Nici nu prea avea de ales. Era una din două: să accepte o pace negociabilă, pe care Germania o oferea cu generozitate, sau să continue un război inutil până la nimicirea totală.

În timp ce aceste evenimente aveau loc, sioniștii din Germania (care-i reprezentau de fapt pe sioniștii din estul Europei) au mers la Ministerul de Război Britanic și – aici voi fi foarte laconic pentru că povestea este lungă, dar am toate documentele care dovedesc afirmațiile mele – au spus:

„Uitați cum stau lucrurile: încă mai puteți câștiga acest război. Nu trebuie să vă predați. Veți putea câștiga acest război, dacă Statele Unite ar deveni aliații voștri".

La vremea respectivă Statele Unite nu erau implicate în război. Eram proaspeți, eram tineri, eram bogați, eram puternici.

Sioniștii au spus Angliei:

„Vă garantăm că vom aduce Statele Unite în acest război ca aliat al vostru, să lupte de partea voastră, cu condiția să ne promiteți Palestina pentru după victorie".

Anglia avea tot atâta drept să promită cuiva Palestina, așa cum SUA ar fi avut dreptul să promită, de exemplu, Japonia Irlandei, pentru vreun motiv oarecare. **Este absolut absurd ca Marea Britanie, care nu a avut niciodată vreo legătură sau vreun interes sau vreun drept asupra a ceea ce se numea Palestina, să folosească această țară precum moneda de schimb** oferită sioniștilor pentru serviciul lor de a aduce SUA în război. **Cu toate acestea, Marea Britanie a făcut această promisiune sioniștilor,** în octombrie 1916. (...)

Sioniștii din Londra au telegrafiat în SUA judecătorului LOUIS BRANDEIS (de la Curtea Supremă de Justiție), spunându-i.

„Du-te acum și fă presiuni asupra președintelui WILSON. Noi obținem de la Anglia ce dorim. Acum e rândul tău să faci presiuni asupra președintelui Wilson să aducă în război Statele Unite".

După ce toate ziarele americane fuseseră pro-germane, explicând despre dificultățile întâmpinate de către Germania în războiul dus împotriva Angliei, **deodată, pentru aceleași ziare, germanii nu mai erau buni. Germanii erau ticăloși.** Germanii erau numiți „huni". Germanii executau surori ale Crucii Roșii. Germanii tăiau mâinile bebelușilor.

La puțin timp după acest moment, Woodrow Wilson a declarat război Germaniei.

Iată cum au intrat în război Statele Unite ale Americii.

America nu avea nici un interes în acel război. America avea la fel de mult interes în acel război ca cineva care ar trebui să fie pe lună în această seară, în loc să fie în patul lui. Pentru contextul primului război mondial, nu a existat nici un sens ca America să fie implicată în acel război.

După ce noi, americanii, am intrat în război, sioniștii au mers în Marea Britanie și au spus:

„Ei bine, noi ne-am îndeplinit obligațiile din acord. Hai acum să vedem ceva scris care să ne arate că veți respecta târgul și că ne veți da Palestina după război".

Ei atunci nu știau dacă războiul va mai dura un an sau zece ani. Așa că s-au gândit să conceapă „o chitanță". Iar „chitanța" a luat forma unei scrisori, care a fost însă redactată într-un limbaj foarte criptic, astfel încât lumea să nu-și poată da seama despre ce e vorba. Această scrisoare a fost denumită ***"Declarația Balfour"***, care nu era deci decât **promisiunea Marii Britanii de a plăti sioniștilor prețul efortului lor de a aduce SUA în război.**

Deci această celebră ***Declarație Balfour***, despre care tot auzim vorbindu-se, este **la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari.** Și nu cred că aș fi putut demonstra acest lucru mai mult decât am facut-o.

De aici au început necazurile. Statele Unite au intrat în război. Statele Unite au strivit Germania.

Când războiul a luat sfârșit și germanii au mers la Paris pentru Conferința de Pace, acolo se aflau 117 evrei: era delegația condusă de către Bernard Baruch. Eu am fost acolo: e normal deci că știu.

Ce s-a întâmplat apoi? Evreii, în cadrul Conferinței de Pace, în timp ce tăiau în felii Germania și împărțeau bucăți Europa națiunilor care aveau și ele pretenții, au spus: „Ce-ar fi să ni se dea nouă Palestina?" După care au scos în public, în fața germanilor (care nu știau nimic), *Declarația Balfour*. Și, în acea clipă, **germanii au înțeles că fuseseră învinși și obligați să plătească înspăimântătoarele reparații de război, numai din cauza faptului că sioniștii doriseră Palestina** și fuseseră deciși să o obțină, prin orice mijloace. Când germanii au realizat ce se petrece, au fost evident indignați.

Trebuie precizat că, până în acel moment, **în nici o țară a lumii, evreii nu erau mai confortabil instalați decât în Germania.** Era acolo dl. RATHENAU – un personaj la fel de important în finanțele și industria Germaniei cum era Bernard BARUCH la noi. Era dl. Balin, care deținea două mari linii maritime – North German Lloyd's și Hamburg-American Lines. Era dl. Bleichroder, bancherul familiei Hohenzollern. În Hamburg era familia de evrei WARBURG, deținători ai celor mai mari bănci comerciale ale lumii. Evreii trăiau foarte bine în Germania, fără îndoială. Deci **germanii au avut tot dreptul să gândească: *„Iată, într-adevăr, trădare!"*** (...)

Fuseseră așa de drăguți cu ei: din 1905 încoace, după ce prima revoluție comunistă eșuase în Rusia și evreii trebuiseră să fugă de acolo, toți luaseră calea Germaniei! Iar **germanii le oferiseră azil.** Germanii i-au tratat cu respect.

Și acum evreii vânduseră Germania, doar pentru motivul că doreau Palestina, pentru a crea acolo „un stat evreu".

Nahum Sokolov, precum și toate marile personalități de care știți că sunt legate azi de sionism, în 1919, 1920, 1921, 1922 și 1923, au scris în toate articolele lor (și presa era plină de afirmațiile lor) că sentimentul antievreiesc din Germania a apărut numai după ce poporul german a aflat de intervențiile evreiești în scopul aducerii în război a Statelor Unite; înșiși evreii au recunoscut acest lucru.

Antievreismul german nu a apărut din cauză că germanii, în 1919, au descoperit că un pahar cu sânge de evreu e mai gustos decât Coca-Cola sau berea müncheneză.

Nu era; în plus, nici vorbă de un resentiment religios. Era ceva totalmente politic. Era ceva totalmente economic. Orice, dar nu religios. Nimănui nu-i păsa, în Germania de atunci, de faptul că evreul merge acasă, trage storurile și spune „Shema'Israel" în loc de „Tatăl Nostru".

Resentimentele antievreiești mereu crescânde în Germania interbelică nu s-au datorat decât unui lucru: germanii îi considerau pe evrei răspunzători de înspăimântătoarea lor înfrângere militară.

Iar primul război mondial a fost pornit împotriva Germaniei fără nici un motiv de care Germania să fie responsabilă.

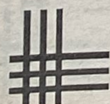
Germanii nu aveau nici o vină decât una: vina de a avea succes. Germanii creaseră o flotă puternică, germanii creaseră comerțul mondial. Nu trebuie să uităm că, pe vremea Revoluției Franceze, Germania era constituită din 300 de orașe-stat, principate, ducate și așa mai departe. 300 de entități politice separate. Iar aceste entități, pe timpul lui Napoleon și Bismarck, au fost reunite într-un stat unic. Pentru ca, în următorii 50 de ani, Germania să devină una dintre marile puteri ale lumii. Marina germană rivaliza cu cea a Marii Britanii; comerțul și afacerile germane erau de talie mondială; Germania surclasa pe oricine; Germania producea produsele cele mai bune.

Și care a fost rezultatul acestor lucruri? O conspirație între Anglia, Franța și Rusia, pentru a o demola.

Nu există un singur istoric pe lumea aceasta care să găsească motivul plauzibil pentru care aceste trei state au decis să șteargă Germania de pe hartă, din punct de vedere politic.

(continuare în pag. 4 a "Suplimentului")

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

Aniversare

"Cuvântul Legionar" ÎN CONTINUARE, ÎN LUPTĂ

Acum opt ani, în luna septembrie 2003 apărea primul număr al publicaţiei noastre.

Bineînţeles că primul „obstacol" a fost denumirea ziarului. Senatul Legionar, ca organ consultativ, propusese un nume care, ziceau domniile lor, „să nu şocheze". Oameni trecuţi prin iadul închisorilor iudeo-comuniste, supravieţuitori ai regimului de exterminare, socoteau că este potrivit un nou titlu „anonim".

Reviste cu pretenţii de a reprezenta Mişcarea Legionară, cu nume absolut neutre, mai erau: „Puncte Cardinale", „Permanenţe", „Gazeta de Vest" şi mai târziu „Buciumul", „buciumau" în aşa fel încât să nu îşi dezvăluie apartenenţa, ca şi când cine „nu trebuia să ştie", nu ştia exact tot ce trebuia ştiut! Să nu o mai lungesc, revistele sus amintite aveau (şi unele mai există), acelaşi conţinut „sălciu" ca şi titlurile, cu excepţia „Obiectivului Legionar" al d-lui Şerban Suru care era mai directă dar având acelaşi conţinut: invocând şi chiar propagând ideea că „simismul" ar fi o prelungire benefică a Mişcării Legionare.

Odată numele hotărât de „aripa tânără", ne-am trezit în faţa unei lucrări despre care nu ştiam mai mult decât ştie orice om care citeşte un ziar.

Cu un aspect destul de anost, într-un tiraj "de buzunar", într-un format mai mic, impus de tipografia cu utilaje bătrâne, a apărut *primul număr* şi următoarea **problemă: distribuţia.**

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox

Am început cu ***„Rodipet"***, care nu făcea nici un fel de discriminare apropos de titlu şi conţinut, pe arabul care preluase acel complex de foarte mari dimensiuni neinteresându-l acest aspect. Societatea de distribuţie, vitală în desfăşurarea actului de informare, şi-a făcut treaba foarte bine, a adoptat un stil modern înlocuind transportul presei pe calea ferată cu transportul auto, clădind un complex de birouri, magazii şi tot ce era necesar. După cât am înţeles eu, tipii erau bine intenţionaţi şi beneficiarii serviciilor erau mulţumiţi de prestaţie, dar arabii, socotiţi ca foarte buni negustori, de data aceasta s-au dovedit a nu fi: investiţiile au luat-o înaintea încasărilor şi numărul foarte mare de angajaţi au dus la faliment.

În cinci ani de colaborare cu *"Rodipet"* am încasat câteva mii de lei, câte degete la o mână de „ciung", şi este o adevărată minune a lui Dumnezeu că am putut să continuăm apariţia până astăzi, având în vedere că **urmaşul *"Rodipet"*-ului, trustul internaţional de presă *„Ringier"*, cu care „am colaborat" apoi**, nu ne-a dat până azi nici cinci bani şi în plus ne-a obligat să reducem tirajul; ultima dată m-au trimis înapoi cu ziarele, zicând că mai departe nu vor primi decât o sută de ziare pe lună, la care pretindeau nişte taxe exorbitante pentru noi – exemplu, una dintre ele, 1.000 lei/lună „taxă de reprezentare". Pentru noi devenise clar: totul „mirosea" a „trans-naţional" şi am binecuvântat pe arabul care ne jefuise în trecut dar făcea o distribuţie bună. **Este o adevărată minune cum supravieţuim din acest punct de vedere, dar sperăm în continuare în ajutorul lui Dumnezeu.**

Trecând la conţinut: am recitit ziare din primul an, recent. Calitatea articolelor era acceptabilă, ca şi aria de preocupări. Vrem să **credem că ne-am îmbunătăţit prestaţia şi am lărgit aria preocupărilor.** Suntem convinşi că este loc de mai bine, totuşi aş remarca faptul că sunt cititori care ne apreciază, dacă nu cumva laudele pe care le primim câteodată sunt determinate de poziţia noastră politică, intransigentă, fără compromisuri, căutând să ne apropiem, pe cât n ţine mintea şi puterile, de linia pură a Mişcării Legionare şi a preceptelor creştine.

Am beneficiat în decursul timpului de colaborarea unor intelectuali de mare clasă, cum ar fi Radu Demetrescu, plecat de aici într-o lume mai bună, mult titratul şi distinsul profesor Radu Iftimovici, luptătorul naţionalist Teodor Usca, ziaristul Viorel Patrichi, prof. naţionalist Ion Coja, alţi profesori valoroşi din Moldova (cum ar fi Victor Macarevici), a senatorilor legionari: dr. Şerban Milcoveanu, av. instructor legionar Nelu Rusu, instructorul legionar Viorel Tănase din Sibiu (cel mai bătrân legionar din lume), ş.a., **dar şi a studenţilor, şi chiar a unor elevi** (de exemplu Alecu Deleanu), **persoane care în mod evident refuză să accepte că tot ce se întâmplă în prezent în România ar avea vreo legătură cu normalitatea şi sunt destul de conştienţi încotro merg lucrurile** şi ce ne rezervă viitorul sub actuala dominaţie a marelui capital mondial.

În încheierea scurtei evocări a activităţii noastre publicistice nu am amintit de publicarea unor cărţi legionare, puţine la număr, din lipsa acută a banilor, printre care şi *"Circulări şi manifeste"* – Corneliu Zelea-Codreanu (editată în 2009, **prima oară în ţară, după 1940!**).

Nu pot să nu evidenţiez şi reacţiile negative pe care le-a stârnit conţinutul publicaţiei noastre şi care s-au concretizat prin atacuri, în termeni suburbani, ale revistei

israeliene "Maximum", şi prin reclamaţiile Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România (spre cinstea noastră, reclamaţii făcute chiar de dl. preşedinte Aurel Vainer). Ce ni s-a reproşat sau mai precis de ce am fost acuzaţi la Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării: articole calomnioase la adresa evreilor în general, „inventând" tot felul de lucruri menite să discrimineze minoritatea evreiască din România şi să creeze o stare conflictuală între evrei şi români. Permiţându-mi un mic comentariu: era nevoie de „Cuvântul Legionar" ca să fie mulţi români conştienţi de rolul distructiv al politicii duse în cadrul sistemului de acaparare a României de către reprezentanţii locali şi internaţionali ai intereselor iudaice? Chiar suntem atât de înapoiaţi, de neinformaţi, de nereceptivi la manevrele din ce în ce mai publice, pentru ca noi, „Cuvântul Legionar", să „conducem" opinia publică? Hai să fim serioşi, dacă de asta depindea liniştea petenţilor care ne-au reclamat şi la Poliţie că facem anual parastas lui Corneliu Zelea-Codreanu şi celorlalţi eroi legionari la Tâncăbeşti, ne "călca demult maşina".

Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării „ne-a sancţionat", dar, de un an de zile când la acelaşi consiliu am depus şi noi o reclamaţie prin care acuzam „Comunitatea" şi pe restul decidenţilor evrei că aţâţă pe majoritari împotriva evreilor prin acuzaţia de holocaust (pe care, conform legilor în vigoare nu îl negăm, dar, tot conform legilor în vigoare, până la o hotărâre judecătorească a unui tribunal, are statutul de gravă calomnie la adresa poporului român), nu răspunde reclamaţiei / acuzaţiei noastre.

De atâţia ani ne întristăm sau ne bucurăm împreună: noi cu editarea, domniile voastre cu cititul.

Poate ar trebui să scriu mai mult, dar ne mulţumim cu atât; şi, apropos de mulţumiri, **conducerea Mişcării, redacţia, noi, individual, fiecare în parte vă mulţumim că sunteţi alături de noi şi *vă propunem, în interesul reciproc, să duceţi mai departe ziarul.***

La cât mai mulţi "Cuvântul Legionar"!

Nicador Zelea Codreanu

PRIETENE!

Din motive pe care nu mai e nevoie să ţi le spun, pentru că le ştii, **difuzarea ziarului** nostru, scos prin munca benevolă a legionarilor, **e sabotată** sistematic.

N-au putut să-l suspende. **Dar încearcă să-i oprească apariţia sabotându-i distribuţia.** Singurul difuzor de presă la nivel naţional, adică fostul nostru difuzor, îl ţinea în depozit, netrimiţându-l la chioşcurile din ţară.

A sosit momentul să te implici, să arăţi că-ţi pasă!

"Mâine" deja poate fi prea târziu.

Caută în localitatea ta **chioşcuri, tarabe, vânzători ambulanţi** care să-l distribuie!

Nu te mulţumi cu chioşcul din faţa casei!

Caută şi în oraşele învecinate!

Roagă-ţi prietenii, rudele, colegii şi cunoştinţele din alte localităţi să te ajute!

Poţi ajuta chiar tu la difuzarea lui! (mai ales dacă locuieşti în apropierea gării, a autogării sau călătoreşti prin ţară)

Contribuie şi tu cu o cărămidă la difuzarea ziarului pe care-l iubeşti!

Numai împreună ÎL PUTEM ÎNVINGE!

Elita legionară

PREZENT!

"Sunt amintiri de care nu ne putem apropia decât cu conduri de mătase, amintiri pe care nu le putem pipăi decât cu mâini de beteală şi de sfioşenie.

Apropierea de aceste amintiri înseamnă pietate, înseamnă îngenunchere.

Sunt iarăşi oameni de care voim a vorbi.

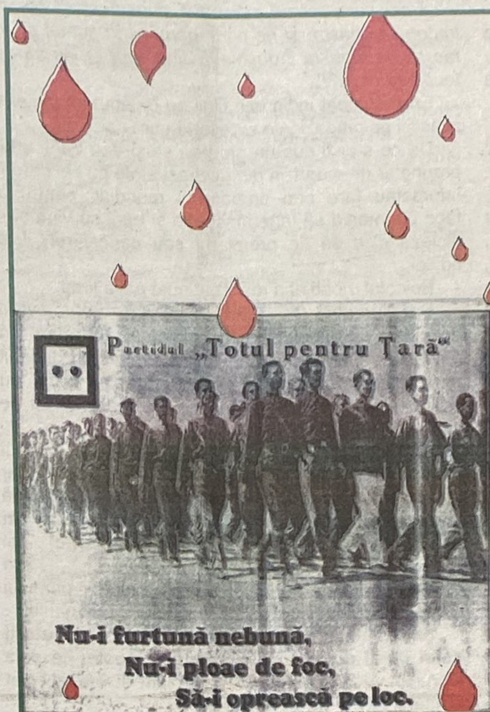
Ai dori să ai numai cuvinte pâlpâitoare, vii ca viaţa, înalte ca veacuri.

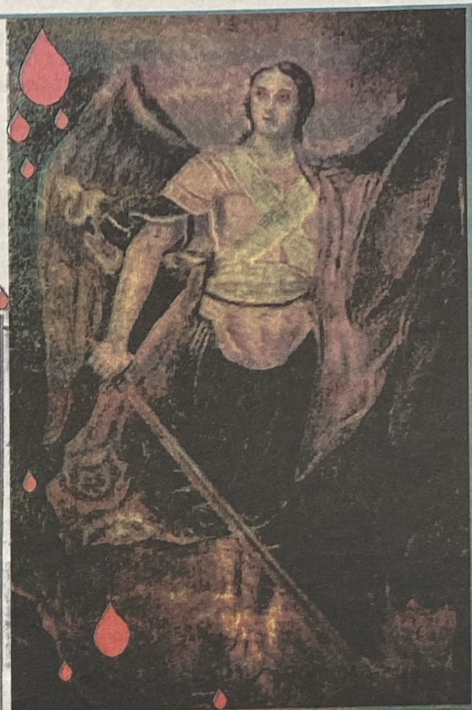
Sunt caractere pe care încerci să le înfăţişezi într-o conferinţă sau în scris, dar regreţi că frazele tale nu pot fi turnate din bronz, rupte din cremenea munţilor, sau alteori culese din foşnetul adânc al pădurilor.

Şi sunt evenimente, întâmplări, ce capătă în sufletele unde amintirea le aşază, sfinţenie de evanghelie, cădelniţare gravă, permanenţa de imn şi de icoană.

Ele alcătuiesc în noi fondul sufletesc muzical de reculegere solemnă, stare de rugăciune lăuntrică."

(**RADU GYR** – "*Jertfă, suferinţă, cântec*")

Ca în fiecare an de la apariţia revistei noastre, nu putem să nu omagiem, împreună cu cititorii noştri, elita legionară, sutele de naţionalişti creştini români asasinaţi în noaptea de 21/22 sept. 1939, fără nici o vină în afară de aceea de a-şi fi iubit ţara şi neamul, trupurile lor mutilate fiind expuse în pieţele publice timp de trei zile.

Atunci au fost asasinaţi cei mai valoroşi comandanţi legionari: ing. GHEORGHE CLIME, şeful Partidului "Totul Pentru Ţară", SUCCESORUL DE DREPT AL CĂPITANULUI, şi dr. av. ION BANEA, şeful Ardealului legionar, un mare organizator, şi ziaristul SERGIU FLORESCU, şeful Basarabiei legionare, şi GHEORGHE ISTRATE, şeful Frăţiilor de Cruce, un mare educator, şi prinţul diplomat ALECU CANTACUZINO, şeful Corpului legionar de elită Moţa-Marin, şi av. ION BELGEA, şeful Corpului Răzleţi, şi ing. EUGEN IONICĂ, şeful Asociaţiei "Prietenii Legiunii", şi dr. av. TRAIAN COTIGĂ, primul şef legionar al studenţimii, mare orator, etc., etc., sute de eroi care au devenit martiri.

Comandanţi legionari martiri ai Mişcării: Pe verticala crucii: GH. CLIME, I. BANEA, TR. COTIGĂ; AL. CANTACUZINO, iar pe orizontală: N. NICOLESCU, GH. ISTRATE, I. BANEA, V. CRISTESCU, SERGIU FLORESCU

Tineri avocaţi, medici, ziarişti, profesori, ofiţeri veterani din primul război mondial, studenţi şi chiar elevi, preoţi ortodocşi au fost **scoşi noaptea din case şi împuşcaţi la margine de drum.** Era **"normă"** stabilită de criminalul rege Carol al II-lea: **câte trei legionari din fiecare judeţ** al ţării, plus şefii legionari, ostateci ai statului, închişi la Râmnicu Sărat şi în lagărele de la Miercurea Ciuc şi Vaslui; n-au fost "uitaţi" nici cei aflaţi în Spitalul Militar Braşov. Totalul asasinaţilor. 252.

Au fost **măcelăriţi** cei mai reprezentativi ŞEFI legionari, **cei mai buni organizatori, cei mai buni oratori, cei mai activi,** cei mai devotaţi, astfel încât, după decimarea lor **Mişcarea n-a mai fost niciodată aceeaşi, tot ceea ce a urmat,** inclusiv cele 4 luni de guvernare împreună cu gen. Antonescu, **dovedind** aceasta cu prisosinţă.

Moruzov**, şeful Serviciului Secret de Informaţii, fusese bine informat de către **agentul său, Horia Sima,** asupra persoanelor care ar fi urmat la conducere după asasinarea Căpitanului, şi **"a pregătit locul" pentru impostorul care avea să definitiveze dezastrul.

***

La 21 septembrie 1939, un grup de 9 legionari conduşi de **Miti Dumitrescu (20 de ani,** student la Drept) **l-a împuşcat pe Armand Călinescu** (ministrul de Interne care coordonase, **din ordinul lui Carol al II-lea,** asasinarea Şefului Mişcării Legionare).

Atentatorii s-au predat de bună voie autorităţilor. Au fost schingiuiţi şi duşi în piaţa Elefterie, unde au fost ucişi, la rândul lor, iar copiii şi elevii au fost aduşi să vadă cadavrele mutilate.

În **noaptea imediat următoare, 21/22 septembrie 1939, a fost asasinată 90% din elita legionară** a CĂPITANULUI (cadrele de concepţie şi conducere), pretextul fiind împuşcarea lui Armand Călinescu de echipa lui Miti Dumitrescu.

Atentatul asupra lui Armand Călinescu a avut loc din ordinul lui SIMA care era omul de legătură între Comandamentul Legionar (refugiat la Berlin) şi ţară (aflată sub dictatura carlistă).

Sima, ca simplu om de legătură ce se afla, ca executant, nu a ascultat ordinul Comandamentului, ci a transmis propriul ordin, minţindu-l pe Miti Dumitrescu că ordinul ar veni de la Comandament! **(mărturii în cartea şefului Comandamentului Legionar de la Berlin, preotul comandant al Bunei Vestiri, Ion Dumitrescu-Borşa** şi în cărţile comandantului legionar Const. Papanace, unul dintre membrii acestui Comandament - "Fără Căpitan", "Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară"). Motivul? Sunt multe: pentru că era agent plătit al lui Moruzov (aşa cum avea să se descopere ulterior în **arhive**), pentru că visa să ajungă, prin decimarea Mişcării, la conducerea acesteia etc.

La un an după masacru, în 1940, la constituirea statului "naţional-legionar", **legionarii asasinaţi şi-au găsit odihna răspândiţi prin diverse cimitire: la RÂMNICU SĂRAT, la RÂŞNOV, la Mănăstirii PREDEAL şi pe tot cuprinsul ţării.** *Sima şi statul "naţional-legionar" n-au fost în stare nici măcar să adune la un loc osemintele propriilor camarazi, pe ale căror merite se ridicaseră la putere!!*

Şi mai mult: chiar şi la sărbătorirea semicentenarului Mişcării (1957), în luxoasa şi costisitoarea carte editată sub îngrijirea lui Borobaru, "omul de casă" al lui Sima, "*Legiunea în imagini*", nici măcar la titanii Mişcării (Clime, Banea, Istrate etc.) nu sunt menţionate gradul şi funcţia! În mod evident omisiunea se datorează dorinţei obsesive a lui Sima de a nu-i fi "umbrită" măruntа persoană de către legendarele personalităţi ale Mişcării.

Pagină realizată de Vasile Păduraru

ADEVĂRAȚII RESPONSABILI
(continuare din pag. 1 a "Suplimentului")

Să revenim la situația de după primul război mondial.

După ce descoperiseră că evreii purtau vina înfrângerii țării lor, **resentimente puternice** s-au dezvoltat în germani. **Dar nici un fir de păr de pe capul vreunui evreu nu a fost atins.**

Evreii au încercat să ascundă acest lucru: trădarea poporului german și adevărata cauză a resentimentelor germanilor.

Germanii au demarat acțiuni împotriva evreilor, organizând o discriminare globală. Practic **evreii au fost îndepărtați din structurile nivelurilor sociale, așa cum noi americanii i-am îndepărta, de îndată,** pe chinezi sau negri sau catolici sau **pe oricine** care s-ar afla în țară și **care ne-ar fi trădat inamicului nostru,** aducându-ne în fața unei înfrângeri umilitoare.

După o vreme, evreii lumii au organizat o conferință la Amsterdam. În iulie 1933, evrei din toate colțurile lumii s-au reunit în acest oraș.

Și acei evrei au spus Germaniei: ***„Îl concediați pe Hitler** și instalați fiecare evreu în postul pe care-l deținea, fie el comunist sau nu. Nu ne puteți trata așa. Noi, evreii lumii, lansăm aici acest ultimatum împotriva voastră!"*

Vă puteți imagina ce au răspuns germanii...

Ce au făcut în această situație evreii? După ce **Germania refuzase să se predea ultimatumului evreimii mondiale**, lucrările Conferinței de la Amsterdam au fost întrerupte și Samuel UNTERMEYER, șeful delegației americane și președinte al conferinței, a revenit în SUA. Aici el a mers de pe vapor direct la studiourile de radio CBS, de unde a rostit următoarele cuvinte:

***„Evreii lumii** declară azi război sfânt **împotriva Germaniei**. Ne aflăm din această clipă angajați într-un conflict sacru împotriva germanilor. Și îi vom înfometa până se vor preda. **Vom organiza un boicot mondial** împotriva lor. Și aceasta îi va distruge, deoarece ei depind de comerțul mondial în cadrul afacerilor de export".* Era o realitate: două treimi din alimentele necesare Germania trebuia să le importe, pe baza a ceea ce Germania exporta. Implicit deci, fără export două treimi din germani ar fi pierit de foame.

În această declarație, tipărită în New York Times, pe 7 aug. 1933, Untermeyer mai declara, cu îndrăzneală: *„Acest boicot va fi autoapărarea noastră. Chiar președintele ROOSEVELT ne-a recomandat această metodă, în cadrul lui National Recovery Administration".* Vă reamintesc că aceasta era entitatea aparținând de Programul "New Deal" și care putea declara, în context juridic, un stat apt de a fi boicotat economic.

Imediat **s-a instalat boicotul economic mondial al Germaniei,** un boicot atât de asiduu, încât pe nici un raft de magazin al lumii nu mai puteai găsi un produs având inscripționat "made in Germany". Un membru al conducerii rețelei de magazine Woolworth mi-a mărturisit că, atunci, au trebuit să arunce în râu farfurii și ceramică germană în valoare de milioane de dolari. Magazinele cu marfă germană erau, la rândul, lor boicotate și cetățenii pichetau cu pancarte pe care scria „Hitleriștii!" sau „Asasinii!" – așa cum se face uneori în Sud. Într-un magazin Macy (rețea condusă, paradoxal, de familia evreiască Strauss), o femeie a găsit o pereche de ciorapi vechi de 20 ani, cu eticheta "made in Germany". Imediat magazinul a fost boicotat și pichetat de sute de cetățeni cu pancarte antihitleriste.

În timp ce acestea se petreceau în lume, repet, în Germania nimeni nu se atinsese de un fir de păr al vreunui evreu. Nu exista suferință în rândul evreilor. Nu exista foamete. Nu erau crime. Nimic.

Evident, germanii au spus:

„Cine sunt aceste persoane care declară boicot împotriva noastră și ne aduc oamenii în șomaj și ne fac să ne înghețe industria?! Cine sunt ei, ca să ne facă așa ceva?!".

Erau evident indignați. Unii au început să picteze zvastici pe magazinele evreilor. Lucru normal.

De ce s-ar fi dus un german să-și dea banii unui proprietar de magazin din aceeași etnie cu cei care îi înfometau țara prin embargoul mondial, pentru a face Germania să îngenuncheze și apoi să vină să-i dicteze cine să fie premierul sau cancelarul? Era ridicol.

Boicotul mondial a mai continuat ceva timp.

Dar, de-abia în 1938, când un tânăr evreu polonez a împușcat un diplomat german în ambasada Germaniei din Paris, germanii au devenit într-adevăr duri cu evreii din Germania. Astfel au apărut vitrinele sparte și luptele de stradă și tot ce cunoaștem.

Acum, cu toate că nu-mi place cuvântul «antisemitism» (pe care-l consider un nonsens), dar dvs. vă spune ceva, îl voi utiliza în continuare. După cum vedem, **supremul motiv pentru care în Germania a explodat antisemitismul** și resentimentele împotriva evreilor era responsabilitatea lor pentru izbucnirea primului război mondial și boicotarea mondială a Germaniei.

Și, în final, se vede că evreii deveneau autorii celui de-al doilea război mondial, pentru că deja lucrurile nu mai puteau fi controlate și era absolut **necesar ca germanii și evreii să-și încrucișeze săbiile într-un război care avea să decidă odată pentru totdeauna cine va supraviețui și cine va pieri.**

În acea perioadă trăiam în Germania și știam că germanii deciseseră că **Europa urma să fie sau creștină sau comunistă; nu exista cale de mijloc.** ***Și germanii se deciseseră: aveau să încerce să mențină o Europă creștină, pe cât posibil. Și au început reînarmarea.***

În noiembrie 1933 SUA au recunoscut oficial Uniunea Sovietică. URSS devenea foarte puternică, iar Germania și-a dat seama că „dacă nu suntem puternici, curând vine și rândul nostru". Așa cum azi, în America, spunem „dacă nu suntem puternici, curând vine și rândul nostru". Iar guvernul nostru cheltuiește 84 miliarde de dolari pentru apărare. Și apărare împotriva cui? Apărare împotriva a 40 000 de mici evrei care au luat puterea la Moscova, după care, prin varii metode, au obținut comanda în atâtea țări ale lumii. (n. n.: această declarație datează din anul 1961, așa cum am menționat la început.)

Ce putem face noi, azi, în pragul celui de-al treilea război mondial? Dacă acționăm rapid, poate salvăm niște vieți care ar putea fi ale fiilor noștri. Fiii dvs. ar putea fi chiar în seara aceasta chemați sub arme și dvs. nu știți, așa cum englezii nu au știut în 1916, în Londra, că sioniștii făceau un târg cu cabinetul de război britanic, pentru a le trimite cei mai buni copii să moară într-un război absurd ca toate războaiele. Dar cine a știut de asta în SUA, la vremea respectivă? Nimeni.

Nimănui în SUA nu i se permitea să știe asta. Dar cine a știut sigur? Președintele Wilson a știut. Colonelul House a știut. Alți oameni din interior au știut.

Mă întrebați dacă eu am știut? Ceva idei aveam, pentru că eram omul de legătură al lui Henry Morgenthau Sr., în 1912, în timpul campaniei în care Wilson a fost ales, și circulau zvonuri prin birouri la vremea aceea. Eram omul de încredere al lui Morgenthau, care era președintele Comitetului de Finanțare, eram omul de legătură între el și Rollo Wells, trezorierul.

Deci am asistat la ședințele lor, cu președintele Wilson în capul mesei. Toți ceilalți erau acolo și îi auzeam cum îl bombardează pe președinte cu chestiunea impozitelor și a situației grave a lui Federal Reserve Bank și îi auzeam cum îl îndoctrinează pe președintele nostru cu teorii sioniste. Judecătorul Brandeis și președintele erau acolo și vorbeau, îi văd și acum, aproape unul de altul, la fel de lipiți ca degetele unei mâini. Președintele Wilson, când venise la discuții să afle despre ce este vorba, era la fel de neștiutor ca un nou-născut.

Așa am fost noi, americanii, atrași în primul război mondial, în timp ce dormeam cu toții. Ne-am trimis copiii în Europa, pentru a fi măcelăriți!

Dvs. știți ce fac evreii de *Ziua Iertării*, care credeți că este așa de sacră pentru ei? Eu știu, pentru că am fost unul din ei. Ceea ce spun nu este din auzite. Sunt aici să vă prezint fapte. În *Ziua Iertării*, ca evreu, intri în sinagogă și rostești o rugă, singura rugă care te obligă să rămâi în picioare. Această rugă scurtă se repetă de trei ori: ea se numește *Kol Nidre*. Ruga se referă la un acord pe care-l faci în clipa aceea cu Atotputernicul Dumnezeu, în sensul că orice promisiune, declarație sau jurământ pe care-l vei face în următoarele 12 luni să fie nul și neavenit. Jurământul nu va fi jurământ; promisiunea nu va fi promisiune. Acestea nu vor avea nici o valoare. Cu atât mai mult, Talmudul reamintește evreului că ori de câte ori face o promisiune sau un jurământ, să nu uite că legământul făcut sub *Kol Nidre*, de *Ziua Iertării*, îl scutește de respectarea lor.

Deci, cât de mult ne putem noi baza pe loialitatea evreilor?

Ne putem baza pe loialitatea lor la fel de mult cât s-au bazat germanii pe loialitatea lor, în 1916.

Și, fără îndoială, noi, americanii, vom avea aceeași soartă pe care au avut-o germanii, și din aceleași motive.

hulitului mareşal Antonescu a funcţionat un învăţământ universitar pentru evrei (Politehnică, Arhitectură, Agronomie, Medicină, Ştiinţe, Litere etc.), bine pus pe picioare prin colaborarea între comunitatea evreiască şi guvernul României. Regretând eliminarea din universităţile noastre a majorităţii studenţilor şi profesorilor evrei, avansam ideea că totuşi, **la noi, în acele condiţii, intelectualii evrei nu numai că aveau viaţa garantată, dar li se deschisese şi calea spre instruire şi afirmare profesională.** Facultatea de Medicină pentru evrei, cu sediul la Spitalul Caritas, nu a dus lipsă de nimic, având amfiteatre, laboratoare utilate modern şi saloane clinice în care practica studenţilor se efectua ireproşabil.

Mai mult, guvernul României a fost atât de înţelegător cu tinerii evrei dornici să înveţe, încât a respins cererile ca la disecţii să fie utilizate şi cadavre de evrei. Oficialii români (ministrul al Educaţiei Naţionale, filosoful Ion Petrovici – ulterior având ani grei de puşcărie comunistă) au înţeles să respecte legea mozaică ce interzicea ciopârţirea cadavrelor evreieşti şi le-au oferit viitorilor medici evrei, cadavre de "goi".

De altfel, într-o epocă în care, în Ungaria de pildă, evreii erau adunaţi şi trimişi în lagăre de concentrare, medicilor evrei români nu li s-a ridicat dreptul la câştig prin libera practică în cabinete particulare.

Acest articol a primit curând o replică dură din partea new-yorkezului Peter Manu care şi-a asociat la semnătură si pe o mediocritate braşoveană, doctoriţa Liliana Rogozea. Sub titlul *„Un episod trist dintr-o istorie tragică"* cei doi nu s-au referit în replica lor la subiectul ca atare, ci din nou la A.C. Cuza, Corneliu Zelea-Codreanu, O. Goga etc. - pe scurt, o "nucă în perete" fără legătură cu subiectul, dar în care se perpetua acuzaţia că "îmi induc în eroare cititorii". În ce fel? Nu se preciza.

Un asemenea răspuns era de aşteptat deoarece articolul meu impunea ideea protecţiei vieţii şi demnităţii intelectualilor evrei din România în perioada 1940-1944, fapt ce contrazicea „draga idee a holocaustului" şi le ameninţa portofelul „gras ca purcelul" de pe urma minciunilor profesate de liderii „industriei holocaustului", filiala New York - Bucureşti.

Dr. P. Manu şi colaboratoarea sa nu au sesizat însă cursa pe care le-am întins-o. Într-un drept la replică pe care l-am intitulat *„Sunt un plagiator ordinar"* demonstram că absolut toate informaţiile fuseseră scoase din lucrarea „Contribuţia evreilor la cultură şi civilizaţie", editată chiar de Comunitate şi "garantată" de acad. N. Cajal!

Răspunsul dat de new-yorkezul P.Manu redacţiei bucureştene a fost: "Nu doresc să mai continui discuţia.". Mima că e nobil, că nu mai doreşte gâlceavă. În realitate fusese făcut K.O cu propriile-i arme evreieşti.

Agresivitatea publicistică a d-lui dr. P. Manu, care, după ce şi-a făcut studiile medicale pe banii munciţi de români, şi-a pus coada pe spinare (ca şi alte mii de intelectuali evrei beneficiari ai aceluiaşi învăţământ gratuit), este floare la ureche faţă de veninul revărsat de un anume Petre Clej pe internet. (Camuflatul să-şi declare numele adevărat!)

Şi, **revenind la titlu**, *DE CE şi CUI foloseşte această ură înverşunată asupra românilor care s-au dovedit a fi gazde ireproşabile pentru aceşti migratori hărţuiţi de cazaci?*

De ce muşcă mâna care, de-a lungul a peste 150 de ani, le-a dat pâine?

Acaparând mijloacele de propagandă din întreaga lume, impunând celor vânduţi să facă legi în care noţiunea de evreu să nu fie atinsă nici cu o floare (că ar putea avea o tulpină mai lemnoasă), **conducătorii actuali ai evreimii mondiale şi ai pumnului de mozaici de la noi nu fac decât să culeagă împotrivire, să stârnească repulsie** - într-un cuvânt, să compromită chiar acele valori care se înscriu în contextul civilizaţiei şi culturii.

Revolta (europenilor, cel puţin) împotriva totalitarismului evreiesc este în creştere.

Imperiul mediatic pe care şi l-au făurit se va prăbuşi, aşa cum s-au prăbuşit toate imperiile istoriei..

VIP-urile mozaice trebuie să priceapă că, prin atitudinea lor de dispreţ şi dorinţa de acaparare, nu fac altceva decât să stârnească reacţii antisemite, care dăunează propriei etnii.

Adevăraţii creatori de gâlceavă şi cei care întreţin atmosfera de zâzanie ei sunt.

Radu Iftimovici
laureat UNESCO

***

EVREI ÎMPOTRIVA "HOLOCAU$TULUI"? (continuare din pag. 7)

Cât despre "fabricarea monstruosului eveniment", simplul fapt de a menţiona o asemenea ipoteză cu ironie (probabil nereuşită, având în vedere tonul general isteric) nu exclude adeverirea ei. Dar, având în vedere că noi scriem într-un ziar, nu postăm pe Facebook, ne oprim aici.

Cum spuneam, punctul de vedere "advers" este reprezentat în această falsă polemică de către Simon Axten, purtător de cuvânt al Facebook. Acesta subscrie voios la corectitudinile politice ale zilei, apoi dă din colţ în colţ, **prefăcându-se că apără libertatea de exprimare, iar în final se dovedeşte că nici nu o apără:** *"Apreciem că **negarea Holocaustului este respingătoare şi ignorantă**, aşa cum obiectăm la multe alte idei exprimate pe Facebook. Am ajuns însă la concluzia că simplul enunţ al negării Holocaustului nu reprezintă o violare a politicilor noastre. Noi recunoaştem dreptul oamenilor de a se afla în eroare faţă de diverse evenimente istorice. [...] Practic, **ştergem marea majoritate a conţinutului care neagă Holocaustul**, din cauza modului plin de ură sau ameninţător în care este redactat. Cele mai*

*multe cazuri de negare a Holocaustului sunt însoţite de ameninţări sau **afirmaţii antisemite clare, ceea ce depăşeşte limitele trasate de regulamentul nostru.** Pe acestea le ştergem imediat ce ne sunt semnalate, iar efectul este că **a mai rămas foarte puţin asemenea conţinut pe Facebook.**"*

Este ca şi cum, să zicem, Deborah Lauter ar vorbi singură, dând ambele seturi de replici.

Haideţi, d-le Axten, ce poate fi atât de "respingător" în legătură cu opinia liber exprimată a cuiva? Poate fi mai respingător decât să fii slugă, sau chiar mai rău, papagalul cuiva?

Pe scurt, să nu ne bucurăm degeaba: pe internet nu mai există, de ani buni, o libertate veritabilă de exprimare.

Mai sunt doar câţiva "nebuni" care se expun la riscuri, a căror "curăţare" imediată din reţea ar produce un scandal mai mare decât consideră călăii libertăţii noastre că merită. Poate că unii postează chiar şi pe Facebook, de vreme ce acest mediu virtual a ajuns la asemenea proporţii, dar administratorii îi cenzurează la sânge.

Comedia stupidă cu scrisori deschise, petiţii şi alte ipocrizii se foloseşte de câteva voci disonante, într-un cor gigantic, doar **ca pretext pentru a strânge şurubul până la capăt.** Oricum, va veni şi momentul în care nu se va mai putea găsi nici un cuvinţel "neconform" pe internet - este doar o chestiune de timp.

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

(2) *Distrugerea biodiversităţii*

Sub **pretextul mincinos al *rentabilităţii* (*)**, se va tinde să se cultive numai OMG, pierzându-se un patrimoniu nepreţuit şi, mai ales, nerecuperabil de soiuri naturale sau, dacă doriţi, ameliorate prin tehnici tradiţionale, de sute de ani.

Când, în cele din urmă, va deveni evident pentru oricine că plantele modificate sunt nocive, soiurile bune s-ar putea să nu mai existe.

(*) *Rentabilitate* crescută înseamnă să produci ieftin şi să vinzi scump.

Uneori este drept să fie aşa, ca răsplată a meritelor producătorului: o inovaţie poate să ieftinească fabricarea unui bun, fără să-i pericliteze calitatea. Însă în cazul de faţă este pur şi simplu o înşelăciune, un abuz. **Produsul OMG este, incontestabil, de o calitate mult mai proastă decât cel ne-"ameliorat", aşa că ar fi corect să se vândă mult mai ieftin. Şi atunci, adio rentabilitate.**

Poate aţi uitat cât de apreciate erau în Europa de Vest legumele şi fructele româneşti, pe vremea când acolo deja se cultivau soiurile "de plastic" (mari, frumoase, trase le xerox, fără nici un gust), iar la noi nu...

(3) *Impactul NECUNOSCUT al culturilor mutante asupra mediului* **(**)**

Da, se recunoaşte deschis că **nu se poate garanta siguranţa mediului.** Sunt posibile scenarii crunte, de la infestarea ecosistemelor în ansamblu cu toxine secretate de OMG, până la alterarea a numeroase soiuri vegetale în sensul producerii acestor toxine. Este posibil: de exemplu, ardeii graşi cultivaţi lângă ardei iuţi devin iuţi...

La un nivel mai puţin explicit, actul PE se referă şi la "incertitudinile ştiinţifice cu privire la OMG", dar probabil că *Monsanto* deja îi ameninţa cu cuţitul la gât, aşa că au lăsat-o în ceaţă.

(**) În textul oficial apare şi o sintagmă cu mult mai explicită: "poluatorul plăteşte".

Aşadar, diseminarea scăpată de sub control a OMG este privită ca o **poluare genetică.** Nu prea sună grozav, ce spuneţi?

Şi apoi, un fapt ceva mai puţin cunoscut este următorul: principiul "poluatorul plăteşte" era la modă prin anii 60-70, astăzi fiind cu totul depăşit. Se aplica atunci când se credea că efectele poluării sunt întotdeauna remediabile cu o anumită cheltuială, care trebuia să cadă în sarcina vinovatului.

Mai târziu **s-au descoperit nenumărate situaţii în care daunele sunt ireversibile, prin urmare poluatorul poate plăti oricât, că tot nu se mai repară nimic: *Hiroshima, Cernobîl*,** mai nou Roşia Montană, posibil şi Canalul Bîstroe din Delta Dunării...

Impactul poluării genetice este, în mod oficial, necunoscut, cum aţi citit mai sus.

Iar în cazul de faţă poluatorul nu va plăti, oricum, nimic, pentru că îl cheamă *Monsanto*, unealtă de prim rang a interesului iudeo-masonic, iar tu eşti o ţărişoară condusă de nişte slugoi umili ai aceluiaşi interes.

Să murim de ciudă şi nu alta! Ţările din UE care, în acest moment, încă optează pentru interzicerea porumbului MON 810 sunt Austria, Franţa, Grecia, Ungaria, Germania şi Luxemburg. Aţi citit bine, Grecia!! În situaţia dramatică în care au fost aduşi, de ne-am putea aştepta să fie puşi să-şi răscumpere datoria gigant prin cesiuni teritoriale sau cine mai ştie cum, grecii tot mai stau bâţoşi şi refuză buruienile de la Monsanto! Ruşine, Tabără! Şi, încă o dată: ***analfabet sau criminal?***

Corespondență

CRIZĂ... SAU JAF?!

"E criză omule, e criză
Nu te uita așa mirat,
Ca pinguinul la baliză!"

Ați recunoscut, fără îndoială, refrenul unui cântec la modă pe care îl auzim aproape zilnic la toate posturile de radio.

Da, este criză și ni se spune aceasta cu insistență.

În afară de vârfurile guvernării PDL nu a scăpat nimeni de efectele crizei. Nici bugetarii, nici pensionarii, nici IMM-urile - nimeni, nimeni, nimeni.

La începutul anului curent un înalt demnitar din PDL a acuzat greaua moștenire, precizând că, la plecarea sa de la guvernare, **"echipa Tăriceanu" a lăsat în urmă o "pagubă" de 28 de miliarde de euro.** Am folosit termenul "pagubă" pentru a include aici și pierderi, și datorie publică, și jafuri ș.a.

Bineee...!

Un alt demnitar, tot din PDL, explicând starea foarte grea a economiei românești, cu funcționări insuficiente și obligații financiare la exterior, **a menționat la începutul anului 2011 suma de 98 de miliarde de euro ca "pagubă" <u>globală actuală</u>.**

Avem deci la dispoziție două numere precise: 28 și 98, pe care le vom supune unor operații de aritmetică elementară din clasele primare.

Altfel spus, toate guvernele care au administrat țara din decembrie 1989 și <u>până la începutul lui 2009</u> (cca. 18,5 ani) au "reușit" o pagubă de 28 de miliarde de euro - de cca. 1,5 miliarde / an.

Să scădem acum pe 28 din 98: obținem 70. Să mai scădem acum și 20, adică împrumutul FMI, care s-a reîntors la surse prin băncile de resort. **Rămân 50 de miliarde de euro deficit pentru cei doi ani de guvernare singulară a echipei d-lui Boc.**

Cu indulgență am mai putea scădea 2 miliarde care să reprezinte cheltuielile pentru "realegerea" d-lui Băsescu în 2009 și "investițiile" de clientelă ale d-nei Udrea pe stadioane în pantă, pe săli de sport în sate cu bătrâni și bazine de înot nefolosite din lipsă de personal.

Rezultatul obținut, adică 48 de miliarde de euro, îl împărțim pe cei 2 ani de guvernare Boc și obținem **24 de miliarde / an pagubă produsă avutului obștesc de actuala guvernare!**

Să mai împărțim și pe 24 cu 1,5 și rezultă 16. **Altfel spus, față de guvernele precedente, guvernul Boc a "reușit" performanța de a păgubi de 16 ori mai mult în fiecare an.**

Banii pot fi împărțiți în zecile de mii de automobile de lux (Porche, Ferrari, Rolls și altele), în zecile de mii de vile și palate de mare confort și, fără îndoială, în multe bănci din insulele Caiman, Luxemburg, Austria, Elveția etc.

***

Dacă așa se prezintă criza în interiorul țării, **să vedem acum și ce s-a petrecut pe plan extern.**

Pentru aceasta să începem cu anii 1929-1933, perioada în care criza economică a făcut mari ravagii atât în SUA cât și în Europa.

Criză, criză, dar banii rezultați au permis noii administrații americane (F. Rooswelt) să demareze, **în 1932,** faimosul **program** denumit "noua cale" (New Deal). **La prima vedere au început construcții masive de șosele, autostrăzi,** poduri, porturi cu docuri moderne, instituții publice, spitale și școli.

"La prima vedere" - zic - pentru că **pe ascuns SUA au demarat și un imens program de înarmare,** preludiu la marele conflict mondial ce urma să înceapă la sfârșitul anilor 30.

Deci cu doi ani înaintea lui Hitler (1934) SUA (Rooswelt) au început primii o înarmare intensă și accelerată! ***Că doar pentru asta "puseseră" de o criză mondială!***

<u>Asemenea crize au mai fost "servite" și pentru războiul din Vietnam, pentru Argentina și Chile, pentru "11 septembrie 2001" și urmările sale din Irak și Afganistan, iar acum pentru așa-zisele revoluții arabe.</u>

Ca și în cazul analizei din interiorul țării noastre (făcută în rândurile de mai sus), să încercăm acum și o analiză a drumurilor pe care au mers banii proveniți din crizele internaționale succesive menționate.

Așadar, unde sunt banii internaționali?

Mai întâi să spunem clar că o mare parte (dacă nu toți) trec mai întâi prin *Wall* Street (imaginea de mai jos). După aceea o mare parte rămân acolo, iar o altă parte (sau restul) merg spre o altă destinație

precisă, adică, așa cum s-au petrecut lucrurile și în cadrul programului "New Deal", spre înarmare.

Pentru a ilustra cât de cât această afirmație **voi recurge la unele date culese din publicații de specialitate economică, politică și militară, recente.** Astfel:

- SUA administrează și utilizează în afara granițelor sale cca. **32 de baze militare,** cu dotări de aviație, marină și trupe terestre.

*(**China**, India și Brazilia nu au **nici una**, iar **Rusia, Anglia și Franța** au câte una, **două** baze militare peste hotare.)*

- SUA dispune de 14 portavioane, fiecare dintre acestea constituind nucleul unei adevărate "armada" aero-navale. O asemenea "flotă" cuprinde, în plus, vase de linie (crucișătoare și chiar cuirasate), distrugătoare, vedete, dragoare și torpiloare, vase de aprovizionare și de intervenție medicală, submarine de atac etc.

*(Spre comparație, **Anglia, Franța și Rusia au câte 2 portavioane,** China și India câte unul, iar Brazilia nici unul.)*

Tot despre SUA vorbind, menționăm că ea dispune de **48 de servicii secrete** coordonate toate de NSA (National Security Agency) și printre care FBI și CIA sunt "doar" din cele mai cunoscute și mai influente.

*(**Celelalte mari puteri ale lumii** nu dispun fiecare, decât de **8-10 asemenea servicii**.)*

Sub aspectul nuclear, tot SUA este fruntașă, prin:

- cca. 600 bombardiere strategice, dintre care circa 25% se află tot timpul în aer, gata de a porni atacul atomic asupra țintei ordonate.

- cca. 3000 focoase nucleare montate pe rachete intercontinentale ce așteaptă permanent pe rampele lor de lansare, ordinul de a porni spre ținta fixată.

- cca. 30 de submarine de tipul Virginia 2, numite și submarine "tăcute". Tehnologia acestora este atât de avansată, încât nu pot fi sesizate sau detectate cu radarele actuale. Un asemenea submarin se poate apropia, nesesizat, de ținta propusă (navă sau țărm) pe care o lovește cu mare precizie sau debarcă o trupă de asalt care atacă, distruge și pleacă înapoi pe navă în doar câteva minute!!

- cca. 800 avioane de atac de tipul multirol care sunt permanent în stare de a se ridica în aer și a lovi ținta propusă. *Prea puține însă pentru ca la 11 septembrie 2001, să poată intercepta avioanele civile, controlate de teroriștii musulmani care au lovit turnurile gemene din New York și Pentagonul!?!?*

- cca. 40 de escadrile dotate cu superdronuri (avioane fără pilot) care servesc atât pentru recunoașteri și observații de mare precizie în zone periculoase, cât și pentru atacuri cu rachete teleghidate alături de trupe SUA din zone de conflict.

Pentru acoperirea tuturor sarcinilor militare, în interiorul și mai ales în exterior, SUA folosește serviciile a cca. **6 milioane de militari** cu specializări dintre cele mai bune.

Am lăsat la urmă, în mod intenționat, arma cea mai redutabilă a SUA, anume potențialul tehnico-științific de cercetare-inovare. În acest sens **sute de laboratoare** (mai mult sau mai puțin secrete) lucrează intens pentru obținerea de noi tehnologii cu aplicații militare sau pentru ameliorarea celor existente. În unități militare, în universități celebre sau în laboratoare de mari firme specializate, un număr impresionant de cercetători științifici lucrează intens pentru rezultate concrete și rapid aplicabile, iar efectele se văd, fie că este vorba de I.T., de aero-navală, de transmisiuni sau desecretizări ale adversarilor.

Puținele exemple și date prezentate mai sus atestă capacitățile militare uluitoare ale SUA.

Doar că asemenea potențiale militare nu se pot obține și mai ales întreține, cu firfirici, cu mărunțișuri. Nu, nici vorbă!

Nici o economie a vreunui stat de pe planeta noastră nu poate susține așa ceva. Nici măcar foarte puternica economie americană.

Și atunci ce facem? ***Că doar deficitul SUA ajunsese (mai de curând) iarăși la 14.600 de miliarde de dolari.***

Simplu, foarte simplu! Mai punem de o criză, ca să plătească înarmarea și războaiele SUA, toate statele lumii!! Pentru că AMERICA E INSTRUMENTUL ISRAELULUI, PRIN CARE ACESTA DOMINĂ LUMEA! De la țările Americii Latine, la Canada (inclusiv, evident, SUA), la țările Europei, la cele africane și din Oceania, la China, India și Japonia, toate trebuie să contribuie, căci peste toate, sub diferite pretexte și pe diverse variante financiare (imobiliare, supra și subconsum, deficite suverane ș.a.), vine criza!

Și uite așa, ciclic, apar crizele economice mondiale, se refac fondurile pe *Wall Street*.

Recent, foarte recent (6 sept. 2011), un celebru economist cu numele Nouriel Roubini, a prevestit o nouă criză majoră care va lovi economia mondială până în 2013.

Acest specialist financiar are o reputație bine stabilită în lumea marelui capital mai ales că el a prevăzut, cu o precizie remarcabilă, criza din 2008 și revenirea ei din 2010.

Așadar, va veni o nouă criză, mai ales că după epuizarea conflictelor induse în nordul Africii, în Yemen și Siria, trebuie neapărat atacat Iranul, iar atacarea Iranului de către țările riverane Oceanului Atlantic (NATO) va necesita noi și noi fonduri, uriașe fonduri, pentru o mașină de război atât de puternică și costisitoare!

E criză omule, e criză
Nu te uita așa mirat,
Ca pinguinul la baliză!"
Mai judecă puțin și tu,
Mai fă și câte o analiză!

Ion Boiangiu

NELU MANZATI, UN INTELECTUAL POLIVALENT

Ce ştim astăzi despre Nelu Mânzatu (devenit Manzatti după refugiul din ţară)? Prea puţin, doar trei repere: a fost membru al Mişcării Legionare, fiind şi **compozitorul cântecelor legionare** (*Sfântă tinereţe legionară*, *Imnul muncitorilor legionari*, *Imnul Moţa-Marin*, *Imnul românilor secuizaţi* şi altele, cele mai multe având textele scrise de poetul asistent universitar şi comandant legionar **Radu Gyr**), a fost director al Societăţii Regale de Radiodifuziune în intervalul sept. 1940 – febr. 1941 şi a plecat clandestin din România în toamna anului 1947. Atât!

În ziarul nostru, în câteva numere consecutive, am publicat selecţiuni din cartea sa, *"Cum am compus cântecele legionare"*, apărută în exil, într-un tiraj de o mie de exemplare, în Colecţia Europa din München. Coperta acesteia a fost realizată după un desen de Alexandru Basarab, iar prefaţa, scrisă de avocatul legionar Radu Budişteanu, unul dintre puţinii supravieţuitori ai masacrului din noaptea de 21/22 sept. 1939, autorul cărţii memorialistice "*În secolul luminilor stinse*".

Nu demult a apărut în condiţii grafice remarcabile o voluminoasă lucrare cu un conţinut incitant: ***"Enciclopedia exilului literar românesc 1945 - 1989"***. În cele 830 pagini, autorul, Florin Manolescu, după o lungă şi minuţioasă cercetare, reuşeşte să ne ofere o imagine complexă şi pasionantă a comunităţii românilor fugiţi peste graniţe. Exilul românesc, se ştie, este un continent vital, smuls din istorie, marcat de politică şi sfâşiat de diferenţe culturale. Personaje şi opere, instituţii şi publicaţii întregesc tabloul marilor pierderi ale ţării, nu puţine devenite, însă, şi câştiguri. Exilul literar a însemnat o simbioză între supravieţuire şi creaţie, dar şi corp permanent de luptă al onoarei împotriva injustiţiei şi minciunii, imens depozit de memorie, legătură indestructibilă cu România eternă.

În lucrarea amintită, personalitatea lui Nelu Manzatti este prezentată pe larg, cu ilustraţii, pe două pagini, în care suntem informaţi că acesta nu a fost numai un compozitor talentat, ci şi interpret, critic muzical şi memorialist.

S-a născut la 5 februarie 1905 la Bucureşti şi a murit tot la 5 februarie (1986), la Milano.

Tatăl său, Anton Mânzatu, era preşedintele Asociaţiei Fabricanţilor Români de Textile.

Compune de tânăr, la 15 ani, un marş pentru cercetaşi, iar la 22 de ani imprimă la Viena primele sale discuri. Compune romanţe celebre, mult îndrăgite de melomani şi astăzi: ***"Vânt de seară"*** (pe versurile lui Radu Gyr), ***"Frumoasa mea cu ochii verzi"*** şi ***"Îţi mai aduci aminte, doamnă"*** (pe versurile lui Cincinat Pavelescu). (În 1961 a apărut la casa de discuri "Electrecord" un disc care cuprinde cele mai celebre romanţe, printre care şi "Frumoasa mea cu ochii verzi", unde se specifică autorul versurilor, dar se "omite" numele compozitorului...)

Imprimă muzică românească la începutul anilor 30, ca interpret la "Armonia" din Bucureşti şi apoi la casa de discuri "Columbia" (Bucureşti - Londra).

Îşi încearcă talentul şi în dramaturgie, piesa sa, "Colacul de salvare", fiind reprezentată în 1927, la Teatrul de Comedie.

După moartea tatălui său, survenită în 1926, ajunge directorul Fabricii de Textile, apoi este procurist general al Societăţii I. G. Farbenindustrie în România şi, în acelaşi timp, administratorul delegat al Societăţii Hansa Danubiana. Aceste funcţii îi asigură o solidă situaţie financiară.

În 1934 aderă la Mişcarea Legionară, unde face o excelentă impresie lui Corneliu Zelea-Codreanu, prin cultura şi iniţiativele sale. La îndemnul acestuia **compune, în 1936, nemuritoarele cântece legionare.**

În 1938 este arestat împreună cu fruntaşii Mişcării Legionare şi **internat îm lagărul de la Miercurea Ciuc, în aceeaşi încăpere cu Nae Ionescu, Mircea Eliade şi alţii.**

La 6 sept. 1940 este numit director general al Societăţii Regale de Radiodifuziune. Criteriul alegerii sale nu a fost aderenţa politică, ci pregătirea profesională, probată cu prisosinţă în viaţa culturală.

În această calitate impune primele note ale imnului "Sfântă tinereţe legionară" ca indicativ sonor al emisiunilor postului de radio Bucureşti. Împreună cu Orchestra Filarmonică (93 de membri) şi corul Operei Române (60 de membri), imprimă pe un disc, la sfârşitul lui decembrie 1940, toate cântecele sale legionare, la care se adaugă şi vechiul "Ştefan Vodă al Moldovei", care nu îi aparţine.

Repetiţiile s-au făcut în prezenţa remarcabilului compozitor de muzică simfonică Paul Constantinescu, sub bagheta lui Theodor Rogalsky, dirijor titular al orchestrei.

Despre această înregistrare, Nelu Manzatti nota în exil, la Milano, în 1978: *"Am rămas impresionat când în 1973, la Paris, am ascultat un disc pe care erau înregistrate de mine marşurile, la care s-a adăugat "Cuvântul Căpitanului", precum şi alte cântece interpretate de Corul Muncitoresc Legionar. Nu ştiu cine a reuşit a salva matriţele de la distrugere, ducându-le în Apus în timpul ocupaţiei sovieto-comuniste. Dar e singurul disc în circulaţie. Rămâne ca urmaşii, dacă timpurile vor permite, să elaboreze o interpretare superioară."*

La radio, Nelu Manzatii citeşte câteva articole: la 16 octombrie 1940 - "Căpitanul despre Adolf Hitler", la 26 octombrie - "Povestea câtorva cântece legionare", iar la 28 octombrie - "Căpitanul despre Duce".

Instaurarea regimului comunist şi arestarea multor zeci de mii de legionari de toate vârstele îl determină să părăsească ţara clandestin în toamna lui 1947.

Ajunge la Viena după câteva luni petrecute într-o închisoare din Ungaria.

Trăieşte pentru un timp la Paris, unde publică 11 cântece şi organizează pentru exilul românesc, în 1948, o serată muzicală.

În 1949 emigrează în Argentina, unde conduce, ca **redactor şef, revista lunară româno-argentiniană *"România"***, a cărei cronică o susţine, în primele şase luni, Vintilă Horia. Revista a fost înfiinţată din iniţiativa principesei Ileana. Împreună cu aceasta şi cu fostul ministru plenipotenţiar legionar în Spania, Radu Ghenea, a întemeiat la Buenos Aires **Căminul *"Regina Maria"*** care acorda asistenţă socială refugiaţilor români.

Reprezintă ***Liga Românilor Liberi* în Argentina** şi redactează un proiect de înfiinţare a unui post de emisiune, "România eternă", cu capital şi control exclusiv românesc - proiect nerealizat, însă.

Pleacă din Argentina în 1955 şi **se stabileşte definitiv în Italia**, unde **compune un *"Imn al libertăţii"***, cu ocazia dezvelirii unui monument menit să omagieze pe cetăţenii oraşului Cantavenna căzuţi în luptele celui de-al doilea război mondial.

În martie 1959 câştigă cu cântecul *"Monotonie"*, la concurenţă cu alte 603 compoziţii, premiul întâi la Festivalul Cântecului de la Nisa (Franţa).

Lucrează la Milano ca angajat al lui Iosif Constantin Drăgan, până în 1965, când demisionează, şi apoi ca profesor de limba germană în învăţământul secundar.

Publică **articole memorialistice** în revistele *"Înşir'te Mărgărite"*, *"Almanahul Pribegilor Români"*, *"Vocea Libertăţii"*, *"Revista Scriitorilor Români"*, *"Buletinul Bibliotecii Române"*, *"Vers"*, *"Drum"*, *"Carpaţii"* şi *"Cuvântul Românesc"*.

Publică **două cărţi: *"Îţi mai aduci aminte, doamnă?"***, în 1951, şi ***"Frumoasa mea cu ochii verzi"***, în 1957.

De un real succes în presa exilului, în ***"Vocea Libertăţii"***, a fost rubrica intitulată ***"Colţul lui Gâgă"***, unde a publicat 13 **foiletoane caricaturale** dedicate unor "vedete" ale regimului de la Bucureşti. Iată titlurile: *"Despre domnu profesor Tarhon, fost preş-idinte a republicii popo-lare"* (nr. 4 din 1 aprilie 1954), *"Despre anişoara paucăr, fostă femeie"* (nr. 5 din 1 mai 1954), *"Despre petru groază, preş. al Rep. Popo-lare"* (nr. 6), *"Despre Înalt Prea Şmeceria Sa Iustinian Marina (Călăreaţă)"* (nr.7), *"Despre tov. căprar - general botnăraş"* (nr. 8), *"Despre d. inginer mihail sadoveanu"* (nr. 9), *"Despre tovarăşa maria banuş, poietă a popo-rului"* (nr. 10), *"Despre oţi, vardişti şi agitatori în Repereu"* (nr. 11), *"Despre prof. mici-urină"* (nr. 13), *"Despre avansarea lui Malancof"* (nr. 16), *"Mai tare ca bomba Hă"* (nr. 17) şi *"O 9 (nouă) armată sovietică"* (nr. 19 din 1 iulie 1955).

Cu multă măiestrie îşi scrie Nelu Manzatti memoriile inspirate din viaţa Bucureştiului de la începutul veacului trecut, cu cele două aspecte ale sale: farmecul de târg oriental şi influenţele din Apus. Titlurile sunt sugestive: *"Spai-tingiri"*, *"Domnişoara de la poştă"*, *"De-ale teatrului"*, *"Poduri şi şosele"*, *"Film bucureştean"*, *"Petrecute şi uitate"*, *"Bucureştii copilăriei mele"*. Sunt scrise într-un stil vioi, presărate cu glume şi întâmplări hazlii, pline de acea "veselie valahă de a trăi".

La Biblioteca Română din Freiburg (Germania) există un fond Nelu Manzatti, din care au fost pregătite pentru a fi tipărite volumele *"Când veniră muscalii"* şi *"Schiţe umoristice"*. De asemenea, se păstrează acolo şi câteva scrisori adresate în exil lui Mircea Eliade.

Din paginile rezervate lui Nelu Manzatti în monumentala lucrare *"Enciclopedia exilului literar românesc 1945 - 1989"* lipseşte însă un reper, omis, desigur fără intenţie, de către Florin Manolescu: activitatea de critic al muzicii de operă.

În urmă cu un an am primit la sediul asociaţiei noastre un colet din Germania, ce conţinea cărţi româneşti apărute în exil. Printre acestea, şi lucrarea lui Nelu Manzatti, apărută la Freiburg în 1970, ***"Traian în Dacia, într-o operă lirică italiană din sec. XVIII"***. Volumul a apărut într-un tiraj de numai 100 de exemplare, având 98 de pagini.

Profilul ziarului nostru nu se axează pe domeniul muzical, dar doresc să redau, totuşi, un mic fragment din lucrarea amintită:

"Critica nu poate fi obiectivă. Uneori conferă atribute neobişnuite unor elemente sau împrejurări de minore dimensiuni în dauna valorilor concrete.

Strâns legat de istoria României, opera «Traian în Dacia» de compozitorul italian Giuseppe Nicolini, complet uitat astăzi, în mod nejustificat, îmi stârni un interes neobişnuit, astfel că după o sumară, aproape imposibilă informaţie, am reuşit totuşi a înjgheba o restrânsă comunicare rostită la Universitatea din Freiburg, sub auspiciile Societăţii Academice Române.

O completă reconstituire a operei «Traian în Dacia» este imposibilă. Nu mai există partitura originală sau copia integrală a acesteia nici chiar la imensa arhivă a casei editoriale Ricordi din Milano, care în 1807 trăsese manuscrisul la piatră litografică. La Conservatorul din Piacenza, care poartă numele lui Giuseppe Nicolini, am întâlnit doar un manuscris muzical în versiunea în limba germană, lipsit de orice detaliu scenic, de orice indicaţie a împrejurărilor locului, personagiilor sau regiei.

Rog deci pe cititor a considera încercarea mea ca un simplu document legat de istoria naţională."

Nelu Manzatti nu şi-a regretat niciodată apartenenţa la Mişcarea Legionară. În 1978 el nota:

"Am întâlnit în Legiune figuri de legendă fără egal.

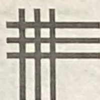
Au năvălit apoi uscături după victoria din 1940.

Furtuna i-a împrăştiat pe toţi, ucigând pe cei mai buni.

Am întâlnit în Legiune oameni decişi a lupta, un tineret necorupt, dornic de a se sacrifica pentru binele ţării.

Este apăsător a supravieţui trecutelor glorioase întâmplări. Mă simt străin şi voi muri între străini."

Emilian Georgescu

Carte legionară

"PRIN POARTA CEA STRÂMTĂ" – ANA MARIA MARIN (VI)

- POVESTE LEGIONARĂ -

(continuare din numărul trecut)

ANA MARIA MARIN – medic, soţia eroului comandant legionar dr. avocat VASILE MARIN

Aspect al însufleţirii şi ordinii legionare: Congresul Studenţesc de la Tg. Mureş

1937 - 1940

Ştiam ce înseamnă moartea, văzusem atâţia morţi, dar **nu puteam concepe dispariţia lui.**

În aprilie 1937 se termina internatul; mi-am luat micul bagaj din spital şi m-am mutat în dealul Cotroceni, la mama lui, pe care trebuia să o îngrijesc: măcar atât! Era dreaptă ca un brad şi-mi vorbi de greutatea care o pun pe sufletele morţilor lacrimile celor vii.

"Il ţii lângă pământ! Am pierdut un băiat şi am câştigat o fată. Lasă-l să zboare către cer. Cei ce mor pentru credinţă sunt alături de Hristos".

Colegii au încărcat o maşină cu cărţi, mi le-au dus în deal şi m-au anunţat că secundariatul se dă în toamnă. "Învaţă! Nu mai aştepta, va veni "altfel" lângă voi!"

În toamnă erau alegeri. Garda de Fier făcuse o convenţie de neagresiune cu Maniu şi cu Gh. Brătianu; **au reuşit să aibă 70 de deputaţi în Parlament.** Guvernul a căzut, **alegerile au fost anulate,** în primăvară un guvern Goga n-a reuşit să guverneze democratic ţara.

Regele uzase toate partidele: aşa a început dictatura regală, imitând ţările totalitare, înfiinţând *Străjeria,* organizaţie paramilitară, **servindu-se de trădători şi transfugi din partidele istorice pentru a-şi forma un guvern.**

Nu ştiam nimic de politică, **nimic nu mă interesa**, aşteptam!...

1938

În 1938 regele Carol al României a pornit lupta de exterminare a Gărzii de Fier.

Nu prea avea motive, dar influenţe multiple şi frica că-şi pierde puterea, l-au îndemnat să distrugă o parte din sufletul unei ţări, care-l primise cu ovaţii şi-i accepta indelicateţele.

Găsise o coadă de topor, găsise multe cozi de topor care-l slujeau în această treabă diavolească şi reuşise să pună mâna pe Căpitan, care nu se apărase.

La 5 aprilie 1938 **Căpitanul** părea stăpân pe situaţie: **ţara îl iubea, îl vroia.** Avusese viziuni profetice cu privire la soarta României dacă se continua cu politica internă şi externă de până atunci şi le spusese cu glas tare.

În ziua aceea de 5 aprilie **eram la *Casa Verde*** şi am asistat la discuţiile emoţionante care s-au purtat atunci. **Comandanţi legionari şi prieteni**, un cerc mic de credincioşi, . încercau să-şi convingă şeful, îl **implorau pe Căpitan să plece din ţară**, să-şi salveze viaţa. Aveau informaţii precise că **se punea la cale desfiinţarea Mişcării prin desfiinţarea lui!**

Toţi cei de faţă ştiau că el era omul destinului Ţării, că era călăuzit de sus să-şi ducă neamul la biruinţă şi că fără el vor pieri sub domnii străine.

Căpitanul s-a gândit o vreme, apoi a spus:

*"Nu! A venit timpul să-mi plătesc păcatele, **nu poţi totdeauna fugi în faţa Istoriei.***

*Dacă Domnul va vrea, voi scăpa de această cursă, dar voi **îmi veţi promite că nu veţi întreprinde răzbunări fără ordin.***

Partidul "Totul pentru Ţară", care a câştigat în alegeri 70 de deputaţi nevalidaţi de stăpânire, dar doriţi de popor, este dizolvat. Vă retrageţi la casele voastre!"

Ne-am strecurat unul câte unul pe lângă chipul Arhanghelului Mihail, sculptat de Mac Constantinescu, din sala cea mare, şi au rămas ei doi, Omul şi îngerul, singuri, înneguraţi de gânduri. Cu voia lui a mers spre sacrificiu! **Poate n-am redat scena aceea tristă şi mare, după mult timp, din memorie, exact.** Ştiu că am fost cutremurată de groază: mi se părea că România devenise mică şi că se afla în era năvălirilor barbare, pedepsită de Dumnezeu şi de străbuni.

Căpitanul se hotărâse să meargă în faţa gâdelui, poate fiindcă nu avusese încredere în oamenii lui?

M-am întrebat mult mai târziu ce însemna această renunţare, ce ştia el mai mult decât noi? Fiorul de groază venise peste noi fără să ştim de ce! Nu. Totul mergea bine, nu se putea ca noi să plătim păcatele altora, căci nu eram cei mai vinovaţi şi de altfel vom sta zid în jurul lui şi nu i se va întâmpla nimic!

Atunci a intervenit un mare istoric român, care a jucat rolul lui Iuda dintr-un orgoliu prost înţeles.

L-au condamnat la 6 luni închisoare, pentru ofensă, pe Căpitan, care scrisese o scrisoare-răspuns prof. Iorga. În scrisoare erau doi termeni mai duri, dar profesorul procedase mult mai dur.

Imediat au început arestările colaboratorilor, comandanţi legionari şi membri mercanţi ai Mişcării. Nu aveau mandate de arestare, nu erau încă acuzaţi de nici o crimă.

În timpul unui convoi spre Râmnicu-Sărat doi s-au făcut nevăzuţi: Alecu Cantacuzino şi Vasile Cristescu. Unul era avocat, moştenitor al prinţilor porfirogeneţi, celălalt profesor de istorie.

În anul 1938 înjghebasem un cabinet medical benevol, în cartierul Griviţa Roşie: mi se părea o continuare a felului de a privi al lui Vasia şi a Mişcării, lupta fără izbândă a muncitorilor de la C.F.R. Familiile lor fuseseră crunt lovite de represiunea guvernanţilor: sărăcie, boală, foamete.

Erau câţiva colegi care făceau muncă voluntară cu mine. **Fetele din Mişcare erau infirmiere şi surori.**

După victoria din 1940 am căpătat o casă mai mare pe str. Cobălcescu şi mulţi colegi doctori şi-au adus instrumentele, au renunţat la cabinete şi au dăruit ştiinţa şi priceperea lor celor mulţi.

Venea lume de pe lume, aşa-numiţii incurabili, care aşteptau minuni şi poate că aveau dreptate, căci adesea dragostea este mai puternică decât moartea.

Guvernarea legionară n-a fost o guvernare legionară! Nici nu putea să fie, cu majoritatea soldaţilor ei în pământ. Nu vreau să vorbesc de competenţă pentru că în realitate nu putea exista o coerenţă şi o coeziune când se dădeau ordine şi contraordine în acelaşi timp.

În Iunie 1938 am fost **arestată** în casa Măriei Virgil Ionescu şi transportată la **Mănăstirea Suzana**. Două luni de lagăr.

În timpul verii acestui an, complotul contra Gărzii de Fier căpăta forma definitivă.

Regele Carol al II-lea, cu cozile lui de topor, hotărâse să ucidă o generaţie întreagă de români naţionalişti. Trebuia să procedeze hoţeşte pentru ca această afacere enormă şi monstruoasă să nu aducă neplăceri regalităţii şi executanţilor.

Încetul cu încetul, **statul aresta comandanţii legionari** şi-i închise la Râmnicu-Sărat, **aresta ajutorii de comandanţi şi toţi cei care i se păreau capabili de reacţiune** şi-i închise la Miercurea-Ciuc şi la Vaslui.

Alexandru Cantacuzino, care evadase în timpul transportului, fu prins şi adus la Râmnic împreună cu aureola sa de erou în războiul din Spania.

Profesorul de istorie Vasile Cristescu, care evadase odată cu Alecu, când se văzu înconjurat de Siguranţă, se hotărîsă-şi vândă scump viaţa, ceea ce şi făcu. Socotind această arestare ilegală, se apără şi muri ciuruit de .gloanţe, în numele adevăratei democraţii.

Căpitanul, arestat şi condamnat la 6 luni închisoare pentru insultă adusă într-o scrisoare personală, adresată marelui istoric Iorga, omul Regelui, care începuse provocarea, zăcea în Jilava, sub pământ, în celula plină cu apă, cunoscută din poveşti, dar în care nimeni nu fusese închis până atunci.

Din apa murdară, plină de vietăţi, şopârle, ieşeau miazme sufocante, umezeală şi frig. Se îmbolnăveşte, tuberculoza pe care o avusese în adolescenţă se redeschide, din falnicul om, înalt şi frumos rămâne o umbră.

Această umbră va fi târâtă la **o altă judecată, în faţa unui tribunal militar care-l condamnă la 10 ani temniţă** grea pentru trădare de patrie şi înţelegere cu o naţiune vrăjmaşă. Care trădare, care vrăjmaş? **Un patriot şi un creştin condamnat pe nedrept de un venetic imoral, slujit de cozi de topor, plătit probabil de francmasoneria internaţională.**

După condamnare, Căpitanul este transportat în mare secret, împreună cu Nicadorii şi Decemvirii, la închisoarea Râmnicu-Sărat.

Se adună sub acelaşi acoperiş gradele legionare, oameni credincioşi ideii naţionale, condamnaţi în prealabil pentru trădarea aceleiaşi naţiuni. Lângă ei sunt cei ce uciseseră pe Duca şi cei ce pedepsiseră trădarea lui Stelescu, oameni care se predaseră puterii de stat şi-şi recunoscuseră vina, închişi de data aceasta împreună, pentru a crea confuzie între o crimă mărturisită şi pedepsită şi una inexistentă.

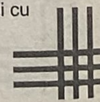
Închisoarea este sub conducerea unui maior evreu care începe seria răzbunării evreilor contra poporului român. Deţinuţii sunt terorizaţi şi umiliţi, rudele care încearcă să-i vadă întâlnesc oprelişti inventate, percheziţii fără sens. Sunt închişi sub acelaşi acoperiş, dar nu se întâlnesc. Căpitanul este la secret, soţia încearcă să-l vadă şi nu i se permite vizita.

În toamna lui 38 Lilica încearcă să-l vadă pe gen. Antonescu şi reuşeşte. La Predeal, acest erou din primul război mondial, apreciat pe vremuri de Palat, are un fel de domiciliu obligatoriu. Soţia Căpitanului îi cere ajutor. *"Oameni fără credinţă în Dumnezeu şi patrie sunt capabili să-l ucidă pe cel care reprezintă cinstea, morala, dragostea şi credinţa unui neam"*. Generalul nu crede în puterea lui personală, îşi dă seama că i se poate întâmpla ceva asemănător şi promite că va încerca să trezească conştiinţe adormite.

Eu sunt adesea în preajma Lilicăi care este foarte îngrijorată de starea sănătăţii lui Corneliu, de care nu ştie nimic.

În dimineaţa zilei de 30 Noiembrie, toată lumea la care era deschis postul de radio, aude un comunicat al Ministerului de Interne. Aude şi se cutremură: *"În noaptea de 30 Noiembrie, un grup de deţinuţi politici, condamnaţi, fiind transportaţi de la închisoarea Râmnicu-Sărat la Jilava, au încercat să fugă de sub escortă, în pădurea Tâncăbeşti, şi au fost executaţi. Din grup făceau parte Corneliu Z. Codreanu şi..."* sunt înşiraţi *Nicadorii şi Decemvirii*, toţi după numele lor.

Alerg la Lilica, care locuieşte cu fetiţa şi cu

Mama lui Corneliu. Toți câți suntem acolo, și suntem mulți, am auzit comunicatul și nimeni nu crede că ar putea fi adevărat...

Am continuat să credem că e viu, că legionarii l-au răpit și l-au trecut peste graniță. Lilica și mulți l-au căutat în Germania. Vizitele în închisoarea Râmnicu-Sărat erau interzise.

Când rudele au putut să vadă din nou pe închișii din Râmnicu-Sărat, au aflat că în noaptea Sf. Andrei au fost scoși din închisoare cei de care se pomenea în comunicat. De altfel, **celor rămași li se pusese în vedere că viața lor ține de un fir legat de liniștea în țară.** ***Erau ostatecii guvernului Călinescu care-l executase pe Căpitan.*** Fuga de sub escortă era o poveste macabră: nu era să fugă cel ce se dase ca jertfă de bună voie.

Regele continuă să guverneze!

La 21 sept. 1939 echipa lui Miti Dumitrescu, venită din Germania, execută pe Armand Călinescu, ministru de Interne, și se predă.

Venise cu misiunea să execute pe Rege și pe ministrul lui de Interne, știind că de acțiunea lor depinde viața copiilor unei generații.

Nu s-au putut apropia de Rege și totuși au riscat viața tuturor camarazilor lor, pentru ca să nu rămână Căpitanul nerăzbunat.

NOTĂ: Într-adevăr, nu era plănuit – și nu era normal – să fie împușcată unealta (ministrul Călinescu), lăsând în viață călăul (Regele). Acest atentat s-a produs însă tocmai pentru a oferi pretextul necesar suprimării elitei legionare, nicidecum pentru ca "să nu rămână Căpitanul nerăzbunat"! - a se vedea *"Suplimentul" – "Elita legionară – Prezent!""*

Astfel, în dimineața zilei de 22 sept. 1939 au fost uciși toți deținuții din Râmnicu-Sărat, din Miercurea-Ciuc, din Vaslui, și câte 3 legionari din fiecare județ al țării.

Aceștia din urmă au fost **aruncați în drum**, nimenea nu avea voie să se apropie de cadavrele lor. Începuse marea frică de care suferă România și astăzi.

Totuși, dimineața, trei lumânărele stăteau mărturie că noaptea credincioși se rugau la căpătâiul lor.

Jalea cea mare cuprinse toată țara. ***Lucifer învinsese pe soldații Arhanghelului Mihail.***

Cunoșteam pe mulți dintre cei uciși, erau îngeri între oameni, vreau să depun mărturie pentru ei în fața tribunalului istoriei, fie că judecata se petrece pe pământ sau în cer. Sufletele lor erau suflete de copil, dragostea lor pentru Iisus era nemărginită, era și este greu să atingi mila și dăruirea lor pentru om, tot atât și curajul lor în fața morții!

Dacă vreodată România va fi demnă de a-și judeca călăii, mai mult pentru dezgroparea adevărului din morminte, decât pentru pedepse, **judecata trebuie să înceapă cu un cap încoronat, care a reușit să taie firul vieții vârfurilor unei generații** și astfel să întrerupă drumul de taină al românilor, legat de credința strămoșească.

Între timp, **Regele pusese capăt vieții marelui gânditor Nae Ionescu**, care s-a săvârșit întru Domnul cu ajutorul unui doctor morfinoman, întâmplat prin preajma îngrijitorilor lui. Un mare intelectual creștin, pe deasupra și ziarist, nu era un ciot neînsemnat în calea puterii dictatoriale.

Astfel, în anii 1938 și '39, în timpul dictaturii regale, România a fost amputată de materia cenușie și de spiritul creștin luptător, care ar fi putut să gândească și să orienteze altfel viitorul ei. O baie de sânge tânăr, morți nevinovați, ca ostateci.

O țară care-și ucidea fiii putea să se aștepte la toate nenorocirile în anul 40: pactul Ribbentrop-Stalin permite rușilor ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herța, toate cedate fără împotrivire în timpul domniei regale.

***

Am terminat de scris o poveste trăită, *Povestea Cruciaților sec. XX, "Saga cavalerilor verzi, ostașii Arhanghelului Mihail*, Arhistrategul cerurilor".

Îmbrăcaseră cămașa morții, s-au luptat din anul 1918 până în 1989 și se mai luptă și azi să scape țara de urgie și necaz.

Această mișcare de dreapta, ceea ce înseamnă: credință, nație, tradiție, face și a făcut obiectul unor atacuri nedrepte, unei dezinformări.

Cabala care a desființat fizic Mișcarea Legionară și continuă să o minimalizeze și să o învinuiască de crime, este o campanie mincinoasă și interesată; mă lovește și pe mine, care am trăit lângă ei, pe bărbatul meu mort ca un erou în Spania și pe toți capii Gărzii de Fier, uciși pe pământul patriei de Carol al II-lea, de gen. Antonescu și de comuniști. Lovește pe toți legionarii care au trebuit să se expatrieze și care s-au luptat pe pământ străin pentru cultura, trecutul glorios, educația și credința Mișcării lor.

Depun mărturia unei vieți și încă a multor vieți pentru ca să se cunoască adevărul. Cu acest scop am scris aceste rânduri.

Mă întreb dacă România nu merge azi spre încheierea unui ciclu, cum și-au încheiat, pe vremuri, ciclul hyperboreenii, dacii, tracii, celții și alte etnii, strămoșii noștri. Văd o singură salvare: credința ortodoxă, împărtășită nouă de Sf. Apostol Andrei prin anii 50 după Hristos. Așa să ne ajute Dumnezeu!

- sfârșit -

Pagină realizată de Corneliu Mihai

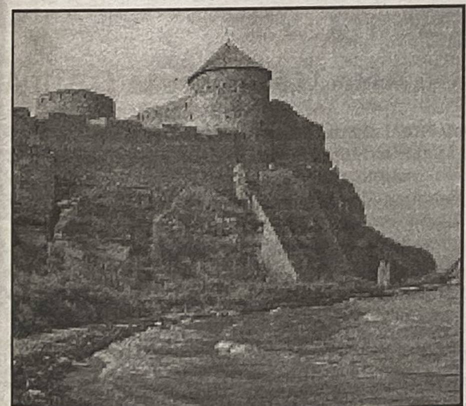
***

In memoriam

NE-A PĂRĂSIT O MARE PRIETENĂ:
BASARABEANCA SILVIA PETCU BOULESCU (✝ 8 sept. 2011)

Silvia Boulescu, născută când toamna își exersează penelul de pictor fantezist pe frunze, ne-a părăsit tot în aceeași lună, din cauza unui atac cerebral, **83 de ani** mai târziu, odată cu cocorii și rândunelele.

Fiica lui Simion Petcu, legionar cunoscut în Cetatea Albă, era îndrăgostită de frumoasa cămașă

verde încă din copilărie. Și cum să nu fi fost? În casa tatălui său se adunau mereu camarazii acestuia, iar cântecele legionare auzite atunci și le amintea și la senectute. Era fascinată de misterul și solemnitatea ședințelor de cuib la care ea nu putea să asiste, copil fiind, mulțumindu-se cu frânturi de conversație pe care le fura în trecere și cu cântecele în jurul cărora imaginația broda legende cu Feți Frumoși în armuri verzi. **I-a iubit pe legionari încă de atunci.**

Vremurile aveau însă să-i răpească nu numai prima mare dragoste, ci și tatăl.

Dragostea și-a regăsit-o, după mai bine de jumătate de secol, și a devenit nu numai o cititoare fidelă a *"Cuvântului Legionar"*, ci și **o donatoare** generoasă și constantă, **în ciuda posibilităților sale financiare modeste**, fiind convinsă că fiecare trebuie să-și aducă aportul, oricât de mic, la purtarea torței legionare, și că *Mișcarea va dăinui numai în măsura în care Românii se va implica.*

Tatăl, însă, a rămas pierdut pentru totdeauna:

Scăpase, printr-o ciudată întâmplare, din masacrul elitei legionare: deși figura pe lista legionarilor care "trebuiau" să fie asasinați în noaptea de 21/22 sept. 1939, pentru că fusese împușcat din greșeală, chiar în aceeași zi, un om care trecea întâmplător prin pădure, Simion Petcu a rămas în viață.

(În masacrul din acea noapte au pierit 21 de legionari basarabeni, câte trei din fiecare județ, împreună cu șeful Basarabiei legionare, ziaristul comandant legionar Sergiu Florescu, directorul revistei "România Creștină"):

Cedarea Basarabiei către URSS din iunie 1940 însă i-a fost fatală: fiind funcționar la Primărie, a rămas să îndosarieze arhiva orașului și a fost astfel prins de ruși și **deportat.** Unde anume, familia nu a reușit să afle nici până în ziua de azi. **Nu se știe unde, când și cum a murit.**

Mica Silvia, în vârstă de numai 12 ani, sora și mama sa au fost **evacuate în "Vechiul Regat".**

Familia lui Simion Petcu, frustrată de bunurile adunate de o viață, fără posibilitatea de a-și lua măcar bunurile mobile, ci numai strictul necesar în greutate de 30 kg (conform ordinelor de la acea vreme), a fost mutată și strămutată în diferite localități din țară; aruncată în necunoscut, a fost lăsată pe drumuri.

Aceasta este, foarte pe scurt, una dintre sutele de mii de drame trăite de basarabeni.

D-na Ecaterina Petcu, rămasă singură cu doi copii, fără casă, fără nici un mijloc de trai, s-a stabilit la **Galați** (adică tot în dulcea Moldovă a lui Ștefan cel Mare) și a muncit până la epuizare ca să-și crească fetițele, în timp ce averea ei era risipită de cei care-i deportaseră soțul.

La Galați, pe malul maiestuoasei Dunări cântate de Strauss, peste ani, Silvia, îndurând privațiuni de tot felul încă de mică, avea să-și întemeieze o familie, să-și facă propria casă, să devină **traducătoare** tehnică la Combinatul Siderurgic Galați și **să regăsească Mișcarea Legionară prin "Cuvântul Legionar"**, regretând că nu a avut un fiu pe care să-l facă legionar și să-l trimită în luptă.

Cutreiera adesea cu imaginația prin locurile unde copilărise și unde fusese atât de fericită, își amintea mereu, cu lacrimi în ochi, de frumusețea și bogăția Basarabiei, de viața patriarhală de acolo, de oameni și obiceiuri, de legionari, sufletul îi sângera pentru imensa pierdere suferită, neostoit de trecerea timpului, de aceea, după 1990, primul ei gând a fost să îmbrățișeze pământul natal, chiar dacă nu mai exista nici casa, nici străzile de odinioară, nici prietenii, nimic din ce fusese odată. În ultimii ani însă, a trebuit să se resemneze să călătorească doar în vis...

Iar astăzi și-a găsit, în sfârșit, și tatăl... Și-și poate din nou plimba privirea pe dragile meleaguri basarabene de care a fost despărțită prin trădarea unui rege criminal, care a generat tragedia unui Neam întreg, prea blând și prea tolerant.

Mihai Boulescu, Galați

PROOROCII DESPRE VREMURILE DIN URMĂ

MITROPOLITUL VARLAAM AL MOLDOVEI

– După plecarea mitropoliţilor fanarioţi vor urma oameni nevrednici la scaunul Moldovei, care vor încerca să vândă dreapta credinţă.

– **Amestecurile de credinţă drept-măritoare cu cele papistăşeşti şi păgâneşti** nu vor mai fi o urâciune şi o urgie în faţa lui Dumnezeu (**n. n.**: *ecumenismul)*

– Oamenii se vor vinde intre ei, vor fi tăieri de sabie între fraţi pentru putere şi ranguri pământeşti.

– **Moldova va fi ruptă şi împărţită după bunul gust al puterii de la Răsărit** (**n. n.:** *Basarabia răpită de URSS*)

– La vremea din urmă o fiară roşie cu multe capete va inghiţi întreaga Europa creştină (**n. n.:** *preconizatele SUE - Statele Unite ale Europei*), iar oamenii se vor sălbătici mai rău ca fiarele.

– Oamenii se vor înrăi şi vor strica obiceiurile pământului, înmulţindu-se între ei ca dobitoacele, lepădând Sfânta Taină creştină a nunţii.

– **Vor defăima obiceiurile creştineşti**, dedându-se la tot felul de obiceiuri străine, iar păgânii se vor amesteca cu sângele creştinesc.

– ***Domnii pământului vor fi oamenii vânduţi satanei***, care nu vor mai purta grija poporului dreptcredincios.

– **Moşiile strămoşeşti** vor fi călcate cu japca şi **luate de străini** după bunul lor plac, lucru nemaiîntâlnit în curgerea timpului în Moldova.

– Biserica strămoşească va fi ruşinată de **noile obiceiuri păgâneşti şi papistăşeşti, aduse cu sila de vlădicii lor cu apucături sataniceşti.**

- Oamenii afierosiţi lui Hristos cu slujba veşnică vor lepăda sfântul chip şi făgăduinţa înaintea lui Hristos, dedându-se la viaţa lumească dinainte.

– La vremea din urmă pământurile nu-şi vor mai da roada lor, pădurile vor fi tăiate, iazurile vor fi secate, ***oamenii vor vinde moşiile fără ruşine, uitând că strămoşii lor le-au păstrat cu sabia*** (**n. n.**: *conform Constituţiei străinii au drept să cumpere pământ în România, şi mulţi români şi-au vândut deja pământul)*

– Legile creştineşti ale ţării vor fi lepădate, iar **hrisoavele voievodale vor fi luate în râs**, iar conducătorii netrebnici vor face legământ cu fiara apocaliptică (**n. n.:** *a se vedea declaraţia lui Băsescu referitoare la "necesitatea" cedării de suveranitate*)

– Vlăstarele moldoveneşti, urmaşii domnilor şi boierilor de demult, se vor deda la obiceiuri şi apucături ieftine (**n. n.:** *orice comentariu e de prisos: numai un orb nu vede ce se întâmplă; cât despre urmaşii vlăstarelor boiereşti intraţi de-a valma în masonerie, n-avem destul spaţiu pentru a scrie!)*

– Bărbaţii vor schimba obiceiul Dumnezeiesc al demnităţii lor şi se vor acoperi cu straie femeieşti, iar femeile vor umbla precum bărbaţii (**n. n..** *adică tunse şi cu pantaloni)*

– Adunările din sărbători şi toate **obiceiurile pământului vor fi schimbate în obiceiuri şi apucături sălbatice, păgâneşti**, aducând în Moldova în locul jocului de sărbătoare, jocuri de la sălbatici (**n. n.:** *vedem prea bine cum Crăciunul, adică sărbătoarea Naşterii Domnului, ca şi Paştele, adică sărbătoarea Învierii, s-au transformat în prilejuri de cumpărături nesăbuite, de îmbuibare şi petrecere, cum horele şi dansurile populare au fost înlocuite cu discotecile)*

– La vremea de Apoi, pe pământurile Moldovei va domni sărăcia, jalea, moartea, spaima, şi omul nu va mai fi stăpân în bătătura lui.

– Vor pune Domnii pământului **biruri şi legi cum n-au mai fost de la întemeierea Moldovei** (**n. n.:** *n-are nici un rost să amintim de taxele şi suprataxele pe care le plătim, şi cu atât mai puţin de legile aberante date în ultimul timp, pentru că orice român le cunoaşte prea bine şi le simte pe propria piele*). Vor pune biruri şi pe aerul lăsat de Dumnezeu (**n. n.:** *taxa de poluare!)*

– Fiarele pământului şi păsările şi dobitoacele îşi vor schimba firea lor şi **vor apărea altfel de dobitoace, iscodite după mintea omului,** care vor fi fără de folos (**n. n.:** *adică faimoasele clone! Deocamdată, însă, ne "lovim" de legumele şi cerealele modificate genetic - "iscodite după mintea omului", care vor îmbolnăvi nu numai oamenii, ci şi animalele; nu vor fi însă "fără folos", cum spune Mitropolitul, ci vor folosi "iluminaţilor" pentru reducerea populaţiei în vederea unui control mai lesnicios!)*

– La vremea cea din urmă oamenii se vor strânge unii lângă alţii în tot felul de născociri, lepădând truda satului, munca va fi o ruşine; ruşinea va rămâne un obicei, iar cei drepţi vor fi socotiţi nebuni. Se vor înşela unii pe alţii, crezând că asta e legea lui Dumnezeu.

– Şi, în cele din urmă, ultima rânduială a pământului: se vor dezgropa oasele strămoşilor ţi părinţilor noştri, vor fi dărâmate bisericile, vor fi lepădate rânduielile creştineşti şi vor ieşi un soi de oameni care tot în numele lui Dumnezeu vor face biserici fără cruce (**n. n.:** *casele de rugăciune ale scetanţilor*), vor nesocoti Sfânta Jertfă (**n. n. :** *împărtăşania*) şi în cele din urmă o vor amesteca în slujire cu păgânii (**n. n.:** *deja se fac slujbe laolaltă cu protestanţii şi catolicii; credeţi că mai e mult până când se vor şi împărtăşi?)*

– Aşa arată Apocalipsa Sfintei Cărţi a Scripturii, că la vremea din urmă, când veti vedea urâciunea pustiirii în locul cel sfânt, războaiele pe alocuri, urgiile şi uciderele între oameni, lepădarea pruncilor din pântecele femeieşti şi oameni căutând liniştea de la un capăt în altul al pământului, când graiurile se vor amesteca ca altădată în Babilon, şi sfârşitul va fi aproape.

– Moldova cea frumoasă şi bogată, plină de daruri Dumnezeieşti, plină de locaşuri sfinte, plină de oameni harnici şi credincioşi, va cădea 1n mâinile păgânilor şi necredincioşilor, iar căderea ei va fi mai grea decât căderea Constantinopolului la vremea măritului nostru domn Ştefan cel Mare.

– Binecuvântat a fost pământul Moldovei şi neruşinată a fost **ocara oamenilor care, prin faptele şi apucăturile lor stricate, vor întoarce pe voievozi în morminte şi vor face pe strămoşi să lăcrimeze sub glie, stând cu fruntea plecată în faţa Măritului Stăpân Hristos, pentru ruşinea lăsată de urmaşii lor.**

***

ERETICII VOR PUNE MÂNA PE BISERICĂ

SF. ANATOLIE de la OPTINA

Vei vedea că din pricina împuţinării credinţei, rătăcirile şi dezbinările vor apărea în biserici şi, cum mai dinainte au spus Sfinţii Părinţi, pe scaunele ierarhilor şi în mânăstiri nu va mai fi atunci nici un bărbat încercat în viaţa duhovnicească. Din care pricină rătăcirile se vor răspândi pretutindeni şi pe mulţi vor înşela. Vrăjmaşul neamului omenesc va lucra cu pricepere, ducând în rătăcire, de e cu putinţă, şi pe cei aleşi.

Nu va începe prin lepădarea dogmelor despre Sfânta Treime, Dumnezeirea lui Iisus Hristos sau Născătoarea de Dumnezeu **ci pe nesimţite va începe a strâmba învăţăturile Sfinţilor Părinţi** primite de la Duhul Sfânt- **însăşi învăţătura Bisericii.**

Viclenia vrăjmaşului şi uneltirile lui vor fi îndreptate împotriva unui număr foarte mic, al celor încercaţi în viaţa duhovnicească.

Ereticii vor pune mâna pe Biserică, **îşi vor numi peste tot slugile**, iar viaţa religioasă va fi lepădată. *„După roadele lor îi veţi cunoaşte"* (Matei 7, 16-20). Şi sârguieşte-te să-i osebeşti de păstorii adevăraţi; acei furi de cele ale Duhului, care sfâşie turma duhovnicească, „nu intră pe uşă în staul, ci sar pe aiurea", după cum a spus-o Domnul.

După lucrare, adevărata lor slujire este prigonirea adevăraţilor păstori, întemniţarea lor, căci fără această slujire, turma duhovnicească ar putea să nu fie prinsă. Drept aceea, fiul meu, când **vei vedea în biserică batjocorindu-se** lucrarea dumnezeiască, **învăţăturile Părinţilor** şi orânduirea lăsată de Dumnezeu, **să ştii că ereticii au şi apărut,** chiar dacă pentru o vreme s-ar putea să-şi tăinuiască relele voiri sau vor strâmba pe nesimţite credinţa dumnezeiască pentru a izbuti mai bine, înşelându-i pe cei neiscusiţi.

Îi vor prigoni nu doar pe păstori, ci şi pe slujitorii lui Dumnezeu, căci diavolul, care ocârmuieşte rătăcirea, nu poate suferi vieţuirea după rânduiala lui Dumnezeu. Asemenea lupilor în piei de oaie, vor fi cunoscuţi după firea lor îngâmfată, iubirea de desfătări şi pofta de putere- aceia vor fi trădători care vor pricinui ură şi răutate pretutindeni; şi de aceea a spus Domnul că se vor cunoaşte „după roade" (Luca 6, 43-45).

Aceşti urâtori ai vieţii monahale, care au numai înfăţişarea credinţei, **se vor nevoi să-i atragă pe monahi de partea lor, făgăduindu-le ocrotire şi înlesniri lumeşti, dar ameninţându-i cu exilul pe cei care nu se supun.** Din pricina acestor ameninţări, cei împuţinaţi cu sufletul vor fi foarte umiliţi, chinuiţi de propria neputinţă.

Însă, în acele zile, **vai monahilor legaţi de averi şi bogăţii** şi care de dragul celor materialnice se învoiesc ca înşişi să se robească ereticilor. **Îşi vor adormi conştiinţa spunând: *„Vom cruţa mănăstirea, iar Domnul ne va ierta".*** Nenorociţi şi orbi, ei nici nu gândesc că prin rătăciri (erezii) şi rătăciţi, diavolul va intra în mănăstire şi că apoi nu va mai fi o sfântă mânăstire, ci ziduri goale din care harul va pleca pe veci.

Dar Dumnezeu este mai puternic decât diavolul şi nu-i va părăsi niciodată pe robii Săi. **Vor exista mereu creştini adevăraţi, până la sfârşitul veacurilor**, dar ei vor alege locuri singuratice şi pustii. ***Nu te teme de necazuri, ci teme-te de primejdioasa rătăcire***, căci ea izgoneşte harul şi desparte de Hristos; din care pricină, **Domnul a poruncit ca în aşa fel să-l socoteşti pe eretic, încât *„să-ţi fie ca un păgân şi un vameş"*** (Matei 18, 17).

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII AUGUST:
"De ce forurile conducătoare evreieşti au considerat Mişcarea Legionară cea mai periculoasă (pentru interesele lor), dintre toate mişcările naționaliste?"
a fost dat de Laurențiu Olaru din Bucureşti, 32 de ani,
care a câştigat cartea **"*Muntele mărturisitor*"** – pr. Const. Hrehor (povestea vieții bucovineanului **Gavrilă Vatamaniuc**, luptător in munți)

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Răspunsul conține mai multe precizări reprezentând specificul împrejurărilor istorice proprii României în perioada respectivă şi proprii Mişcării Legionare (atunci, acum şi oricând).

În perioada interbelică invazia iudaică în România şi cucerirea de către aceştia a controlului total asupra economiei României şi ca urmare controlul asupra politicului, prin corupție, prin presiunile finanței internaționale, prin revenirea la tron a regelui ucigaş Carol al II-lea dominat total de amanta evreică Elena Grunberg Wolf Lupescu, **creează impresia victoriei iudaice.**

Existența unui partid comunist, cu lozincile sale dovedit mincinoase de egalitate în drepturi ale minorităților şi majorității naționale, este în fapt un instrument de presiune şi propagandă a intereselor evreieşti, fiind dominat în proporție de 90% de etnici evrei şi având ca scopuri declarate distrugerea României ca stat prin dezmembrare, răspunzând pretențiilor vecinilor noştri. Bulgarii vroiau Dobrogea, ungurii Transilvania, ruşii Basarabia şi Moldova până la Carpați.

Apariția Mişcării Legionare ca unica forță politică ce se opune hotărât şi eficient planurilor de distrugere a țării reprezintă o lovitură „mortală" care transformă „euforia" victoriei iudaice într-o dezamăgire.

Mişcarea Legionară devine invincibilă din punct de vedere moral, fapt care pune forțele iudaice într-o situație fără ieşire: se dovedise până atunci că orice politician putea fi cumpărat, corupția fiind arma câştigătoare atunci (şi, vezi bine; şi acum).

Care erau şi sunt **cele două arme-argument ale evreimii în lupta milenară de cucerire a planetei:**

1. corupția

2. auto-victimizarea (difuzată în toată lumea prin proprietatea asupra presei).

Dacă, aşa cum am amintit, **Mişcarea Legionară** - recte conducătorii ei - **era incoruptibilă**, dacă doctrina şi organizarea ei o transformă într-o forță de neînvins prin modele promovate de însăşi iudeo-democrație, **se caută alte mijloace de a o distruge** şi se ajunge la concluzia că nu mai există altă modalitate decât **exterminarea fizică, masacrarea** - începând de la conducere şi până la ultimul legionar.

Revenind la întrebarea de concurs:

Iudaismul mondial recunoaşte în Mişcarea Legionară singura formațiune politică naționalistă care are ca mijloc de promovare a scopurilor sale acțiunea directă asupra populației majoritare, în speță a românilor, şi nu ca toate celelalte mişcări naționaliste, acțiuni directe asupra minoritarilor - în speță a evreilor.

<u>Mai clar, soluția Mişcării Legionare era să ridice poporul român</u> la un nivel de înțelegere, la o calitate a comportamentului, la o conştiință a rolului şi contribuției fiecărui cetățean - <u>să facă, într-un cuvânt, românii mai buni din toate punctele de vedere, capabili să învingă concurența evreiască.</u>

Să fie mai buni muncitori, mai buni negustori, mai buni medici, mai buni profesori etc.

Era o soluție total creştină şi atenție, neagresivă vis a vis de relațiile interetnice.

Mişcarea Legionară era singura formațiune politică a cărei doctrină nu prevedea sub nici o formă agresarea minorității evreieşti, singura care vedea soluționarea gravelor probleme prin concurență, transformând românul într-un campion. ***În această situație, cum mai puteau evreii să țipe din rărunchi că sunt persecutați, discriminați, agresați şi chiar omorâți!***

Cât timp a fost Căpitanul în viață, nimeni nu poate spune că vreun evreu a murit din cauza Legiunii sau a legionarilor.

După noiembrie 1938 şi mai târziu, când Sima uzurpă conducerea, „Mişcarea" plecase pe alt drum care nu îi era propriu. Răspunderea nu Căpitanului nu îi revine!

Corneliu Zelea Codreanu declara că soluționarea duşmăniilor (sau dacă vreți, de cele mai multe ori chiar a urii generalizate) a majoritarilor împotriva evreilor ca invadatori sau corpuri străine neasimilabile în cadrul societăților în care trăiesc, ar fi înființarea statului propriu care să absoarbă evreii din toată lumea.

Această opțiune corespundea doar în parte planurilor de viitor ale centrelor de putere şi coordonare evreieşti: planurile sionismului nu conțineau, bineînțeles, renunțarea la pozițiile economice şi politico-sociale deja cucerite. Acest lucru denunța încă odată faptul că veşnica motivație a prezenței evreilor în multe spații naționale prin lipsa unei țări proprii era o minciună şi că **infiltrarea** făcea parte din nişte planuri nedeclarate dar vizibile astăzi mai mult decât în anii '30. **Înființarea statului Israel, existența lui, influența şi dezvoltarea lui, nu a făcut cu nimic mai uşoară lupta românilor pentru supraviețuire.**

Se dovedeşte încă o dată că **viziunea Căpitanului în promovarea unei soluții salvatoare în relația evrei-români a fost şi a rămas recâştigarea pozițiilor economice şi sociale fireşti** prin ridicarea românului la nişte standarde care să-l facă învingător în conflictul absolut evident.

<u>Această soluție</u> - care nu putea să fie declarată de neadmis, ea respectând toate regulile de conviețuire şi preceptele creştine - <u>**nu lăsa nici o „portiță" de atac forurilor conducătoare iudaice care ajung la concluzia că nu mai rămâne decât o soluție: exterminarea fizică a legionarilor şi ocultarea**</u> **- eventual ştergerea din istorie şi din conştiințe - a <u>oricărei referiri la legionarism.</u>**

Exterminarea începe în perioada interbelică prin asasinarea conducerii în frunte cu Căpitanul, Corneliu Zelea-Codreanu, continuă cu genocidul post-belic, soldat cu asasinarea a cel puțin 300.000 de legionari, şi continuă, într-un fel, până în ziua de astăzi, prin interzicerea Mişcării ca formație politică.

Şi ca un argument în plus: *"lăncierii" prof. A.C. Cuza care* ***spărgeau geamuri şi capete de evrei, n-au fost niciodată supărați cu nimic de evrei,*** *niciodată.* Faimosul profesor "antisemit" A. C. Cuza a murit în patul său, nu strangulat noaptea la margine de pădure, iar adepții săi n-au fost scoşi noaptea din case şi împuşcați.

Evreilor le conveneau metodele cuziştilor (violențele neconstructive) pentru că puteau astfel să vocifereze contra "antisemitismului" din România, cerând măsuri pentru reprimarea lui; cuziştii erau, conştient sau nu, simpli agenți provocatori, "cealaltă fată a guvernului", cum spunea Căpitanul într-una din Circularele sale). Şi ca o mică paranteză (semnificativă, însă): pentru geamurile sparte evreii erau despăgubiți copios de autorități, în schimb se interziceau congresele studențeşti (la care participau, în cea mai mare parte, legionarii), de aceea exista un serviciu de ordine legionar la aceste congrese, tocmai pentru evitarea dezordinilor şi provocărilor inutile. Cuziştii înțeleau naționalismul prin lupta cu geamurile şi capetele evreilor, legionarii îl înțelegeau prin ridicarea Românilor.

Ţăranii ară şi jidanii profită,
Ţăranii muncesc şi ţărăniştii-comunişti se pricopsesc

Fraţi săteni,

De toată munca voastră profită alţii. Profită negustorul, samsarul, morarul şi brutarul evreu.

Munciţi din greu pentru politicieni şi jidani. Unii vă amăgesc cu minciuni şi alţii vă ameţesc cu băutură. Băutura o scot tot după pielea voastră, scumpindu-vă toate mărfurile de care aveţi nevoie.

Fraţi creştini,

A venit vremea să vă desmeticiţi. Nu mai votaţi cu şarlatanii, care şi-au dat mâna cu jidanii. Nu mai votaţi cu LIBERALII şi ŢĂRĂNIŞTII.
Votaţi cu bunii români.

A. C. Cuza şi Octavian Goga.

Votaţi semnul drum drept

Luptaţi şi votaţi pentru România a Românilor
Pentru exproprierea tâlharilor care au jefuit ţara.

Partidul Naţional-Creştin

Afiş legionar (stânga) şi afiş cuzist

ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: Cum anume intenționa Căpitanul să "ridice" poporul român, prin ce mijloace, care era linia politicii interne preconizate de el?

PREMIU: *"Din prigoane în prigoane"* – Tudor Cucu.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493

Preţul unui abonament pt. anul 2011
- 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- 70 RON pentru **Europa**; 130 RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Mihai Lăzărescu – Bucureşti: Nicolae Rădescu (1877 - 1953, New York) a fost în tinereţe aghiotantul regelui Ferdinand. Criticând în toate ocaziile alianţa României cu Germania şi atacându-l deseori în criticile sale pe baronul Manfred von Killinger, ambasadorul Germaniei, mareşalul Antonescu l-a arestat şi l-a internat în lagărul Tg. Jiu. După 23 aug. 1944 a fost prim ministru în două guverne succesive, până la 6 martie 1945 (când a fost instaurat, la ordinul lui Vîşinski, guvernul comunist al lui Petru Groza). În 1947 a părăsit clandestin ţara, stabilindu-se în SUA. În scurta perioadă cât a fost la guvernare s-a opus din răsputeri ascensiunii comunismului, luând poziţie, pe faţă, împotriva acestuia, prin cuvinte "tari", reuşind să câştige aprecierea şi gratitudinea tuturor românilor. Din nefericire în exil şi-a arătat toate slăbiciunile, cu nemăsurate ambiţii personale care l-au pierdut şi l-au adus în situaţia de a nu da nici un randament. În 1949 a fost ales preşedintele Comitetului Naţional Român, pentru a veni în ajutorul României subjugate şi al unui popor terorizat. De fapt, era un guvern în exil, cu atitudine ostilă URSS-ului, dar Administraţia americană, pentru a evita un conflict diplomatic, a cerut ca acesta să se numească "comitet naţional". Din Comitetul Naţional Român făceau parte reprezentanţii partidelor istorice: PNŢ, PNL şi PSR, precum şi oameni fără partide. Cei care au făcut însă parte din Mişcarea Legionară nu au fost primiţi în Comitet, deşi erau cei mai numeroşi, tineri cu perspective şi care au probat permanent că sunt duşmani ai comunismului. Faptul nu trebuie să mire, ştiut fiind că Nicolae Rădescu a fost un aprig duşman al lui Corneliu Zelea-Codreanu, începutul datând din 1936, când a fost ales în conducerea "Cruciadei Românismului", înfiinţată de trădătorul Mihai Stelescu. În scurta lui guvernare, a menţinut în închisoare pe cei arestaţi de către Ion Antonescu. Dar, să recunoaştem, pe cât de anticomunist s-a manifestat Rădescu, pe atât de apropiaţi au fost membrii familiei sale de subordonaţii Moscovei: înainte de 23 aug. 1944, fiul lui Rădescu era logodit cu o comunistă pe nume Stela Bacalu. Aceasta era activă în organizaţie, iar când a fost arestată s-a iscat un scandal din cauza implicării fiului "d-lui general" în "combinaţii" comuniste; şi soţia lui Rădescu se învârtea în cercuri suspecte: d-na general Rădescu era pacienta dr. Egon Weigl, unul din cei mai importanţi sponsori ai ilegaliştilor comunişti în anii războiului din Est.

Ana Boureanu – Ploieşti: Vă înţeleg consternarea provocată de monumentul de granit din Cişmigiu ridicat în memoria celor 378 militari americani căzuţi pe teritoriul nostru în timpul celui de-al doilea război mondial, pe care se specifică "jertfa lor eroică". Într-adevăr, nu a fost ridicat un altul similar în memoria miilor de civili români omorâţi inutil de bombele aviatorilor americani. În perioada 4 aprilie - 8 mai 1944, conform datelor oficiale, în zona Prahovei se înregistrau 13.925 imobile particulare distruse, 47 instituţii culturale, 18 spitale, 14 biserici şi 21 intreprinderi care nu erau obiective militare, 15% din mediul rural. Comparativ cu Bucureştiul, pagubele la Ploieşti au fost mai mari, aviatorii americani bombardând cu sălbăticie oraşul şi distrugându-l în proporţie de două treimi, în partea lui cea mai valoroasă arhitectonic, fără nici un rost. S-a acţionat din plăcerea de a distruge şi de a omorî, căci rafinăriile erau situate în afara oraşului. Încă din aprilie 1941 diplomaţii americani se arătau războinici, declarând că aviaţia şi flota anglo-americană vor teroriza Europa în fiecare zi, până ce popoarele se vor sătura de victoriile continentale ale Gemaniei şi vor răsturna, în cap cu poporul german, forţa militară a Reichului. Într-un comunicat din 7 mai 1944, în urma atrocităţilor, Ion Antonescu declara: "*Istoria va înregistra contribuţia «de civilizaţie» a aviatorilor în acest război. Un popor care în 1940 a fost lovit pentru simplul motiv că îşi apăra libertatea şi pământurile lui este lovit din nou, acum în numele «libertăţii». Cei care, însă, lovesc într-un popor ce nu a atins niciodată drepturile altuia şi în numele unei civilizaţii pe care românii nu au ofensat-o niciodată, ar trebui să se întrebe de ce istoria judecă atât de rău pe Nero, care a ars Roma, şi pe Acrostat, care a ars Biblioteca din Alexandria.*" Cel care a refuzat să-i predea Germaniei pe prizonierii americani, salvându-le astfel viaţa, Mareşalul Ion Antonescu, este şi astăzi considerat criminal de război.

Consuela Iordache – Braşov: Ordinul de zi al gen. Ion Antonescu din 22 iunie 1941, "*Ostaşi! Vă ordon: treceţi Prutul! Zdrobiţi vrăjmaşul din Răsărit şi Miazănoapte! Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii noştri cotropiţi!*", a fost redactat de Mihai Antonescu. Regele Mihai i-a trimis, la câteva ore de la difuzarea proclamaţiei, o telegramă de felicitare în care a salutat implicarea armatei române în declanşarea operaţiunilor militare, iar următoarele zile a făcut o vizită de o săptămână pe front. Dar, la cinci decenii de la intrarea României în război, el şi-a "cosmetizat" poziţia: chipurile, l-ar fi întrebat pe Antonescu, pe un ton "răstit" (?!), cum de şi-a permis să facă acest lucru fără să-l fi întrebat? Şi-a declinat astfel o parte din răspundere, fapt ce însă nu anulează reacţia iniţială, ci demonstrează doar anumite tare de caracter... Presa a reflectat amănunţit reacţia populară la vestea intrării în război, anunţată repetat la radio şi în multe ediţii speciale ale ziarelor din 22 iunie 1941. Din toate articolele răzbătea un entuziasm real, nu fabricat de autorităţi. "Universul", ziarul cu cel mai mare tiraj, consemna: "*Vestea s-a răspândit ca fulgerul în toată Capitala. Cetăţenii au ieşit pe străzi cu figurile iluminate de importanţa marelui eveniment. Spre amiază, muzicile militare execută în pieţele publice imnuri naţionale, în entuziasmul general al populaţiei care se adună în grupuri compacte pe marile bulevarde şi în pieţele publice. În Piaţa Palatului Regal, în faţa Universităţii, la statuia lui Mihai Viteazul, fanfarele militare intonau imnul regal. Mulţimea se descoperă şi salută cu braţul ridicat, aclamând pe M. S. Regele şi pe gen. Antonescu şi armatele române şi germane care luptă alături. Piaţa Palatului Regal devine o mare de capete. Mulţimea cântă cu fanfarele imnuri naţionale. Prin difuzare se transmite o slujbă religioasă, în sunetul clopotelor. Toată lumea îngenunchează. E un moment impresionant. Basarabenii, care şi-au părăsit căminurile, şi-au lăsat parte din familii dincolo de Prut, au lacrimi în ochi. Plini de bucurie că a venit clipa mântuirii fraţilor din ghearele cotropitorilor care au pângărit altarele, au distrus vetrele strămoşeşti şi au adus jalea şi durerea în plaiurile basarabene şi bucovinene. Muzica intonează Hora Unirii. Ca electrizată, mulţimea, tineri, bătrâni, copii şi femei, ostaşi români şi germani, se prinde într-o imensă horă cât ţine marea piaţă din faţa Palatului. Manifestaţii au avut loc şi în faţa legaţiei Germaniei de pe Calea Victoriei, unde în balcon au ieşit ministrul von Killinger şi Mihai Antonescu. Mulţimea a scandat: «Trăiască Hitler», «Trăiască Regele Mihai», «Trăiască gen. Antonescu», «Trăiască armatele române şi germane». Capitala a trăit clipe de înălţare sufletească. Simţeai că au renăscut în ea vremurile de apoteoză legendară, când vitejia ostaşului de pe câmpul de luptă găsea în sufletul celor rămaşi acasă elanul înflăcărat al unei naţii încrezătoare în biruinţă.*"

Georgiana Isăcescu – Iaşi: Într-adevăr, Carol al II-lea şi Mihai au domnit ilegal. Conform Constituţiei din 1923, ca un om să domnească legal trebuia să fie confirmat de Parlament şi de Biserică, prin mirungere. Carol s-a înscăunat în urma loviturii de stat de la 8 iunie 1930, iar Mihai a fost pus pe tron de gen. Antonescu, fără să mai consulte pe cineva. Ambii nu au făcut nimic excepţional în folosul naţiei, ba din contră. Trădarea ultimului, de la 23 aug. 1944, s-a numit "armistiţiu", deşi este cunoscut faptul că acesta trebuie se încheie între două părţi, nu unilateral, cum s-a prezentat actul de atunci. Adevăratul armistiţiu a avut loc la Moscova, pe 12 septembrie, când delegaţii români au avut doar "libertatea" să-l semneze, fără măcar să-l citească. În acest interval de timp, 23 aug. - 12 sept. 1944, peste 160.000 de militari români, care încetaseră total operaţiunile, au fost luaţi prizonieri şi transportaţi în URSS în condiţii inumane.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

